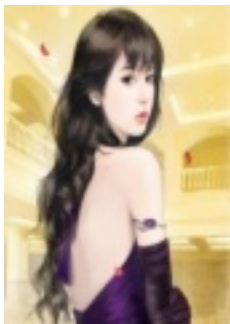

Người Yêu Hai Mặt Của Tổng Giám Đốc

Contents

Người Yêu Hai Mặt Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	3
3. Chương 3: Chương 1.3	6
4. Chương 4: Chương 1.4	8
5. Chương 5: Chương 2.1	10
6. Chương 6: Chương 2.2	11
7. Chương 7: Chương 2.3	14
8. Chương 8: Chương 3.1	16
9. Chương 9: Chương 3.2	19
10. Chương 10: Chương 3.3	21
11. Chương 11: Chương 4.1	24
12. Chương 12: Chương 4.2	26
13. Chương 13: Chương 4.3	29
14. Chương 14: Chương 5.1	33
15. Chương 15: Chương 5.2	35
16. Chương 16: Chương 5.3	37
17. Chương 17: Chương 6.1	40
18. Chương 18: Chương 6.2	43
19. Chương 19: Chương 6.3	45
20. Chương 20: Chương 7.1	47
21. Chương 21: Chương 7.2	49
22. Chương 22: Chương 7.3	53
23. Chương 23: Chương 8.1	55
24. Chương 24: Chương 8.2	58
25. Chương 25: Chương 9	61
26. Chương 26: Chương 10	63

Người Yêu Hai Mặt Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Người con gái này có hiểu rõ tình hình hay không? Những người có em gái đều cư xử như anh sao??E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-hai-mat-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1: Chương 1.1

Chị, em nói với chị cái này, em vừa quen bạn trai mới đó.

Anh ta là người có tiền! Khi anh ta lái xe đến công ty để đón em, chị có biết em rất vui hay không..ha..ha...

Lệnh Vũ Tiệp vào phòng của người chị sinh đôi của mình, liền đặt mông ngồi ở trên giường.

“Uk!”

Đối với lời nói của Vũ Tiệp, Lệnh Vũ Viên không có mấy phản ứng, vẫn ngồi sửa đồng bài thi đặt ở trên bàn.

Từ nhỏ, cô đã quen với việc Vũ Tiệp khoe khoang rằng mình có rất nhiều bạn trai ở trước mặt mình, trong đó không thiếu những công tử thuộc gia đình giàu có.

Nhưng em ấy có một thói quen xấu đó là “Cưỡi lừa tìm ngựa”, em ấy cũng có thể kết giao với nhiều người con trai cùng một lúc, rồi lựa chọn một người tốt nhất ở trong đám đó.

Mặc dù Vũ Tiệp làm như vậy, cô nhìn không quen, cô cố gắng khuyên nhủ nhưng không có hiệu quả, cô cũng chỉ còn cách gờ cờ đầu hàng. Nếu như em ấy có thể ứng phó qua lại với nhiều người như vậy, cô chỉ có thể cho rằng em ấy là người có năng lực tốt.... Vì vậy, người chị như cô có thể nói gì được đây?

“Aiz da, sửa bài thi gì đó?”

Thấy Vũ Viên phản ứng lạnh nhạt, Vũ Tiệp tới giành chiếc bút hồng của cô vút sang một bên rồi kéo cô ngồi lên trên giường.

“Làm giáo viên cái gì? Làm giáo viên tốt được bao nhiêu? Thời điểm gặp phải người không biết phân biệt phải trái thì chẳng phải mình là người chịu uất ức sao? Em bảo chị đừng học ngành giáo viên...hừ..?”

Vũ Tiệp nhăn cái mũi nhỏ tiếp tục nói:

“Con gái nha... Phải thừa lúc mình còn trẻ, tướng mạo đẹp, vội vàng tìm một người có tiền mà gả, cả đời không lo ăn, không lo mặc, buổi sáng chỉ cần mặc quần áo đẹp, sau đó đi dạo phố, buổi chiều nhâm chán thì lại đi đến khách sạn lớn uống trà,... đây mới gọi là hưởng thụ cuộc sống chứ..?”

“Vũ Tiệp, ngày mai chị muốn phát những bài thi này?”

Vũ Viên đỡ mắt kính cận ba, bốn độ thật tương xứng với tròng mắt kính thật dày của cô.

Cá tính của cô hoàn toàn khác biệt với người chị em sinh đôi này. Vũ Tiệp là người hoạt bát, hướng ngoại, thích kết giao với nhiều bạn bè. Còn cá tính của cô hướng nội hay xấu hổ, trầm mặc ít nói, thích nhốt mình ở trong phòng đọc sách, nghe nhạc. Hai cá tính khác nhau như vậy lại là chị em sinh đôi với nhau. Giống nhau về khuôn mặt, giống về tư thái nhưng điểm không giống duy nhất đó chính là về cách ăn mặc.

Vũ Tiệp là người luôn thích làm đẹp, mặc quần áo luôn phải là hàng hiệu, ra ngoài đều phải ngồi xe, miệng của em ấy luôn nói nhất định sau này mình phải làm một quý phu nhân, trải qua cuộc sống của người giàu có.

“Quan tâm anh ta làm cái gì?”

Lệnh Vũ Tiệp hoàn toàn khác biệt với người chị chăm chỉ làm việc.

“Chị đây, chính là vì thích đọc sách nên mới có thể biến mình thành bộ dạng như thế này, bộ dạng “Tứ nhân điền kê”, Chúng ta cùng nhau đi ra ngoài, có người nào tin chị là chị của em chứ?”

“Chị chính là chị của em mà”

“Không cần chị nói em cũng biết vậy rồi”, Vũ Tiệp nói cho có lệ. “Chị! Chị mau qua đây đi, rất lâu rồi chị em chúng ta không tâm sự với nhau”

“Em muốn nói chuyện gì?”, Lệnh Vũ Viên thở dài.

Từ nhỏ, Vũ Tiệp luôn kiêu căng, hơn nữa cá tính của cô không thích tranh chấp với người khác, cho nên cô là người luôn nhường Vũ Tiệp. Nhìn lại đồng bài thi đang chồng chất ở trên bàn, cô biết tối nay không thể không làm đêm.

“Ừm ừm, chị không cần như vậy nhá!” Bộ dạng của Vũ Viên khiến cho Vũ Tiệp vô cùng tức giận. “Trừ sách ra, thỉnh thoảng chị cũng nên hứng thú với những chuyện khác có được không? Ví dụ như đàn ông, chúng ta phải nghiên cứu đủ loại thói hư tật xấu của đàn ông mới có thể dễ dàng khống chế bọn họ.”

“Chị không muốn nghiên cứu những thứ kia....” Đầu của cô rất đau.

“Được rồi đó!” Vũ Tiệp khoát khoát đầu ngón tay.

“Chị cho rằng Lỗ, Mạnh, Lão, Trương, Lý Hạ, Đỗ Phủ, Lý Bạch, Lý Thanh Chiêu,... Những người đó có thể cùng chị vượt qua nỗi cô đơn, tĩnh mịch của nửa đời sau sao? Nói cho chị biết, không thể nào có chuyện này, bọn họ đều đã qua đời rồi. Chị à, chị tỉnh táo một chút có được không?”

“Bọn họ là người có học vấn “Bác đại tinh thâm”*, rất đáng cho chúng ta đi nghiên cứu...”

“Được rồi, đã như vậy, cổ phiếu đâu?” Vũ Tiệp nhìn về phía máy tính đang mở của Vũ Viên “Vì sao chị chơi cổ phiếu?”

*Bác đại tinh thâm: tức chỉ những người tài cao học rộng, tư tưởng và kiến thức uyên bác.

“Này....” Cô nói có chút cà lăm, “Quan tâm đến nhịp đập kinh tế, chị không muốn tách rời với xã hội.”

“Chị kiếm được bao nhiêu?”

“Cái này....” Vũ Viên có một chút giấu giếm. “Rất ít thôi.”

Trời sinh cô có tính tiết kiệm, trừ đồ dùng hằng ngày, cô không tốn tiền gì cho nên cô đem tiền đi gửi ngân hàng một nửa, còn một nửa cô đầu tư vào cổ phiếu.

2. Chương 2: Chương 1.2

“Thật vô dụng!”

Đột nhiên, Vũ Tiệp nhìn thấy trên máy tính của Vũ Viên tin nhắn MSN đang không ngừng lóe sáng, vì vậy rất tò mò từ trên giường đứng dậy đi đến trước bàn máy vi tính nhấn con chuột, đánh ra một hàng chữ.

“Vũ Tiệp!” Vũ Viên muốn ngăn cản nhưng không kịp nữa rồi, chỉ thấy có tin nhắn của đối phương đáp lại.

“Hello! Jessica, lần trước bạn nói với mình về cổ phiếu Lăng Dương, mình đã cẩn thận nghiên cứu, có thể đầu tư được, sau khi dò la đều được. Nhưng mà có những công nhân viên chức như bọn họ lại phân chia cổ phiếu, buông lỏng mọi thứ một cách quá đáng sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu đấy.”

Vũ Viên thấy đối phương đáp lại liền nhấn lại hàng chữ.

“Nếu bạn cảm thấy có vấn đề, có thể suy tính lại.”

“Bạn nói không sai.... Mình đang nghiên cứu lại cổ phiếu. Đúng rồi! Chúng mình quen nhau lâu rồi đúng không?”

“Uk! Mới đó mà hai năm rồi.”

“Bạn có muốn trao đổi hình không?”. Vốn chỉ muốn trò chuyện đến đây thôi, ai ngờ Vũ Tiệp đánh thêm hàng chữ

“Được. Bạn gửi hình của bạn ỉnh xem trước đi, sau đó mình gửi lại hình cho bạn.”

Đánh xong hàng chữ Vũ Tiệp quay lại nhìn Vũ Viên.

“Thì ra chị có người bạn thân này nha! Cũng không nghe chị nói qua về người này, người ta nói trong sách giống như có Nhan Như Ngọc, em đang suy nghĩ, trong máy vi tính có phải có rất nhiều anh hay không?” Vũ Tiệp hài hước nói.

“Vũ Tiệp, chị và anh ta chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, em không nên nghĩ như vậy .” Cô có chút tức giận nói.

“Chị không muốn trao đổi hình gì với Kaven.” Vũ Viên rất ít khi tức giận nên khiến Vũ Tiệp có chút kinh sợ.

“Chị, em chỉ đùa một chút thôi mà, chị không cần nghiêm túc như vậy chứ!”

“Nghiêm túc cái gì?”

“A! Không kịp rồi, anh ta trả lời lại.....”

“Điều này không giống lời bạn sẽ nói, nhưng mà cũng không sao, mình cũng không giống như trong tưởng tượng của bạn là dân tộc Đài Loan hoặc là “Cự tinh kiêu dương”, tớ rất tin tưởng về bề ngoài của mình, cũng coi như thông qua đi.”

Vũ Viên đi tới, muốn giành lại con chuột từ tay của Vũ Tiệp, thế là cũng không làm được.

“Chị, người bạn này của chị nói chuyện rất tự kiêu, thật tò mò không biết anh ta trông như thế nào?”

“Tắt nó.” Cô dùng giọng điệu ra lệnh để nói với Vũ Tiệp.

“Đừng như vậy, chị... Hình của người ta cũng gửi tới rồi, không xem mới lạ đấy!”

Cô đề xuống phím chấp nhận, lập tức nhận được ảnh của người kia, sau đó lập tức mở nó ra. Vừa mở ra, hai chị em Vũ Viên đều ngây ngẩn cả người.

Người mở miệng đầu tiên chính là Vũ Tiệp!

“Chị! Anh ta..... Anh ta rất đẹp trai! Không biết đây là ảnh thật của anh ta hay là ảnh giả?” Anh ta thực sự rất đẹp trai, bộ dạng mặc âu phục lại càng đẹp trai mê người. Nhưng mà..... hình như em gặp anh ta ở nơi nào rồi..... A! Nhớ ra rồi!” Vũ Tiệp vỗ tay một cái.

“Được rồi!”

“Đừng như vậy, em nhớ anh ta là ai rồi! Ở trên tạp chí bất quá, em có xem qua hình của anh ta. Anh ta chính là Cù Bộ Ung, thiếu gia của “Tập đoàn Cù thị”, giá trị con người lên đến vài tỷ, nghe nói anh ta rất có khả năng trở thành người kế nghiệp mới của Cù thị đó..... Chị! Chị câu được rùa vàng rồi!”

“Chị đã nói rồi, bọn chị chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.” Cố gắng che giấu nội tâm đang rung động xuống, cô nói.

“Hai người chỉ là bạn bè, vậy anh ta..... Em muốn rồi! Anh ta tốt hơn bạn trai mới của em gấp trăm lần.”
Vũ Tiệp bá đạo nói.

“Chị.....”

“Chị..” Lệnh Vũ Tiệp nhìn chăm chú Lệnh Vũ Viên.

“Chị sẽ đem anh ta nhường cho em chứ? Từ nhỏ đến lớn, em muốn cái gì chị đều nhường cho em, đúng không?” Vũ Tiệp chỉ vào màn hình rồi nói.

“Chị, chị sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Em cam đoan với chị, em chỉ cần anh ta mà thôi! Được rồi mà, chị!” Nhìn sắc mặt Vũ Ái có một chút do dự, cô bổ sung thêm một câu.

“Tùy em đi! Em vui vẻ là được.”

Sự việc đến trình độ này rồi, cô còn có thể nói gì thêm nữa?

Xem như cô nói cô thích Kaven cũng chỉ là uống công, bởi vì chỉ cần Vũ Tiệp thích, nhất định phải thu vào tay.

Cô không muốn tranh giành với Vũ Tiệp, bởi vì không chỉ cô luôn là người nhường cho Vũ Tiệp mà còn vì người khác vừa nhìn thấy Vũ Tiệp thì sẽ thích em ấy.

“Chị quen Cù Bộ Ung bao lâu rồi?”

“Hơn một năm hay là hai năm, chị không nhớ rõ lắm.”

“Được, em muốn tiếp nhận anh ta, đương nhiên phải biết một số chi tiết nhỏ giữa hai người! Bắt đầu từ bây giờ, em muốn giả thành chị, chị hiểu chứ?”

“Tùy em vui vẻ thôi.” Cô lạnh nhạt nói.

“Chị có nói cho anh ta biết chị tên gì không? Tư liệu cá nhân là gì?”

“Em thật sự muốn giả mạo chị... Cái gì chị cũng chưa nói.”

Cô xem Kaven là một người bạn trên mạng, nên bây giờ anh ta mất đi liên lạc cũng không sao. Cô trốn tránh nghĩ như vậy.

“Thật sự tốt quá, chị..... Nếu như em được làm Thiếu phu nhân của Cù thị, nhất định em sẽ cảm kích chị cả đời.”

Miệng không ngừng nói, tay Vũ Tiệp chuyển qua một bên đề xuồng “Gửi tài liệu”, cô vào chỗ lưu ảnh lúc đi ra nước ngoài dạo chơi, chọn một tấm ảnh mặc áo tắm gửi đi.

Đối phương lập tức đáp lại.....

“Thằng thần mà nói, mình vẫn luôn phỏng đoán bạn là một cô gái như thế nào, bạn tốt hơn tưởng tượng của mình cả chục lần, chỉ là trong tấm hình này đây thật sự là bạn sao? Mình có một chút hoài nghi. Xin tha thứ cho lời nói của mình. Chỉ là mình có cảm giác bạn không phải là một cô gái thích chụp loại hình này.”

“Bạn có muốn trao đổi số điện thoại không, gặp mặt có lẽ bạn sẽ tin tưởng mình hơn.” Vũ Tiệp lập tức đáp lại.

“Cũng đúng, đây là số điện thoại cá nhân của mình, bạn có thể gọi đến ỉn, mình tên là Cù Bộ Ung, bạn thì sao?”

Lệnh Vũ Tiệp, số điện thoại của tớ là.....

“Bạn nói mình có thể gọi điện cho bạn sao?”

“Có thể.”

“Mình muốn hỏi bạn một vấn đề khác nữa, bạn là cậu chủ của Tập đoàn Cù thị.... Cù Bộ Ung.”

“Không sai, bị bạn nhận ra rồi, mình cũng không phủ nhận, haha.... Mình còn phải xử lý một chút chuyện nhỏ nên rời đi trước, hôm nào tán gẫu tiếp nhé!”

“Chị, thực sự quá hoàn mỹ, chị biết không?”

Sau khi Cù Bộ Ung rời khỏi MSN, Lệnh Vũ Tiệp vẫn còn một chút say mê, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh tương lai tốt đẹp, anh ta – chính là mục tiêu của cô.

“Ừ.... Em có thể rời đi rồi chứ? Chị còn muốn sửa bài thi.”

“Ai nha, đương nhiên em muốn đi nha! Chị không phải nói em cũng biết rõ. Bây giờ em bắt đầu kế hoạch, ngày mai muốn đi làm đẹp, nghe nói người đẹp bên cạnh Cù Bộ Ung nhiều như mây, em sao có thể địch nổi họ”

3. Chương 3: Chương 1.3

Vũ Tiệp biết rõ muốn nổi bật trong vạn đóa hoa hồng là cần trở hết tài năng, đó là một việc vô cùng khó khăn, cô tự nhận mình rất xinh đẹp, vóc người cũng nóng bỏng, nhưng là.....

Đàn ông chỉ cần có tiền nhiều, bên cạnh không thiếu những cô gái xinh đẹp, đây là định luật từ xưa không thay đổi, “Hoa tươi mới xứng Thân Trư”, huống chi đối phương lại rất đẹp trai.

“Chị, chúc phúc cho em đi!”

“Ừ, cố gắng lên!”

Thấy Lệnh Vũ Tiệp vui vẻ ra khỏi phòng của cô, tay Vũ Viên chuyển lên con chuột, đến MSN phía trên có tên tuổi Kaven, nhấn khóa bên phải đang nhảy ra ngoài cửa sổ Windows để xuống “Xóa người liên lạc”, khiến tên Kaven trên MSN của cô hoàn toàn biến mất.

Hơn một năm rồi qua hai năm rồi, trong khoảng thời gian này đối với cô mà nói đúng là cuộc sống vui vẻ! Bất quá tất cả nên dừng lại ở đây! Đừng tiếp tục nữa.....

Cô không muốn vào MSN nữa rồi, cô cũng không muốn gặp lại cái tên Kaven nữa, anh ta có thể sẽ là bạn trai của Vũ Tiệp, thậm chí trở thành em rể của cô.....

Cô cười khổ. Từ trước đến bây giờ vẫn là như vậy..... Chỉ cần là Vũ Tiệp thích thì chính là của em ấy! Cô chưa từng nói đến quyền lợi của mình.....

“Bộ Ung, đây là người mà cậu nói là bạn gái có phải hay không? Nghe nói là tài nữ.” Ủy Kính Thiên nhìn người ăn mặc đẹp lúc này là Lệnh Vũ Tiệp, hướng về phía Cù Bộ Ung nói.

“Đúng vậy, cô ấy khiến anh kiểm thêm một chút tiền.” Cù Bộ Ung cười nói.

“Trước kia không phải cậu hay nói, mình rất muốn nhìn thấy Jessica, không biết cô ấy có bộ dạng như thế nào, cậu còn nói không chừng cô ấy là một em gái khủng long, bảo mình không cần tốn quá nhiều tâm tư vào người đó, tránh cho đến lúc đó bị dọa, tối ngủ sẽ mơ thấy ác mộng!”

“Thì ra hai người hình dung tôi như vậy! Các người rất quá đáng!” Vũ Tiệp gắt giọng.

“Chỉ là cô đừng quá để ý đến lời này nha! Thỉnh thoảng hai người đùa giỡn một hai câu mà thôi.”

Ủy Kính Thiên trả lời.

“Xin chào Lệnh tiểu thư! Tôi là bạn tốt của Cù Bộ Ung, tôi rất xui xẻo khi quen biết cậu ấy nhiều năm rồi, thường nghe cậu ta nhắc đến cô.”

“Vậy sao?”

Vũ Tiệp cười cực kỳ tự nhiên, mặc dù đây là lần đầu tiên nhìn thấy bạn bè của anh.

Sau ngày trao đổi hình đó, Vũ Tiệp chủ động gọi điện hẹn Cù Bộ Ung, sau đó theo đuổi anh ta.

Anh ta là người đàn ông làm cho người ta cảm thấy rất khó nắm bắt, cô không biết được anh ta đang suy nghĩ gì, chỉ là..... Điều này cũng không sao cả, dù thế nào đi nữa mọi thứ của anh ta là của cô, không phải sao?

Đến bây giờ một năm rưỡi rồi, cô và anh ta lui tới một năm rưỡi. Hơn một năm này, cô lấy không ít thứ tốt ở trên người anh ta.

Anh ta là người đàn ông hết sức hào phóng, anh ta chịu tốn tiền vì cô, tặng cô châu báu, tặng đồ trang sức, đối với cô mà nói thực sự là một người đàn ông hoàn mỹ.

Mỗi lần nghĩ đến có thể cùng anh ta lui tới, trong lòng cô không khỏi dâng lên một cổ ý cảm tạ, cảm ơn chị của cô Lệnh Vũ Viên.

“Vũ Tiệp, sau khi chúng ta bắt đầu lui tới, không thấy em dùng MSN nữa!” Cù Bộ Ung vô tình nói qua.

“Ách.... Chúng ta cũng bắt đầu gặp gỡ rồi, dùng cái đó nữa làm cái gì?”

“Cũng đúng!” Cù Bộ Ung gật đầu, “Đúng rồi, chỗ này anh có một ít tài liệu, em giúp anh nhìn xem, từ bên trong chọn ra mấy loại cổ phiếu có thể đầu tư được.”

“À?”

Lệnh Vũ Tiệp sắp té xỉu, cô làm sao biết được cái này chứ? Cái này không nằm trong cuộc sống của cô!

“Em.....như vậy được không, em mang xấp tài liệu này về nghiên cứu, làm sao anh phải vội như vậy, khó có được thời gian đi cùng người ta lại muốn em giúp anh nghiên cứu cổ phiếu! Anh không cảm thấy mình có một chút quá đáng sao?”

“Bộ Ung, cái này là cậu không đúng rồi! Cô ấy nói rất có lý, cùng bạn gái gặp mặt lại muốn người ta giúp cậu xem cổ phiếu....”

“Ghen tỵ sao? Nếu như cậu thấy ghen tỵ cũng có thể đi tìm một người. Đúng rồi.....Tớ còn muốn nói nếu như Vũ Tiệp đồng ý, cuối năm này chúng ta liền kết hôn, Vũ Tiệp, em cảm thấy thế nào?”

Tim của Lệnh Vũ Tiệp như muốn từ lồng ngực nhảy ra ngoài bởi vì quá hưng phấn.

Cù Bộ Ung thực sự muốn lấy cô rồi!

Thực sự là quá tốt, quá đẹp, thật quá tuyệt vời rồi!

Cô vốn cho rằng mình đem tất cả mọi việc nghĩ quá tốt đẹp, không nghĩ tới tất cả diễn ra theo như kế hoạch của cô.

Cô chủ động đến gần Cù Bộ Ung, thường xuyên gọi điện thăm hỏi, sau một năm rưỡi rồi cuộc cũng được báo đáp.

Chỉ là báo đáp này, khác xa với những gì cô đã nỗ lực rất nhiều.....

Đối mặt với cặp mắt thâm tình của Cù Bộ Ung, Lệnh Vũ Tiệp vô cùng mừng rỡ.

“Ách.... Dĩ nhiên em đồng ý. Chỉ là, trước tiên anh phải đến nhà em cầu hôn!” Vũ Tiệp đỏ mặt nói.

“Dĩ nhiên rồi! Nếu ba mẹ anh có thời gian, anh sẽ tìm cơ hội dẫn họ đến nhà em.”

“Chị, Cù Bộ Ung muốn kết hôn với em! Anh ta muốn kết hôn với em đó!”

Lệnh Vũ Tiệp vừa thấy Vũ Viên xách theo một túi lớn đựng giấy bước vào trong nhà, liền vui vẻ nói.

“Cù Bộ Ung?”

Hơn một năm nay, cô thường xuyên nghe Vũ Tiệp nói cái tên này, Vũ Tiệp luôn nói với cô anh ta tặng cho thứ gì, mang đi đến nhà hát lớn nào nghe nhạc, xem những bộ phim nào.

Từ trong miệng Vũ Tiệp, cô biết Kaven là một người hài hước, hơn nữa còn là một người yêu rất tốt.

Anh ta ưu tú đến nỗi Vũ Tiệp không có cách nào phàn nàn, không tìm được một khuyết điểm nhỏ.

4. Chương 4: Chương 1.4

Vũ Viên biết mình vẫn thích Kaven.

Nhưng cô cũng biết người mình thích chỉ là Kaven trong thế giới hư ảo, về phần Cù Bộ Ung chân thật, ngay từ lúc Vũ Tiệp nhìn thấy ảnh của anh, chính là của em ấy rồi.

Không có việc gì, không thêm để ý, hết thầy đã sớm làm thành thói quen của cô, người cá tính giống như anh ta mà đi làm quen với một cô gái trầm lặng và không có gì thú vị như cô, có lẽ mới thực sự không thích hợp!

Vừa bắt đầu có lẽ là sai lầm, là Vũ Tiệp lừa gạt Cù Bộ Ung nhưng chỉ cần có kết quả tốt, hoàn mỹ, vậy thì có quan hệ gì đây?

Quá trình không phải quan trọng nhất, kết quả mới là chân thật nhất.

“Ừ.....Chúc mừng em.”

Giọng nói của cô lạnh nhạt không nhìn ra một chút phản ứng nào.

“Chị, làm sao chị có bộ dạng này? Em muốn kết hôn đó! Cù Bộ Ung muốn kết hôn với em, chị nên cảm thấy vui mừng vì điều này chứ!”

Đối với thái độ của Vũ Viên, Vũ Tiệp hết sức bất mãn.

“Chị đang ghen tỵ với em sao? Có phải chị đang oán trách em cướp đi Cù Bộ Ung hay không?”

“Chị không có, hôm nay chị giúp thầy giáo Lâm dạy thay ba lớp, bây giờ cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa cổ họng đau đến nỗi chẳng nói ra tiếng nữa, em còn hy vọng chị trả lời với em như thế nào? Xin em tha cho chị đi, có được không?”

“Ai da, được rồi, được rồi, em là người có lỗi được không? Chỉ là chị như vậy cũng không đúng nha! Ít nhất nên vì em mà cảm thấy vui vẻ mới đúng.”

“Được, chị rất vui vẻ, như vậy được chưa?”

Cô lắc đầu, cảm giác mình mệt mỏi sắp co quắp xuống.

“Chị giúp thầy Lâm dạy thay, mấy hôm trước em có gặp thầy Lâm, anh ta nhận nhầm em thành chị.....”

“Thị lực của anh ta không tốt cho lắm.” Vũ Viên ngồi ở trên ghế salon nói.

“Điều này em biết rõ, kiểu tóc của hai chúng ta hoàn toàn khác nhau, hơn nữa một người đeo mắt kính một người không đeo, thế nhưng anh ta vẫn nhận nhầm người! Em thực sự phục anh ta luôn.”

Nếu so sánh giữa cô với Vũ Viên thì Vũ Viên kém cô rất nhiều có được không? Như vậy không phải làm cô thấp đi sao.

“Không phải anh ta thích chị chứ? Em thấy vẻ mặt của anh ta là lạ.....”

“Không có đâu, bọn chị chỉ là đồng nghiệp thôi.”

Cô lắc đầu. Cá tính của thầy Lâm rất thật thà, một ngày nói với cô không đến mấy câu, cô với anh ta cũng không có đề tài gì để có thể nói chuyện.

“Ai nha, dầu gì chúng ta cũng là chị em, em có thể gả cho Cù Bộ Ung, có ba phần thành cũng được tính là công lao của chị, nếu không như vậy đi.... Em hỏi Bộ Ung một chút xem anh ta có bạn bè tương đối ưu tú hay không, giới thiệu cho hai người quen nhau, cho chị nếm thử một chút cảm giác khi làm quý phu nhân là như thế nào.”

“Cám ơn em, chị nghĩ chị không cần đâu.” Vũ Viên từ chối.

“Không muốn thì thôi vậy, tính em “Cầm mặt nóng đi dán mông lạnh” được không?” Vũ Tiệp rất không vui vẻ.

“Đúng rồi! Chị.... Mấy ngày nữa bọn họ sẽ đến nhà chúng ta xin cưới, khi đó chị.....”

Đối với sự tồn tại của Vũ Viên, Vũ Tiệp vẫn có chút băn khoăn, dĩ nhiên cô vô cùng tin tưởng Cù Bộ Ung, sau khi cùng với cô lui tới thì tâm của anh ta bị cô khóa đến sít sao, không thể đi yêu người khác được.

Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ ngộ nhờ, cô không thể để có bất kỳ nguy cơ nào xảy ra.

“Khi đó chị làm sao?”

“Em không hy vọng chị ở nhà, để tránh cho anh ta nghi ngờ.” Vũ Tiệp nói thẳng những gì mình nghĩ.

“Còn có..... Phiền chị nhìn hộ em cái này một chút, Bộ Ung hy vọng em giúp nghiên cứu chỗ cổ phiếu này, em muốn chọn vài loại cổ phiếu được đánh giá là tốt, anh ta muốn đầu tư lâu dài.”

“Chị không rảnh! Ở trường học, cuối kỳ tổ chức thi.....”

“Bạn, bạn..... Học sinh của chị làm sao so được với em? Bây giờ chị là như thế nào? Không muốn người em gái duy nhất này tốt có phải hay không.....”

Vũ Tiệp bắt mắt, chỉ kém một bước nữa là cô có thể bước chân vào cửa nhà giàu rồi, tuyệt đối không thể gặp phải chuyện không may.

Nếu như bị phơi bày ra cũng phải là sau khi cô trở thành Cù thiếu phu nhân, khi đó cô đã ngồi vững ở vị trí này, Cù Bộ Ung cũng không thể làm gì được cô.

“Vũ Tiệp, làm sao em có thể không nói đạo lý như vậy? Chị thật sự rất bận. Nếu như chị không có bận như vậy thì đương nhiên không có vấn đề gì rồi, chị rất vui lòng.....”

Cô còn chưa nói hết liền thấy ba mẹ từ phòng ngủ đi ra, lập tức dừng những lời muốn nói lại.

“Vũ Tiệp! Làm sao vậy? Tại sao phải to tiếng với nhau, đã xảy ra chuyện gì?” Mẹ Lệnh quan tâm hỏi.

“Ba, mẹ..... Còn không phải là chị.” Vũ Tiệp uất ức dấn vào bên cạnh cha mẹ làm nũng.

“Con và thiếu gia Cù thị lui tới, hai người cũng cảm thấy vui vẻ, đúng không? Có con rể là người có tiền, cuộc sống tương lai sau này sẽ phải nhờ con rể chăm sóc.”

“Cái này là đương nhiên, thế nào? Chuyện của các con có tiến triển gì rồi sao?”

Cha Lệnh cực kỳ vui vẻ, xuất thân bình dân như ông rất muốn làm thân quen với người có tiền, ở trước mặt bạn bè có thể điều võ dương oai một phen.

“Đúng vậy, đang có tiến triển nha! Anh ta nói gần đây có thời gian thích hợp sẽ đến nhà chúng ta cầu hôn, con nghĩ, lễ vật cũng khoảng năm trăm vạn, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

“Như vậy rất tốt, rất tốt, làm sao lại không vui?” Mẹ Lệnh không hiểu hỏi.

“Ba mẹ hỏi chị một chút đi!” Lệnh Vũ Tiệp chanh chua nói.

“Hai người hỏi chị ấy xem mới vừa rồi con cầu xin chị như thế nào! Con muốn nhờ chị ấy giúp con xem một chút phần tài liệu này, chị ấy không muốn thì thôi đi, lại còn lấy cớ là cuối kỳ này học sinh thi, chị ấy không rảnh làm những chuyện này! Ba, mẹ..... Hai người nghĩ một chút đi, vất vả lắm con mới có thể gả cho Cù Bộ Ung! Nếu không làm được chút chuyện này thì chuyện gì cũng không thành, vậy làm sao đây!”

Xoa xoa lấy hai cánh tay, Vũ Tiệp nói.

“Vũ Tiệp! Mới vừa rồi, chị.....”

Vũ Viên rất muốn vì bản thân mình mà cãi lại, nhưng hai người đang có giấc mơ phát tài không nghe vào được câu nào.

“Giúp Vũ Tiệp xem một chút tài liệu để biết phải làm như thế nào? Mà là chị nên vì em mình làm một chút chuyện đi! Còn đứng ở đấy ngăn người làm cái gì? Nếu như hôn sự này chỉ vì một chút chuyện nhỏ này mà thất bại, mà cứ chờ đó cho tao.” Cha Lệnh nghiêm nghị nói.

Vũ Viên biết! Từ nhỏ cha mẹ của cô rất cưng chiều người em gái miệng ngọt này. Cho dù Vũ Tiệp có làm sai cái gì, bọn họ cũng sẽ luôn bao che cho em ấy nên mới tạo cho em ấy loại cá tính kiêu căng này.

“Chị.... Chị sẽ giúp em xem chỗ tài liệu này, đây là lần cuối cùng, chị không hy vọng có lần tiếp theo.”

“Được, được.”

Cô mới không đem lời nói của Vũ Viên để trong lòng đâu! Quan tâm anh ta có nhờ lần sau hay không, chỉ cần Cù Bộ Ung muốn cô làm, cô sẽ đem toàn bộ đấy cho Vũ Viên là được.

Chỉ cần lần này cô qua được chuyện này là tốt rồi, qua vui vẻ là được, đâu cần quan tâm Vũ Viên như thế nào! Bây giờ cô làm gì có tinh thần đi quan tâm chuyện của người khác, không phải sao?

5. Chương 5: Chương 2.1

Thầy Lâm, có chuyện gì không? Anh đứng ở bên cạnh tôi, tôi rất khó tập trung sửa bài thi....”

Chuyện của Vũ Tiệp làm cho cô lãng phí cả buổi tối, căn bản không có thời gian để cô sửa bài thi, cho nên chỉ có thể tận dụng thời gian khi không lên lớp để xử lý đồng bài thi này.

“Ách...có chuyện gì tôi có thể giúp được không? Tôi rất cảm ơn cô vì lần trước đã giúp tôi dạy thay, thiếu cô nhiều chuyện như vậy.....” Thầy giáo Lâm xấu hổ nói.

“Không, chuyện này tôi không để ý đâu, thầy không cần để trong lòng.” Vũ Viên mỉm cười nói.

“Nhưng mà tôi rất băn khoăn, nếu không như vậy là được rồi, tôi.....Tôi.....Tôi mời cô đi xem phim, cô cảm thấy như thế nào?” Thầy Lâm lấy hết dũng khí để đưa ra lời mời.

“Xem phim? Nhưng mà tôi không có hứng thú đối với phim ảnh, rất xin lỗi.”

“Cô giáo Lệnh, buổi tối cô có chuyện gì hay không? Nếu như không có việc gì.....” Thầy Lâm chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

“Tôi không có.” Cô lắc đầu, từ trước đến nay không giải ứng phó mấy chuyện này.

“Chẳng qua tôi định đi thư viện mượn sách.....”

Cô dự tính buổi tối hôm nay sẽ đọc xong chỗ sách kia, lời mới nói tới đây, điện thoại di động liền vang lên.

“Xin lỗi.....” Cô nghe điện, “Alo, Vũ Tiệp sao? Có chuyện gì.....”

“Chị, hôm nay Bộ Ung muốn đến nhà chúng ta cầu hôn cho nên chị về trễ một chút nhé, đừng quên lúc trước em đã nói, em không hy vọng anh ta biết em có chị gái sinh đôi, biết đến sự tồn tại của chị.”

“Nhưng mà chị muốn đến thư viện mượn sách, chị định về để đọc cho xong, ngày mai còn mang đi trả.....”

“Chị, chị không nên cứng nhắc như vậy! Rốt cuộc chị có hiểu hay không? Em chính là không hy vọng chị ở nhà, chị có hiểu không..... Chẳng qua là mấy quyển sách nát mà thôi, làm sao mà so được với hạnh phúc cả đời của em chứ! Nếu không tối nay chị có thể ngồi ở tiệm cơm, nhà trọ, em giúp chị trả tiền, như vậy là được rồi chứ! Chị nghe rõ chưa?”

“Vũ Tiệp.....”

“Như lời của em nói.” Vũ Tiệp nói xong liền cúp máy.

Vũ Viên cắn chặt môi dưới, mỗi khi tâm tình của cô có một chút buồn bực, cô liền có thói quen này.

Làm sao cô biết Cù Bộ Ung muốn ở nhà cô bao lâu, chẳng lẽ muốn cô đi dạo ở bên ngoài cả đêm hay sao? Chỉ là..... Mượn nhất cũng sẽ không vượt qua mười rưỡi chứ!

Mười rưỡi..... Lúc cô tan việc đến mười rưỡi, khoảng thời gian dài như vậy, cô phải vượt qua như thế nào đây.....

“Cô giáo Lệnh?”

Thầy giáo Lâm thử dò xét lên tiếng gọi.

“Nếu không, chúng ta đi ăn tối trước, sau đó đi xem phim, tôi đưa cô về, như vậy có được không?”

“Có làm phiền đến thầy không?”

Vũ Viên vô cùng ngượng ngùng, cô vừa mới từ chối lời mời của anh ta.

“Không đâu, không đâu.”

“VẬY..... Được rồi.”

“Bộ Ung, đây là ba em, còn đây là mẹ.....”

Lệnh Vũ Tiệp kéo tay Cù Bộ Ung, sau đó cùng ngồi trên ghế salon.

“Ba mẹ, đây chính là bạn trai của con, người mà con thường hay nhắc đến.” Cô thẹn thùng nói.

Ba mẹ của Vũ Tiệp nhìn người mặc tây trang, dáng người bệ vệ - Cù Bộ Ung thì vô cùng hài lòng, lúc trước bọn họ đã sớm được nghe Vũ Tiệp nói anh ta là người tốt như thế nào, ưu tú như thế nào, hơn nữa lại có gia tài bạc vạn nên càng không thể chê vào đâu được.

“Xin chào bác trai, bác gái.” Cù Bộ Ung không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Hôm nay, con đến là hy vọng hai bác có thể đem.....”

Lời nói của anh mới nói được một nửa liền bị mẹ Lệnh cắt đứt.

“Bác biết rồi, bác biết rồi.”

“Cháu muốn lấy con gái của bác! Lúc trước Vũ Tiệp cũng đã nói, bác vốn còn do dự một chút! Nó là đứa con gái mà hai bác thương yêu nhất, từ nhỏ rất thân thiết với bác, rất thích làm nũng, theo bên cạnh bác hai mươi sáu năm, bây giờ đây lại muốn lập gia đình, thực sự bác có một chút không đành.....”

“ Ừm ừm, mẹ, làm sao mẹ lại như vậy chứ! Con cũng không phải gả đi xa, hưởng chi bây giờ giao thông rất phát triển, ba mẹ có thể thường xuyên đến thăm con..... Được rồi, được rồi mà, hãy cho con lấy chồng đi!”

Bây giờ điều Lệnh Vũ Tiệp muốn làm nhất là gả cho Cù Bộ Ung, đối với cô mà nói, sau khi gả cho Cù Bộ Ung, cái gì nên có cô cũng sẽ có.

Ngay từ nhỏ cô đã có ước mơ lớn lên sẽ trở thành quý phu nhân. Bây giờ đây, ước mơ đó cũng sắp thành sự thật rồi.

Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời, kể từ lúc Cù Bộ Ung nói muốn cầu hôn, mỗi đêm khi cô ngủ vui mừng đến nỗi thật muốn cười trộm! A.....

Hơn nữa ngay cả công việc cô cũng xin nghỉ rồi, cô không muốn Cù Bộ Ung đến công ty tìm cô, tránh cho những người từ trước đến nay luôn ghen tỵ với cô, ghen tỵ cô xinh đẹp, ghen tỵ cô có vận khí tốt, nói một chút còn được, ngộ nhỡ họ lỡ lời nói ra tình sử huy hoàng trước kia của cô chỉ sợ Cù Bộ Ung sẽ bị dọa chạy mất dép.

6. Chương 6: Chương 2.2

Không thể để bạch mã hoàng tử dễ dàng chạy thoát đi như vậy.

“Ai da! Cù tiên sinh, cháu xem con gái của bác thật không có một chút thẹn thùng, một lòng chỉ muốn gả cho cháu mà thôi, con gái của bác cái gì cũng không biết, sau này còn hy vọng.....”

“Mẹ, làm sao mẹ lại nói như vậy chứ?” Vũ Tiệp nũng nịu nói.

“Được rồi, được rồi, con đã thích như vậy, người làm cha mẹ như chúng ta còn có thể nói gì nữa đây? Con gái lớn không giữ được, giữ tới giữ lui chỉ biết oán trách cha mẹ mà thôi.....”

“Như vậy về chi tiết cụ thể trong hôn lễ, mời bác trai và bác gái cứ nói ra, vốn là hôm nay ba mẹ con cũng muốn đến nhưng mà hai người bọn họ không có ở trong nước, thật xin lỗi hai bác.”

“Như vậy làm sao được chứ?”

Trên mặt hai người tươi cười, nếu như có cảm thấy như thế nào thì cũng chỉ để ở trong lòng mà thôi, bọn họ làm sao mà dám nói ở trước mặt Cù Bộ Ung chứ!

“Nếu như ông bà thông gia thực sự có việc, như vậy cũng không có cách nào khác. Chuyện hôn sự này để cho những người trưởng bối như chúng ta giải quyết, người trẻ tuổi các con chỉ cần chuẩn bị đồ đạc của mình, như vậy là được rồi.”

“Đúng rồi, bác trai, bác gái, mới vừa rồi con nghe hai người nói.....Hình như Vũ Tiệp còn một người chị gái phải không? Sao không thấy người đâu?”

Cù Bộ Ung cười nói, đột nhiên thấy thần sắc của hai người kia có một chút không được tự nhiên, chỉ cảm thấy có một chút kỳ quái, không hề để ở trong lòng.

“Nó.....Ách.....”

Vũ Tiệp trợn mắt nhìn cha mẹ mình một cái, lúc trước đã nói với bọn họ đừng nhắc tới sự tồn tại của Vũ Viên, xem đi! Chỉ là trong lời nói có một điểm sơ hở nhỏ, Cù Bộ Ung cũng có thể dễ dàng nhìn ra.

“Chị ấy.....Đúng vậy! Bộ Ung, em có một người chị gái, chị ấy là giáo viên dạy quốc văn, nhưng mà hôm nay đột nhiên có việc, cho nên.....”

“Được, hóa ra là vậy.....Anh chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi mà.”

“Chúng ta biết, khi đến ngày cưới sẽ nhìn thấy nó! Cù tiên sinh, cháu có muốn chờ ba mẹ cháu trở lại hay không, chúng ta cầm bát tự* đi xem thầy tìm ngày thích hợp để kết hôn, chuyện như vậy rất quan trọng, bác biết rõ những người trẻ tuổi các cháu đều có ý nghĩ của người trẻ tuổi, cháu có thể cảm thấy bác cổ hủ, nhưng là có lúc.....”

*Bát tự: ngày sinh tháng đẻ.

“Bác trai, bác gái, chuyện này cháu hiểu rõ, ba mẹ cháu cũng yêu cầu hai người đưa bát tự của Vũ Tiệp, chúng ta cứ quyết định như vậy, mọi người thấy thế nào?”

“Được, được, đương nhiên là được rồi.”

Tất nhiên là hai người vô cùng vui mừng, còn Vũ Tiệp rất hạnh phúc rúc vào bên cạnh Cù Bộ Ung.

“Tai nạn xe cộ? Bà thông gia, bà nói là Bộ Ung xảy ra tai nạn xe cộ, chuyện này là sao?” Mẹ Lệnh khiếp sợ nói.

Ba tuần trước, hai nhà Cù, Lệnh mới vui vẻ thuận lợi làm xong bữa tiệc đính hôn mà.

Ngày đó tất cả những người có danh tiếng trong thương giới và trong giới chính trị đều có mặt chúc mừng, nhà họ Lệnh cũng biết nhà họ Cù rất có thể lực ở trong hai giới chính – thương, nhưng mà biết cũng chỉ biết vậy thôi, phải đợi đến lúc tận mắt nhìn thấy mới hoàn toàn tin tưởng.

“Thế nào? Thế nào?” Ngồi ở trên ghế salon, Vũ Tiệp kinh hoàng hỏi.

“Ba, thế nào? Có phải Bộ Ung xảy ra tai nạn xe cộ hay không?”

Làm thế nào đây! Bây giờ cô chuẩn bị làm cô dâu! Ngày mai kết hôn rồi, thế nhưng Cù Bộ Ung lại xảy ra tai nạn xe cộ, chuyện này làm sao xảy ra được!

“Anh ta có làm sao không? Ba, mau giúp con hỏi đi.”

“Xảy ra tai nạn xe cộ” những chữ này cũng khiến cho Vũ Viên ngồi ở trên salon giống như bị tia sét đánh trúng, cô như đứng trên đồng lửa, quả thật muốn kéo dài lỗi tai, nghe rồi cuộc xảy ra chuyện gì.

Không sai, Kaven sắp trở thành em rể của cô, nhưng tình cảm của con người có lúc lý trí cũng không có cách nào đè xuống được, cô vẫn rất thích Kaven chỉ là cô đem phần tình cảm này chôn giấu ở trong lòng mà thôi.

Ba tuần trước là lễ đính hôn! Lẽ ra là chị gái của cô dâu, cô nhất định phải có mặt nhưng cô mượn có thân thể có bệnh nên không xuất hiện.

Vì thế Vũ Tiệp cực kỳ vui mừng, nói cô thực sự là một người chị tốt.

“Ách.....Bà thông gia, Bộ Ung có làm sao không? Cháu nó có khỏe không, chúng tôi muốn đến thăm cháu.....”

“Này.....Ồ.....ô.....”

Điện thoại đầu bên kia truyền đến giọng nói chần chừ sau đó là tiếng khóc thút thít.

“Nó thực sự không tốt, thực sự không tốt..... Bộ Ung rất quan tâm đến Vũ Tiệp, trước khi nó hôn mê, trong miệng luôn gọi tên của Vũ Tiệp.....”

“Hôn mê?” Ba Lệnh kinh sợ kêu lên.

Hôn mê..... Vũ Viên giống như không có cách nào hô hấp, ở trong ý nghĩ của cô, cô với anh là không có duyên phận, cô thật lòng chúc phúc cho anh và Vũ Tiệp có thể ở cùng nhau đến đầu bạc răng long, tại sao bây giờ lại như vậy chứ?

Anh..... Anh có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không.....

Tay của cô nắm chặt dưới làn váy, hơi có vẻ vô dụng, ánh mắt lo lắng nhìn thẳng định hỏi ba cô.

“Anh ta.....Ách.....”

“Ba, đưa điện thoại cho con.” Vũ Tiệp giành lấy điện thoại nói, “Mẹ, mẹ nói Bộ Ung xảy ra tai nạn xe cộ? Bộ Ung đang ở bệnh viện nào, con và ba mẹ con lập tức đến.”

Sau bữa tiệc đính hôn, Vũ Tiệp đã đổi cách xưng hô kêu mẹ của Cù Bộ Ung là mẹ.

“Được, nó đang ở bệnh viện XX, vì để tránh ký giả phỏng vấn cho nên chúng ta yêu cầu bệnh viện không cho những người khác ra vào, mọi người đến bệnh viện thì gọi ẹ, mẹ sẽ đi đón con ở cửa.”

“Dạ, được.”

Lệnh Vũ Tiệp hoàn toàn không nghĩ tới Cù Bộ Ung sẽ bị thương nghiêm trọng như vậy.

Lúc cô cùng với ba mẹ chạy tới bệnh viện để dò xem tình hình của anh ta, bác sĩ nói anh ta vừa mới thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Tay phải của anh ta bị gãy xương, còn chân phải trừ phi anh ta cố gắng làm vật lý trị liệu, nếu không có thể phải ngồi xe lăn cả đời.

Ngoài ra, da thịt cũng bị thương một chút, bác sĩ còn nói may mà kỹ thuật lái xe của anh ta giỏi “Kim đủ cứng”, nếu không bình thường sẽ không chịu được va chạm lớn như vậy.

Tất cả những điều này Vũ Tiệp đều nghe không lọt.

Điều duy nhất cô nghe được chính là Cù Bộ Ung có thể bị tàn phế cả đời.

Cô xinh đẹp như vậy, là một cô gái ưu tú như vậy, sẽ phải gả ột người đàn ông tàn phế cả đời?

Cô không có cách nào tiếp nhận sự thật này!

Đúng, không sai coi như cô yêu Cù Bộ Ung nhưng mà trên thực tế làm sao cô có thể cùng một người đàn ông tàn phế đi cùng một chỗ?

Hướng chi anh ta sắp thành chồng của cô.....

Cô là một cô gái hoàn mỹ như vậy, nhất định chồng của cô cũng phải là một người đàn ông hoàn mỹ.

Cô không sai, chỉ là cô ích kỷ một chút, thực tế một chút, suy nghĩ cho mình nhiều một chút mà thôi..... Cô chính là nghĩ như vậy.

“Chuyện cười, bị thương nặng như vậy, hoãn ngày cưới lại có tác dụng không? Em nghĩ không bằng hủy bỏ thôi, tránh cho liên lụy đến người khác.” Vũ Tiệp vô cùng tức giận nói.

7. Chương 7: Chương 2.3

Cô tình nguyện gả ột người đàn ông không ưu tú như Cù Bộ Ung, cũng không muốn gả ột người tàn phế.

“Làm sao em biết khi nào anh ta mới bình phục như cũ? Nếu như anh ta ngồi xe lăn cả đời, vậy em phải làm sao bây giờ?” Cô càng nghĩ càng tức giận.

“Vũ Tiệp, làm sao em nói như vậy? Anh ta.....Anh ta là chồng chưa cưới của em đó!”

Lòng của Vũ Viên như có lửa thiêu, đau như bị roi quất vào.

“Em nên chăm sóc anh ta thật tốt chứ.....”

“Chăm sóc? Chăm sóc thế nào? Em là thần sao? Chị cho rằng em là người có lòng đại từ bi như vậy à?” Vũ Tiệp tức giận nói.

Đem tất cả phản ứng của Vũ Tiệp để ở đáy mắt, nhưng mà cuối cùng vẫn là em gái của mình, cô cũng không thể nói cái gì.

“Nếu như em thực sự không muốn gả cho Cù Bộ Ung, như vậy từ hôn là được.”

“Từ hôn?”

“Đúng vậy! Chị sẽ nói chuyện với ba mẹ Cù Bộ Ung, bọn họ nhất định có thể hiểu được, nếu không hủy hôn, như vậy đối với tương lai của em không xác định.....”

“Chị, chị thì biết cái gì?” Vũ Tiệp trợn mắt nhìn Vũ Viên một cái. “Chị cũng chỉ biết đọc sách mà thôi, cái gì cũng không hiểu, suy nghĩ cũng không nhanh nhạy! Em muốn từ hôn là không sai, nhưng chẳng may vận khí của em không tốt thì làm sao?”

“Vận khí không tốt? Cái..... Em có ý gì?”

Vũ Viên không hiểu. Đột nhiên cô cảm thấy ý nghĩ của người em gái sinh đôi này cùng với cô cách nhau thật là xa!

“Đàn, ý của em muốn nói là, nếu như anh ta có thể đứng lên lại, tay phải cũng hoàn toàn bình phục, như vậy không phải em sẽ thua thiệt lớn sao?”

“ Vũ Tiệp.....”

“Cho nên bây giờ em rất là khó nghĩ đây, chị biết không? Em không muốn từ hôn, nhưng mà cũng không muốn gả cho Cù Bộ Ung tàn phế.....”

“Cho nên?”

“Cho nên.....” Tầm mắt của cô rơi vào trên người của Vũ Viên. “Mọi người đều nói hai chúng ta lớn lên giống nhau, đúng không? Chị luôn là người hiểu rõ em nhất cho nên chị làm đi! Giúp em chăm sóc Cù Bộ Ung.”

“Cái gì? Vũ Tiệp, em mới là vợ chưa cưới của anh ta.....”

Mắt Vũ Tiệp nhìn về phía Vũ Viên.

“Em biết rõ nha, em cũng không phủ nhận mình là vợ chưa cưới của anh ta, nhưng mà nếu như cả đời anh ta bị như vậy, vậy em phải làm sao? Chị là chị của em, chị cũng nên suy nghĩ cho em một chút, được không? Đi theo anh ta không có chỗ nào không tốt, chị biết không? Lúc em và anh ta quen nhau, anh ta tùy tiện

tặng cho em một sợi dây chuyền cũng tương đương với một năm tiền lương của chị rồi..... Hơn nữa, nếu như chị đi theo bên cạnh anh ta, em cũng được hưởng lợi! Anh ta cho em lợi ích, em còn không cảm được sao.....”

“Em.....Lợi dụng anh ta.....”

“Chị, chị đừng nói như vậy, em không có lợi dụng anh ta, em là thật lòng thích anh ta, cũng chuẩn bị ngày mai làm cô dâu rồi, nhưng ai mà biết em lại xui xẻo như vậy chứ?” Vũ Tiệp hừ lạnh một tiếng.

“Chị, chị đừng giấu, em hiểu rõ chị cũng thích Cù Bộ Ung, nhưng mà anh ta lại thích em! Thật ra thì em đây chính là cũng muốn tốt cho chị đó, cho chị một cơ hội đến gần Cù Bộ Ung, không tồi nha.....” Bộ dạng của Vũ Tiệp như bố thí cho cô một ân huệ rất lớn.

“Nếu như anh ta cả đời đều như vậy, vậy chị theo anh ta cả đời đi! Em hiểu rõ từ trước đến nay chị rất có lòng thương người, nhưng mà nếu như cơ hội này không thành công thì một lần nữa chị phải nhường anh ta cho em!” Vũ Tiệp nói thật. “Đừng quên, Cù Bộ Ung vốn là của em đấy, nếu như anh ta hồi phục như cũ, tuyệt đối chị không được độc chiếm anh ta, phải trả anh ta lại cho em!”

“Vũ Tiệp, anh ta là một con người, không phải là đồ vật, sao có thể nói cho là cho?”

“Em mặc kệ, dù sao chính em quyết định như vậy rồi.”

Cô vỗ tay, có cảm giác quyết định này của mình thực sự là rất tốt, bất kể cuối cùng Cù Bộ Ung như thế nào, cô đều được lợi.

Cô không phải là một người con gái xấu xa, chỉ là cô suy nghĩ nhiều một chút mà thôi.

“Nhưng mà chị cũng có công việc phải làm, không có cách nào giúp em chăm sóc anh ta.”

Chẳng lẽ Vũ Tiệp muốn cô bỏ ba vất vả ngày đêm hay sao?

“Làm giáo viên không tốt bằng đi theo bên cạnh Cù Bộ Ung, làm giáo viên một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Anh ta tùy tiện ra tay, công việc của chị cũng khổ cực mấy tháng.”

“Chị không từ chức.”

Vũ Viên lắc đầu. Cái yêu cầu này thật quá đáng, nếu như cô nghỉ việc ở trường sau này cô phải làm sao đây?

“Chị, em nói nhiều như vậy chị nghe không hiểu à? Chị không muốn giúp em có phải hay không?”

Vũ Tiệp tức giận, cô cảm thấy Vũ Viên cố ý không muốn giúp cô.

“Ba, mẹ.....” Cô mở cửa phòng hướng về phía bên ngoài nhúc nhích đầu kêu lên.

Hai người nghe được tiếng quát tháo của cô cũng nhanh chóng đi vào trong phòng.

“Thế nào? Thế nào? Vũ Tiệp.....”

“Ba, mẹ..... Con không muốn gả đâu! Hai người kêu chị giúp con gả đi!”

Lệnh Vũ Tiệp bắt đầu sử dụng công phu la lối om sòm, sau khi một phen khóc lóc, hai người quyết định cho Vũ Viên gả thay.

Tất cả chưa xót trong lòng cô đều ghen ở cổ họng, chỉ cần Vũ Tiệp tìm tới ba mẹ, bọn họ nhất định sẽ che chở cho em ấy.

Vũ Viên không nói gì, thật sự cô không biết nên nói những gì, rõ ràng cô với Vũ Tiệp là chị em sinh đôi, nhưng ba mẹ chỉ đặc biệt cưng chiều Vũ Tiệp mà thôi.

Thật ra làm sao cô có thể oán trách bọn họ, bọn họ sinh cô, nuôi cô, cô cảm kích còn không kịp, làm sao có thể oán trách bọn họ.....

“Vậy công việc của con.....”

“Nghỉ việc đi! Dù sao một tháng cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, mà nghĩ rằng chúng ta còn trông cậy vào mà “Đại phú đại quý” sao? Bây giờ chúng ta đem tất cả hy vọng đều đặt trên người của Vũ Tiệp, mà cô có hiểu hay không?”

Mẹ Lệnh nói lời chế nhạo, giấu cợt, Vũ Viên biết bọn họ cũng không phải là người xấu, chỉ là.....Thực tế một chút.

“Nghe rõ chưa? Nghe rõ chưa? Ba mẹ cũng đã nói như vậy nên chị phải làm theo thôi! Còn có.....Tóc của chị.....”

Dài như vậy, hình như cũng qua eo rồi, hoàn toàn khác với kiểu tóc của cô, rất dễ bị nhìn ra đấy!

“Ngày mai đi cắt đi! Chị, cắt tóc ngắn giống em có rất nhiều chỗ tốt, a.....Đừng quên nhuộm màu giống của em, Cù Bộ Ung rất thông minh đấy.....”

Chết, bây giờ vấn đề chính là Vũ Viên bị cận thị nặng, thật là hỏng bét!

“Chị xem cặp mắt kính này đi, đi học lại để thành ra như vậy, em thấy chị nên mang kính sát trùng thôi.”

“Cận thị nặng như vậy rất khó đeo kính sát trùng.....” Vũ Viên thực tế nói.

“Dù sao suy nghĩ là được, chị tự nghĩ cách đi! Suy nghĩ thật kỹ nhất định có thể giải quyết được vấn đề.”

“Cô giáo Lệnh, đột nhiên làm sao cô nghỉ việc? Không phải cô là người có tâm huyết với giáo dục hay sao?”

Thầy giáo Lâm vừa nghe được tin tức, đến ngay bên cạnh bàn làm việc của Lệnh Vũ Viên hỏi. Chỉ thấy trên bàn của cô để một thùng giấy lớn, bên trong chứa nhiều đồ vật riêng.

“Đúng vậy!”

Vũ Viên đem một quyển sách bản to bỏ vào trong thùng, lộ ra dáng vẻ tươi cười đáng ghét.

“Tôi có chút chuyện riêng cho nên không thể không từ chức, may mà trường học để cho tôi giữ chức dùng lương trong một năm, tôi nghĩ, một năm hẳn là đủ rồi!”

“Cô có chuyện gì rắc rối sao? Có lẽ tôi có thể giúp được cô....” Thầy Lâm có chút kích động hỏi.

“Này.....” Vũ Viên nhìn thầy giáo Lâm một cái. “Thầy không giúp được tôi đâu, nhưng mà mặc kệ như thế nào, tôi vẫn là rất cảm ơn thầy trong thời gian này đã chăm sóc cho tôi, hy vọng sau khi tôi xử lý xong công việc, có thể trở lại đây nhanh một chút.”

“Ừ, hy vọng là như vậy, nếu như cô cần tôi giúp việc gì, cô cứ nói với tôi.”

“Tôi biết rồi....”

8. Chương 8: Chương 3.1

Nhẹ nhàng cảm hành lý, Vũ Viên không biết sẽ ở nhà Cù Bộ Ung đến bao giờ, đứng ở lập trường của cô, cô thật hy vọng Cù Bộ Ung có thể hồi phục nhanh một chút, để cô có thể rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi không thuộc về cô.

Nhà của anh.....Vũ Viên giật mình đứng ở chính giữa đại sảnh, nơi này hình như là nhà riêng của anh.

“Vũ Tiệp tiểu thư có phải không?”

Một người phụ nữ chừng hơn 40 tuổi hướng về phía Vũ Viên nói: “Phu nhân có gọi điện thoại tới, nói rằng hôm nay có vợ chưa cưới của thiếu gia sẽ đến ở nơi này.”

“Dạ, là tôi.” Cô có một chút chần chờ, “Xin hỏi bác là.....”

“Tôi là dì Quý, tôi là người chăm sóc cho thiếu gia từ nhỏ đến lớn, công việc của tôi vốn là ở đại trạch (đại trạch: nhà lớn), nhưng mà vào mỗi cuối tuần tôi sẽ đến đây quét dọn nơi này, cá tính của thiếu gia cổ quái, đại trạch lớn như vậy, còn rất nhiều phòng để trống không ở, lại tự mình không ngừng cố gắng mua một căn hộ lớn như này chỉ để một mình ở thôi.”

“Đúng vậy, thật là lớn....”

Cô ngẩng đầu, nhìn qua cách bày trí phòng khách cho thấy căn nhà này thuộc khu cao cấp.

“Bây giờ thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ, bị thương thành như vậy cho nên tôi ở lại nơi này chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho thiếu gia.”

“Hóa ra là như vậy.....”

“Vũ Tiệp tiểu thư, phu nhân biết người thiếu gia bây giờ cần nhất chính là cô, cho nên mới đưa ra yêu cầu vô lý này, hy vọng cô đừng chê trách....Phòng của cô ở tầng hai, tôi dẫn cô lên.”

Dì Quý cầm lấy hành lý của Vũ Viên.

“Biết làm sao được?” Vũ Viên cầm lại hành lý của mình ở trong tay dì Quý, “Tôi tự cầm là được rồi, cái này hơi nặng một chút.”

“Sao như vậy được? Hay là để tôi cầm cho.”

“Không, tôi quen tự mình làm.”

Dì Quý dẫn Vũ Viên đi lên tầng hai, đến một căn phòng, “Đây là phòng của cô, cô cần gì cứ nói với tôi.”

“Cù tiên sinh.....Ách, tôi muốn nói là Cù Bộ Ung, bây giờ anh ta đang ở đâu?” Vũ Viên hỏi.

Đến nơi này hơn nửa tiếng rồi, cô cũng không nhìn thấy Cù Bộ Ung, chẳng lẽ anh ta đi ra ngoài rồi sao?

“Thiếu gia.....” Nghe được câu hỏi của Vũ Viên, hốc mắt của dì Quý liền đỏ.

“Thiếu gia xuất viện đến nay đã hơn một tuần lễ, đều đem mình nhốt ở trong phòng, gọi thế nào cũng không đáp.....Thật khiến cho người khác lo lắng mà. Có lúc tôi gõ cửa phòng thiếu gia, muốn xem tình trạng bên trong một chút nhưng chỉ nghe được ở bên trong có tiếng đồ vật bị đập vỡ, bây giờ tình hình của thiếu gia thay đổi rất nhiều....”

Dì Quý nói đến đây, ánh mắt lo lắng nhìn Vũ Viên, chỉ sợ mình nói quá nhiều sẽ đem Vũ Viên dọa cho chạy mất.

“Vũ Tiệp tiểu thư, trước kia thiếu gia không phải như thế, người rất hài hước, khôi hài, là đứa trẻ ngoan, tôi là người nhìn thiếu gia lớn lên.....”

“Tôi hiểu rõ, tôi hiểu rõ.....Dì Quý, về sau cuộc sống thường ngày của Cù Bộ Ung sẽ do tôi phụ trách, dì trở về đại trạch đi.”

“Này.....Như thế làm sao tôi không biết xấu hổ đây?”

Mặc dù hôm nay dì Quý cũng muốn đem “Củ khoai nóng bỏng tay” Cù Bộ Ung này cho Vũ Viên, nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn thấy không ổn.

“Phu nhân muốn tôi đến đây chăm sóc thiếu gia.....”

“Những chuyện này để tôi làm được rồi!” Cô khẽ cười, nụ cười dịu dàng rất dễ thu mua được lòng người.

“Nấu món ăn, nấu cơm tôi cũng biết một chút, đương nhiên là không so được với tay nghề của dì, nhưng mà tôi nghĩ.....Cũng không đến mức độc chết Cù Bộ Ung!”

“Vậy.....Được rồi. Nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tôi nhé, số điện thoại của tôi đây.” Dì Quý đưa một tờ giấy cho Vũ Viên.

“Vậy làm phiền cô.”

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Vũ Viên quyết định đi đến căn phòng của chủ nhân nơi này.

Lòng của cô cuồng loạn, có bảy phần khẩn trương, hai phần sợ hãi, có một phần không nên có là mong nhớ và vui vẻ.

Cốc cốc.....Cốc cốc.....

Vũ Viên gõ cánh cửa dày cộm nặng nề nhưng bên trong không có một chút động tĩnh, vì vậy tự động đưa tay mở cửa.

“Cù.....”

Một vật nặng bay tới trước mặt, Vũ Viên không kịp né tránh, chỉ có thể theo bản năng đưa tay lên ngăn lại.

“A!” Cô kêu đau.

“Cô đến làm cái gì?” Cù Bộ Ung chuyển động xe lăn, “Cô không cần phải đến đây để theo một tên tàn phế như tôi, tôi hiểu rõ cô đến đây, không phải do cô cam tâm tình nguyện mà do mẹ tôi yêu cầu cô, đúng không?”

Anh lạnh lùng nhìn cô, “Bây giờ tôi tàn phế, cô yên tâm! Tôi cũng không có ý định làm liên lụy đến cô, nửa đời sau của cô không cần ở bên cạnh một người tàn phế như tôi, cô có thể đi tìm hạnh phúc khác.”

Trong mắt của anh không hề có ánh sáng, chỉ có sự tuyệt vọng mà thôi.

Tai nạn xe cộ này như đã đánh nát con người của anh.

Bác sỹ nói với anh, có thể giữ lại mạng sống đã là một kỳ tích, nhưng trong mắt anh.....Đời này đã là một người tàn phế, còn không bằng chết đi ở vụ tai nạn đó.

Nhìn Cù Bộ Ung ngồi ở trên xe lăn, cô nói.

“Anh có thể nói cho tôi biết như thế kia mà được xem là phế nhân sao? Gãy tay, đứt chân rồi hay sao? Tôi xem tay chân của anh đều đủ cả, cả người anh rất tốt, làm sao được xem là phế nhân? Hơn nữa bác sỹ cũng đã nói, chỉ cần cố gắng làm vật lý trị liệu, anh có hy vọng đứng lên lại.”

“Cô đừng nói dễ nghe như vậy, cô thì biết cái gì? Hy vọng sao? Hy vọng là bao nhiêu? Mười phần? Tám phần? Một phần? Hay một phần cũng không có?” Anh tức giận nói.

“Cái gì tôi cũng bị mất, cô biết không? Lần tai nạn xe cộ này đã cướp đi tất cả của tôi.....”

“Tất cả của anh?” Vũ Viên lắc đầu bật cười, “Tất cả của anh ở lần tai nạn đó dễ dàng bị cướp đi như vậy sao? Vậy anh cũng rất dễ dàng bị người khác đánh bại! Anh thật đúng là rất đáng buồn.....Tôi cho là Cù Bộ Ung mà tôi biết không phải là người như thế.”

Cặp mắt Cù Bộ Ung nhìn thẳng vào Vũ Viên, “Cù Bộ Ung mà cô biết đã chết từ vụ tai nạn đó rồi, bây giờ tôi chỉ là một người tàn phế mà thôi! Bây giờ cô lập tức đi đi, tôi không muốn gặp lại cô.”

“Thật xin lỗi, rất khó làm theo mong muốn của anh.”

Cô ngồi xổm xuống, quét dọn những mảnh kính vỡ, “Nếu như tôi đi khỏi đây, sẽ không có ai giúp anh chuẩn bị cho cuộc sống hàng ngày rồi.”

“Hừ! Có dì Quý, tôi không cần cô, cô nghe rõ cho tôi, bây giờ tôi muốn giải trừ hôn ước, cô lập tức đi khỏi đây cho tôi.”

Sau tai nạn xe cộ đó đã làm cho anh đánh mất đi ý chí, không còn là Cù Bộ Ung hăng hái của trước kia nữa.

“Tôi với cô giống như hai người xa lạ, cô có thể coi như tôi không tồn tại, lấy điều kiện của cô, có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn.”

“Anh xác định dì Quý có còn ở đây không? Làm sao anh không đi xem thử đi? Nếu tôi không ở lại đây, anh chỉ có chết đói mà thôi.”

Đối với sự tức giận của anh, Vũ Viên chỉ xem anh như một đứa nhỏ đang giận dỗi, cô sẽ không để loại chuyện nhỏ nhặt này ở trong lòng.

“Ý của cô là gì?”

“Tôi đã mời dì Quý đi khỏi đây rồi, nói đơn giản dễ hiểu một chút, trong căn nhà này chỉ còn anh và tôi ở mà thôi, toàn bộ ăn ngủ của anh đều phải dựa vào tôi.”

“Ai cho cô quyền sai bảo người giúp việc của tôi, tại sao cô làm như vậy!” Tay của anh nắm chặt xe lăn, dùng lực mạnh đến nỗi các đốt ngón tay bắt đầu trắng bệch.

“Tôi sẽ không giải từ hôn ước! Tôi nói cho anh biết điều này, về phần tại sao tôi làm như vậy.....Tôi dựa vào quyền mà mẹ anh cho tôi, cũng chính là dựa vào việc tôi là vợ tương lai của anh, anh cảm thấy như thế nào?”

Đúng vậy! Bây giờ cô thay thế Vũ Tiệp, giả làm vợ tương lai của anh, đã nói những lời như vậy, cô sẽ làm theo cho thật tốt.

“Tôi cho anh biết! Anh có quyền ném đồ vật giống như trước đây, kể cả không ăn không uống, dù anh có tình gây sự nhưng mà tôi cũng sẽ không bỏ mặc anh. Xin anh hiểu rõ điều này.”

Vũ Viên giống như cô giáo đang dạy bảo học sinh, “Về phần bữa tối, một lát nữa tôi nấu xong, tôi cũng không biết có hợp với khẩu vị của anh hay không, nếu như nấu không ngon, kính xin thông cảm nhiều hơn cho tôi.” Cô nói xong, liền xoay người rời đi.

Trong lòng Cù Bộ Ung dâng lên một chút lửa giận.

Thái độ của cô.....Nghiêm nhiên giống như cô mới là chủ nhân của căn nhà này, còn anh chỉ là người đến ở nhờ. Nhưng.....Anh còn chưa tới mức lửa giận xông lên mà mất đi năng lực suy nghĩ.

Như thế nào cô cùng với Vũ Tiệp trước kia khác nhau nhiều như vậy? Anh nhớ Vũ Tiệp không mặc quần dài, cô thích đem khoe đôi chân dài thon đẹp của mình, thích nhìn ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ của mọi người.

Hơn nữa, thái độ nói chuyện của cô hoàn toàn khác so với trước kia. Vũ Tiệp là người hay nũng nịu, không mấy khi tức giận, căn bản không thể có thái độ dạy bảo anh! Hay là bởi vì anh thoát khỏi trận tai nạn này, Vũ Tiệp cũng không phải tự nguyện đến chăm sóc cho anh, cho nên thái độ mới chuyển biến 180° ?

Nhưng.....Vũ Tiệp bây giờ làm cho anh có cảm giác rất giống với Jessica mà anh gặp ở trên MSN.....

Cù Bộ Ung lắc đầu. Tất cả là do anh suy nghĩ nhiều đi! Cô vẫn là cô, chỉ là thái độ đối với anh không giống trước kia, không làm nũng, nịnh nọt mà thôi, bởi vì anh từ một người bình thường biến thành tàn phế, cho nên mới lười đối tốt với anh, cũng không còn cần thiết phải đối tốt với anh nữa rồi.

Đúng vậy, nhất định là như vậy. Cù Bộ Ung nghĩ.

9. Chương 9: Chương 3.2

“Cô ngồi ở đây làm cái gì?” Sau khi ra khỏi phòng, nhà Cù Bộ Ung lắp một thang máy để cho anh dễ dàng đi lên đi xuống.

Cửa thang máy vừa mở, anh gặp ngay Vũ Viên đang ngồi ở trên sofa trong phòng khách, nhìn tên một quyển sách đặt trên bàn, quyển sách này anh cũng có.

“Đọc sách, chẳng lẽ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, mắt anh cũng bị mù luôn rồi chứ?”

Vũ Viên biết càng làm theo ý của anh thì chỉ càng làm cho anh mượn bệnh giả điên, không có cách nào khác, cô muốn nói chuyện kích thích anh! Nhìn đi.....Chiêu này thật hữu dụng, ít nhất anh cũng đã chịu ra khỏi phòng rồi.

Cô từng nghe dì Quý nói, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, Cù Bộ Ung không bước ra khỏi cửa phòng nửa bước.

“Đọc sách?”

Xem ra cô không hề lo lắng gì, còn mở nhạc ngồi yên trên sofa đọc sách.

“Cô quên tôi còn chưa ăn cơm hay sao?”

“Thì ra là anh vẫn chưa ăn cơm sao?” Cô khẽ cười.

“Tôi đã nấu cơm xong rồi, nhưng tôi có mang một phần đến phòng của anh, anh không nhớ là đã hất đổ thức ăn mà tôi nấu đi rồi sao? Tôi nghĩ, anh không thích ăn đồ mà tôi nấu, không bằng tôi tự mình giải quyết thôi.”

“Một mình cô đã ăn hết rồi?” Anh trợn mắt nhìn Vũ Viên.

“Anh không ăn mà, không phải hay sao?” Cô đem sách để ở bên cạnh khay trà, “Tôi cho rằng anh thần thông đến mức chỉ cần hút không khí, không cần ăn cơm cũng no rồi.”

“Cô.....” Tầm mắt của anh chuyển qua bình hoa cổ.

“Tôi làm sao?” Theo tầm mắt của Cù Bộ Ung, cô cũng thấy được chiếc bình hoa cổ, “Chẳng lẽ anh định đập vỡ bình hoa đó?”

Cô lắc đầu, có chút khinh thường đối với việc anh dùng hành động đập vỡ đồ đạc để phát tiết, việc này so với Cù Bộ Ung trong lòng của cô khác rất nhiều.

“Có lẽ, anh cũng chỉ biết làm những việc như vậy mà thôi, thực sự tôi đã đánh giá cao anh rồi, tôi nghĩ trừ những việc này, cái gì anh cũng không biết làm.....Không sao! Nếu như anh muốn đập thì anh cứ làm đi! Tất cả những vật ở đây đều là của anh, anh có quyền đập phá.....Dù sao, anh là người có tiền, anh có thể tiếp tục hành động ngậy thơ này!”

Anh nổi giận, hành động như vậy mà bị cô xem là ngậy thơ, Cù Bộ Ung lập tức từ bỏ ý định đập phá đồ đạc. Cả ngày nay anh chưa ăn gì rồi, cũng bởi vì quá mức đói bụng cho nên mới phải ra khỏi phòng.

Đối với việc cô xem quyển sách kia, anh cũng cảm thấy rất có hứng thú, vì vậy liền di chuyển xe lăn đến trước mặt của Vũ Viên, thuận tay cầm quyển sách đó lên.

“Cô cảm thấy quyển sách này viết như thế nào?” Anh hỏi, thu lại tính xấu, muốn cùng cô thảo luận về nội dung của quyển sách một chút.

“Rất hay.” Cô gật đầu.

“Nếu như một tháng tôi có thể kiếm được mười vạn, có lẽ tôi thật sự sẽ xem xét cách kiếm tiền giống như của anh ta, có thể không bao lâu nữa tôi có tài sản hơn một tỷ rồi.” Cô nói.

“Chỉ là.....Cuối cùng tôi cảm thấy anh ta viết phương pháp này, chỉ thích hợp với những người có tiền giống như anh, mà không, anh cũng không cần xem những quyển sách này nữa rồi, bởi vì tài sản của anh đã sớm có hơn một tỷ.”

“Một tháng cô làm kiếm được bao nhiêu tiền?” Cù Bộ Ung chưa bao giờ hỏi chuyện về công việc của cô, vì vậy tò mò hỏi.

“Anh hỏi chuyện này làm gì? Một giáo.....Ừ.....” Cô vội sửa lại lời, “Một nhân viên nhỏ bé có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ?”

Theo cô biết, một tháng tiền lương của Vũ Tiệp có hơn ba vạn, em ấy thường dùng chỗ tiền này để mua quần áo và mỹ phẩm, để mình trở nên xinh đẹp hơn.

“Không phải cô nói đã nghỉ việc rồi sao? Lúc tôi nói muốn đính hôn với cô, cô liền nghỉ việc luôn rồi mà.”

Anh đưa cho cô mấy thẻ phụ để cho cô dùng, cô cũng không khách khí một chút, hóa đơn mỗi tháng cũng vài chục vạn.

Nghỉ việc?

Vũ Tiệp nghỉ việc sao? Thật là hồng phúc, thiếu chút nữa bị lộ rồi!

Chỉ trách cô và Vũ Tiệp tiếp xúc quá ít, có chuyện của Vũ Tiệp cô không hiểu rõ. Thực ra cũng không trách cô được, mỗi ngày cô đều bận đến tối mặt tối mày, làm sao còn có thời gian đi quan tâm chuyện của người khác.

“Ừ, đúng vậy! Tôi nghỉ việc rồi.”

Cô lúng túng cười, nhìn thấy Cù Bộ Ung lật quyển sách kia.

“Nếu như anh có hứng thú với quyển sách đó, tôi không ngại tặng nó cho anh, để anh có thể cẩn thận đọc những điều tâm đắc của người khác.” Cô chuyển sang đề tài khác.

Sau đó, cô từ trên ghế sofa đứng dậy, theo thói quen nghĩ là sờ lên tóc nhưng lại nhớ ra mái tóc dài của cô đã cắt đi rồi.

“Cô đi đâu?”

“Cuộc sống của tôi ở đây bị hạn chế sao?” Cô hỏi ngược lại, “Tôi cho là tôi không cần thiết cái gì cũng phải báo cáo với anh.”

“Tôi hỏi cô đi đâu?”

Hành vi của cô thực sự là quá phách lối rồi, từ lúc cô vào đây ở, chưa lúc nào cô nói chuyện ôn hòa với anh.

“Làm ơn.....Anh có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Đã hơn nửa đêm rồi! Đã sớm là thời gian đi ngủ, tôi không biết có phải anh ở trong phòng đó cả ngày hay không, ở trong đó đến nỗi không biết là ngày hay đêm, cho nên không biết được bây giờ là giờ đi ngủ.”

Đồng hồ treo trên tường lập tức gõ chuông, xác thực bây giờ đã muộn rồi.

“Còn.....Anh có chuyện gì không?”

“Tôi.....”

Cù Bộ Ung cảm thấy có một chút khó mở miệng, là một tay anh đã hất đổ hết chỗ thức ăn cô đưa lên, bữa trưa, bữa tối, muốn anh mở miệng yêu cầu cô đi nấu cơm tiếp cho anh ăn, bây giờ anh không nói được.

“Tôi đói bụng.”

“Anh đói bụng sao?” Vũ Viên xoay người, “Tôi cho là chắc anh không đói nên mới hất đổ hết chỗ thức ăn tôi mang lên, bây giờ anh muốn tôi tùy tiện làm một chút cho anh ăn sao?”

“Nếu như không phiền toái.”

Lời nói của anh đã rất khách khí, thật ra thì thái độ anh đối với cô không cần kém như vậy, chỉ cần giống như trước kia, không được hay sao?

Nhưng mà bây giờ anh tự ti, anh có cảm giác cô tới chăm sóc cho anh chẳng qua vì thương hại anh, cho nên chỉ cần nhìn thấy cô, anh liền phát giận.

“A, tất nhiên rất phiền toái.”

Cô ngáp một cái thật to, “Bây giờ tôi muốn đi ngủ, nếu như anh muốn ăn cái gì, tự mình làm đi! Là tự anh đổ hết chỗ thức ăn kia, tôi không có nghĩa vụ vì anh mà đi làm một phần khác, tôi cũng không phải nhận tiền lương của anh.”

Lời nói của Vũ Viên rất rõ ràng, cô nói xong lập tức đi lên tầng.

10. Chương 10: Chương 3.3

Mà còn lại Cù Bộ Ung tức giận vô cùng, di chuyển xe lăn đến phòng bếp xem trong tủ lạnh còn gì để ăn không.

Vừa mở tủ lạnh ra, mặt của anh xanh đi một nửa.

Tủ lạnh trống rỗng.....Không có gì cả.

Trên ngăn bên cánh cửa tủ lạnh có duy nhất hai chai Thụy Tuệ tiên nhũ (chắc là tên của một loại sữa*minh cũng không rõ lắm, tìm không thấy từ khác mà* *thông cảm nha*), đây cũng là loại mà Vũ Tiệp đang uống! Anh nghĩ.

Bây giờ, mặc kệ hai chai này là cái gì, đối với anh mà nói cũng không quan trọng nữa, bây giờ anh đang rất đói bụng, cần có đồ để lót dạ.

Mở nắp ra, anh ngửa đầu uống ừng ực ừng ực.

Uống hết hai chai sữa, thật vất vả mới tạm đủ no, anh di chuyển xe lăn vào thang máy,

“Không phải anh nên xuống tầng làm vật lý trị liệu hay sao? Còn muốn về phòng làm cái gì?”

Vũ Viên lấy cách cô thường dùng ra để đối phó với học sinh có thái độ không tốt, nếu Cù Bộ Ung đối với cô không tốt, cô cũng không cần phải khách khí đối với anh.

Sáng sớm, cô gõ cửa phòng của anh, đi vào phòng anh, chân của anh cần làm vật lý trị liệu, đây là việc di Quý giao phó, vì chân của anh bị thương, cho nên người nhà đặc biệt mời chuyên gia về vật lý trị liệu vào ở luôn trong nhà, để tiện cho Cù Bộ Ung chữa bệnh, không cần phải ra khỏi cửa.

“Tàn phế chính là tàn phế, làm vật lý trị liệu có hữu dụng hay không?” Anh châm chọc nói, đối với chuyên gia về vật lý trị liệu được mời tới, anh cũng không thèm liếc mắt một cái.

“Ừ, cũng đúng!” Cô gật đầu, “Nếu không phải anh nhắc nhở tôi, tôi cũng quên anh là người tàn phế, dù làm vật lý trị liệu thế nào đi nữa cũng không được.”

“Cô.....”

Cô nói những lời ác độc để chọc giận Cù Bộ Ung, từ lúc anh xảy ra tai nạn xe cộ đến bây giờ, mỗi người đối với anh đều rất cẩn thận, cẩn bản không có ai dám nói tới vết thương của anh, cũng rất sợ đi kích thích anh, hơn nữa lại càng không dám nói đến hai từ “Tàn phế”, chỉ có cô dám.....thẳng thắn như vậy!

“Thế nào? Tôi nói sai hay sao? Không sai, anh là người tàn phế nha! Hơn nữa tim cũng tàn rồi! Tôi xem loại người như anh, cũng không cần thiết phải quan tâm anh làm cái gì, quan tâm nhiều đến anh cũng chỉ lãng phí tinh thần và sức lực mà thôi.”

“Cô có thể đi ra khỏi nhà của tôi.” Anh nói, “Tôi không ép cô ở đây.”

“Dĩ nhiên là tôi biết, chỉ là tôi tham luyện nơi này có giường ngủ thật thoải mái. Nhưng ở nơi này mà không làm chút chuyện gì thì thật có lỗi quá, cho nên mới đem chuyện của dì Quý cần làm, tôi làm hộ mà thôi.”

Nói xong, Vũ Viên còn lắc đầu, “Mệnh của anh thật sự rất tốt, nhà của người bình thường cần phải có rất nhiều tiền mới mời được chuyên gia về vật lý trị liệu vào ở trong nhà hay sao? Loại thuốc đắt tiền cũng không phải ai cũng được uống đâu đấy!”

“Cô có ý gì?”

“Ngay cả lời tôi nói có ý mà anh nghe không hiểu sao? Thì ra trình độ tiếng Trung của anh cũng chỉ đến giai đoạn tiểu học mà thôi.”

Nghĩ đến, hôm nay Cù Bộ Ung đã có kinh nghiệm một chút, đem bữa sáng mà cô đã chuẩn bị ăn hết rồi, anh không cần phải sợ không có gì ăn, sữa cũng không phải uống nữa.

Trời mới biết, hôm nay cô mở tủ lạnh ra thấy bên cánh cửa trống không! Dem tầm mắt nhìn vào thùng rác để bên cạnh, cô ngồi xổm trên mặt đất muốn cười nghiêng ngả.

Cô chưa bao giờ cảm thấy luống cuống như vậy.

Ở đây mấy ngày rồi, cô thấy còn rất tốt, có lẽ.....Thời gian ở nơi này, cô có thể đến gần anh hơn, thật ra thì anh cũng không khó phục vụ giống như lời dì Quý nói, chỉ là anh bị bọn họ làm cho hư mà thôi.

“Cô.....”

Anh muốn đứng lên, nhưng bởi vì chân bị thương mà cả người liền ngã nhào trên đất.

Vũ Viên hạ tâm sắt đá, không đi đỡ Cù Bộ Ung, “Thế nào? Anh cho rằng ánh mắt của anh có thể giết chết được tôi hay sao?”

Vì tốt cho anh, cô phải lấy hết tất cả dũng khí để giảng co cùng với anh, làm theo ý của anh chỉ càng làm cho anh thêm mệt mỏi không muốn phấn chấn lên mà thôi.

“Thật là một người không dùng được rồi! Ngay cả đứng cũng không đứng lên được.”

“Tôi hiểu rõ anh muốn nói những điều gì, không phải nói là phế nhân à.....Nếu như muốn nói lời này thì anh nên tiết kiệm một chút nước miếng đi! Tôi cũng không muốn nghe.....” Nhìn thấy anh đang giùng giàng trên mặt đất, cô lắc đầu một cái, “Xe lăn cũng không leo lên được! Đáng thương.....!”

“Cô.....”

“Đừng có gọi như vậy, lời tôi nói là thật, không sai chứ? Dù sao cũng giống với lời nói của anh, có làm vật lý trị liệu cũng không làm chân bị thương tốt lên được.” Cô không khách khí tiếp tục giễu cợt.

“Nếu bây giờ tôi giống quản gia của anh, có quyền quản lý chuyện của anh, vậy tôi có thể đuổi việc chuyên gia vật lý trị liệu kia, đừng làm lãng phí tiền, một ngày là hai ngàn, một tháng sáu vạn, một năm tôi có thể vì bác trai, bác gái tiết kiệm bảy mươi, tám mươi vạn.”

Nói xong, cô muốn đi xuống tầng, “Anh phải nhớ cảm kích tôi đấy, tôi sẽ làm như mong muốn của anh....”

“Ai muốn cô nhiều chuyện như vậy!” Anh hằm hừ, cố gắng leo lên xe lăn, “Cô cho là một mực muốn nói tôi là phế nhân phải không? Cô cho rằng tôi sẽ làm theo ý nguyện của cô hay sao?”

“Không.....Tôi nghĩ tôi đã sớm được như ý của mình, anh hy vọng tôi gọi anh mấy lần là phế nhân, tôi đều có thể làm theo, nếu như anh cảm thấy ít, tôi còn có thể sao ra, để cho anh tùy lúc có thể nghe thấy hai từ này.”

Cù Bộ Ung di chuyển xe lăn, muốn đi vào trong thang máy.

“Thế nào? Nếu như anh muốn đuổi theo chuyên gia vật lý trị liệu! Tôi khuyên anh bỏ bớt việc này đi, việc này tôi làm tốt hơn.” Cô phát phát tay nói.

“Cù Bộ Ung tôi sẽ không để cho cô xem thường! Cuối cùng sẽ có một ngày tôi có thể đứng lên được.” Anh nói chắc chắn.

“Được, như thế có phải không? Nói những lời này cũng không cần mạnh miệng như vậy, tôi lại cảm thấy không phải anh sẽ có một ngày đứng lên được, cả đời của anh cũng phải gắn với cái xe lăn này mà thôi.” Vũ Viên nói.

“Nếu như mà tôi có thể đứng lên được thì sao? Tôi muốn cô đồng ý với tôi một yêu cầu.”

“Yêu cầu? Yêu cầu gì?” Cô tò mò hỏi.

“Chỉ là, bây giờ tôi đồng ý với anh, bất kể yêu cầu của anh là gì, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định tôi sẽ làm! Nhất định anh đang suy nghĩ, vì sao tôi có thể nói những lời như vậy, phải không? Bởi vì căn bản tôi tin đời này anh không thể thoát khỏi chiếc xe lăn này.”

Miệng cô nói những lời chanh chua, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Dù sao lúc trước anh rất ghét đi làm vật lý trị liệu mà bây giờ đồng ý đi làm rồi, cái này cho thấy anh còn có hy vọng, không phải sao?

“Được, tôi sẽ làm cho cô xem.”

“Tôi sẽ mỗi mắt mong chờ.” Vũ Viên dừng lại mới nói tiếp, “Không.....Đột nhiên nghĩ tới đây tôi thấy thật không công bằng đối với tôi.” Cô không phải loại người chịu làm ăn thua thiệt.

“Không công bằng chỗ nào?” Cô đang nói điều kiện với anh? Anh có cảm giác điều này giống với Jessica ở trên MSN.

“Tại sao chỉ có anh có thể yêu cầu điều kiện với tôi! Nếu như anh có thể đứng lên là có thể nói điều kiện với tôi, như vậy đánh cược cũng không công bằng.”

“Cũng đúng! Cô nói không sai, vậy cô muốn như thế nào?”

“Trò chơi cũng có kỳ hạn, hai chúng ta định ra kỳ hạn, anh thấy như thế nào? Nếu nư trong một năm mà anh không thể đứng lên như lời anh đã nói, anh cũng phải đồng ý với tôi một yêu cầu.” Vũ Viên ra điều kiện.

“Một năm sao?”

“Anh ngại lâu sao? Cách vách nhà chúng ta có một bác gái hơn năm mươi tuổi, chân của bác ấy cũng bị thương vì tai nạn xe cộ, không đến một năm bác ấy có thể bỏ gậy để một mình đi lại, nhìn xem bây giờ chân của bác ấy rất tốt, chẳng lẽ anh lại kém một người già sao? A....Tôi đã quên!”

Vũ Viên vỗ vỗ trán, “Anh chỉ biết nói mạnh miệng mà thôi, người ta có kiên nhẫn và nghị lực, còn anh không có gì cả, lần đánh cược này, tôi thắng là cái chắc.” Cô cười, “Không phải anh chỉ là phé nhân thôi sao?”

“Ai nói cô nhất định thắng?” Cù Bộ Ung tức giận hầm hừ.

“Tôi nhớ hai chúng ta hay đánh cuộc trên MSN, ngày mai bắt đầu đánh cuộc, một loại cổ phiếu tốt có thể lấy được bao nhiêu tiền, cái này thú vị hơn nhiều.....Loại đánh thắng ổn ổn này, chơi không thú vị.”

“Cô cho rằng tôi sẽ thất bại sao?” Anh nheo mắt nói.

“Không sao, bởi vì tôi đã nói.....Không phải anh chỉ tàn phé mà thôi, ngay cả tâm cũng tàn!” Cô nhấn mạnh nói lại lần nữa.

“Tôi sẽ làm cho cô đem lời nói đó nuốt trở lại!”

Anh sẽ đứng lên được, không phải vì người khác.....Làm như vậy để mình có thể thắng trong lần đánh cược này.

11. Chương 11: Chương 4.1

Luôn bị Vũ Viên làm cho bẽ mặt, nhưng ngược lại làm cho Cù Bộ Ung thích đến gần cô.

Sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, đây là lần đầu tiên anh mở rèm cửa sổ, ánh mặt trời chiếu sáng cả phòng ngủ, làm cho cả căn phòng không còn thiếu không khí nữa. Vũ Viên đến làm cho tòa nhà này có thêm sức sống.

“Cô ấy rất đặc biệt.” Ủy Kính Thiên cười nói.

Đứng ở sau lưng Cù Bộ Ung, theo tầm mắt của Cù Bộ Ung nhìn về phía Vũ Viên đang tưới nước ở trong vườn hoa.

Bằng lương tâm mà nói, anh có ấn tượng không tốt đối với cô, bởi vì anh có cảm giác cô đến gần Cù Bộ Ung là vì tiền tài, Cù Bộ Ung xảy ra trận tai nạn xe cộ này, anh cho rằng cô ấy sẽ bỏ mặc Cù Bộ Ung, thậm chí còn đưa ra yêu cầu hủy bỏ hôn ước, nhưng.....Cô ấy không có.

Cô còn chấp nhận gánh nặng là chăm sóc cho Cù Bộ Ung, để cho Bộ Ung đồng ý đi ra ngoài, chỉ là như vậy.....Anh cũng đã rất cảm tạ cô.

“Đúng vậy! Tôi còn đánh cược với cô ấy nữa.” Trên mặt Cù Bộ Ung mang theo nụ cười nói, “Đánh cược tôi có thể đứng lên lại hay không?”

Cũng bởi vì tiền đánh cược đó, mỗi ngày anh đều chuyên cần ở lại làm vật lý trị liệu, thỉnh thoảng cũng để cho Vũ Viên đẩy anh đi ra ngoài dạo một chút, để cho anh tắm ánh nắng mặt trời, để tâm của anh từ từ trở nên sáng sủa, không còn là màu xám nữa.

“Khi đó tôi còn sợ cậu nhìn lầm người rồi, cô ấy thật sự là một cô gái tốt.”

“Ừ.....” Cù Bộ Ung gật đầu. “Nếu như tôi có thể đứng lên một lần nữa, hơn phân nửa đều là công lao của cô ấy, luận công ban thưởng, phong quan thêm tước, cậu nói xem cô ấy sẽ thuộc loại nào đây?”

“Cái này còn phải hỏi cậu cho cô ấy thuộc loại nào chứ? Chỉ là, tớ nghĩ cậu muốn cô ấy phải gả cho cậu mới đúng.”

Đối với tính Cù Bộ Ung, anh còn không biết sao?

Cốc cốc cốc.....Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.

Úy Kính Thiên vội nói.

“Lệnh tiểu thư đến.”

“Mời vào.”

Anh vừa mới thấy cô đang tưới hoa ở ngoài, còn cầm cây kéo ra ngoài hoa viên đem cây cối cắt sửa một lần, cũng trông thêm rất nhiều bồn hoa nhỏ.

Anh nhớ trước kia lúc hẹn Vũ tiếp đi leo núi, luôn bị cô từ chối, cô nói cô ghét ánh mặt trời, ánh mặt trời làm cho da của cô rám đen, cô cũng không thể đi làm những việc kia, bây giờ cô lại làm nhiều việc trước đây chưa từng làm như vậy, làm cho anh cảm thấy rất ngạc nhiên.

“A, anh có bạn đến chơi à?” Mới vừa rồi cô ra vườn trồng cây, chắc bạn của anh đến lúc đó.

“Xin chào Lệnh tiểu thư, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt.”

“À?” Vũ Viên ngẩn người, “Anh.....Xin chào, lần thứ hai gặp mặt.” Cô biết mình chưa gặp Úy Kính Thiên, nhưng mà vẫn cười nói qua.

“Cô ở nơi này đã quen chưa? Người này tính tình không được tốt cho lắm, hy vọng cô tha thứ cho cậu ấy nhiều một chút nhé.” Anh vỗ vỗ vai Cù Bộ Ung.

“Cũng may, không khó ở chung như trong tưởng tượng của tôi.” Cô khẽ cười, “Tiên sinh, anh có muốn ở lại ăn cơm hay không, tôi có nấu một chút thức ăn, cùng ăn nhé.”

“Được.....” Úy Kính Thiên gật đầu, nhưng mới nói được một nửa liền bị Cù Bộ Ung cắt đứt.

“Cậu ta rất bận, trong công ty còn rất nhiều việc phải xử lý, cậu ấy tranh thủ tới đây thăm tôi thôi.”

Cù Bộ Ung biết mình rất không có phong độ, nhưng anh không hy vọng cô nói chuyện quá thân thiết với người đàn ông khác, nhất là Úy Kính Thiên cô vừa mới quen biết.

“Không.....Bộ Ung, bây giờ tớ cũng chưa bận! Sau khi nhận được điện thoại của cậu, tớ đã nhờ thư ký xử lý giúp một số việc rồi, cho nên.....”

Rất lâu anh không gặp người bạn này rồi, từ lúc Bộ Ung xảy ra tai nạn xe cộ, anh muốn đến thăm đều bị Bộ Ung từ chối.

Vì vậy, ngày hôm nay nhận được điện thoại của Bộ Ung, anh liền giao mọi việc cho Phó Bí thư xử lý, liền lập tức lái xe đến nhà Cù Bộ Ung.

“Cậu quên rồi hay sao? Cậu rất bận! Cậu nói phải giúp tớ nghiên cứu quyển sách này xem viết có được hay không?”

Anh di chuyển xe lăn đi đến trước bàn, tiện tay cầm lên quyển sách đặt ở trên bàn kín đáo đưa cho Úy Kính Thiên.

“Bây giờ cậu có thể trở về để nghiên cứu.”

“Cậu.....Thấy sắc quên bạn!”

Rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao Cù Bộ Ung phải đuổi anh đi, không nghĩ tới cậu ta là người hẹp hòi như vậy, thật xa xôi anh mới đến được đây, thậm chí một bữa cơm Cù Bộ Ung cũng không có mời anh.

“E hèm.....” Cù Bộ Ung chau chau mày, “Cửa ở nơi này, lái xe cẩn thận một chút.”

“Thì ra anh cầm quyển sách này đi, tôi còn không biết tôi để nó ở đâu mất rồi mà tìm mãi không thấy.” Vũ Viên cười nói, “Tiên sinh! Anh thật sự không ở lại ăn cơm sao? Tôi nấu rất nhiều món ăn đó.”

“Có người đã hạ lệnh đuổi khách rồi.”

Kỳ quái! Cô quên anh rồi hay sao? Nếu không như thế nào cứ gọi anh một câu tiên sinh, hai câu tiên sinh, anh nhớ lần trước Bộ Ung đã giới thiệu rồi, cô cũng gọi anh là Kính Thiên, không phải sao?

“Nếu không lại đây ăn một chút hoa quả đi, tôi có mua một ít lê, táo cùng một ít đào nữa.....”

“Chị dâu, chị đừng hại tôi có được hay không? Tôi mà không đi, có thể sẽ bị người đập cho chết.” Anh cũng tự biết rõ, liền bước nhanh mà rời đi.

12. Chương 12: Chương 4.2

Làm được rồi! Anh thật sự làm được rồi.

Chưa đến nửa năm, anh đã có thể đứng lên được rồi.

Nhìn mình từ từ đứng lên, cho dù chân của anh vẫn còn đau một chút nhưng cũng không đủ để ảnh hưởng đến quyết tâm đứng lên của anh.

Hốc mắt của Vũ Viên tràn đầy nước mắt, Cù Bộ Ung có thể đứng lên lại rồi! Thực sự tốt quá.

Phanh! Anh té ngã trên mặt đất, Vũ Viên muốn lại gần đỡ anh lên, thế nhưng anh hướng về Vũ Viên lắc đầu một cái.

“Tôi có thể tự mình làm được, không cần cô giúp, từ trước đến nay tôi cá cược chưa bao giờ thua, lần này cũng vậy tôi cũng không phải là người thua.”

Dạ, chính là anh không muốn nhận thua nên mới có thể liều mạng như vậy, dùng thời gian ngắn nhất để có thể đứng lên lại.

Anh thử đi bước đầu tiên, mặc dù có một chút không vững, phải vịn vào tường mới có thể đi được, nhưng mà so với lúc đầu thực sự là tốt hơn rất nhiều.

“Chúc mừng anh, tôi thực sự thua rồi.”

Mặc dù lời nói của Vũ Viên có một chút thờ dãi, nhưng mà cô thật sự vui mừng thay cho anh.

“Nói đi! Nói yêu cầu của anh.....” Anh càng đi càng thuận lợi, thậm chí không cần vịn vào bất cứ thứ gì, chỉ dựa hết vào lực đôi chân để đi lại.

“Yêu cầu của tôi?” Cù Bộ Ung chậm rãi đi đến bên cạnh Vũ Viên, “Không sai, là tôi có thể đưa ra yêu cầu với cô.”

“Chẳng lẽ anh quên rồi hay sao?” Cô tốt bụng nhắc nhở anh, nếu như anh đã quên vậy cũng đừng trách cô quỵt nợ.

“Anh nói đi! Muốn tôi làm trâu làm ngựa hay đóng giả làm anh hề?” Cô khoanh hai tay ôm ngực nói.

“Tất nhiên, trừ cái này, anh cũng có thể bảo tôi quét dọn hết căn nhà cao cấp này, trên đất cũng dọn dẹp, bên ngoài sân nhà cũng sửa sang lại.....Mặc dù làm thế này muốn hết nửa cái mạng nhỏ của tôi rồi.”

“Mỗi ngày cô cũng làm những việc này không phải hay sao?”

Anh phát hiện trừ đọc sách, nghe nhạc, ngủ, ở ngoài cô đều làm những việc vặt này, thậm chí có lúc cô vì những chuyện này mà không rảnh ở bên cạnh bồi anh, điều này làm cho anh cảm thấy khó chịu.

Vũ Viên lắc đầu một cái, “Anh biết được bao nhiêu về chuyện dọn dẹp nhà của anh? Không để ý dọn dẹp ngay ngắn sạch sẽ thì rất lãng phí một nơi đẹp như vậy.” Bởi vì cô thích nơi này cho nên mới vì căn nhà cao cấp này mà làm nhiều việc như vậy.

“Ai muốn cô làm những việc này, những việc đó có thể gọi người giúp việc đến làm là được, nếu không thì thuê họ làm cái gì?” Anh xuy nói.

Cô thà lãng phí thời gian vào những việc không có ý nghĩa kia, cũng không nguyện tốn thêm một chút thời gian để ở bên cạnh anh, như vậy là sao?

Trước kia anh cho là ở căn phòng lớn là một loại hưởng thụ, con người chính là muốn hưởng thụ cuộc sống, lúc nghỉ ngơi muốn được hưởng thụ trọn vẹn, nhưng mà bây giờ.....

Thế nhưng anh lại cho là ở đây là một loại gánh nặng, nhất là vị hôn thê của anh luôn đem thời gian sửa sang lại nhà cửa ở trên, đây mới thực sự làm cho người tức giận.

“Làm sao anh có thể nói như vậy được? Mình có thể làm được việc gì thì làm, hơn nữa tôi cũng nhàn rồi không có việc gì làm mà.”

“Cô nhàn rồi không có việc gì làm có phải không?”

Anh không vui nhíu mày, lúc cô không có việc gì làm sẽ tựa vào người anh làm nũng, đọc sách làm cái gì? Cô nhàn rồi không có việc gì làm liền đi làm việc nhà có phải hay không? Vũ Tiệp thích làm nũng trước kia chạy đi đâu mất rồi? Thật là làm anh tức chết!

“Tôi không có việc gì làm mà!”

Bây giờ cô từ một người bận rộn biến thành người cả ngày nhàn rồi không có việc gì làm cả.

Trước kia một ngày hai mươi tư giờ cô không đủ dùng, ban ngày đến trường học dạy học, buổi tối cô mang bài tập của học sinh về nhà sửa, sau đó nghiên cứu một chút về thị trường chứng khoán.....Nhưng, bây giờ.....Thời gian có nhiều không biết nên làm cái gì cho hết ngày.

“Vậy sao?”

Giọng nói của Cù Bộ Ung buồn buồn, không biết nên làm gì để giết thời gian, sao không đến bồi anh? Còn cần anh phải chủ động đến gần cô, cô mới chịu nói chuyện nhiều với anh có phải hay không?

Thật là một cô gái xấu xa.....

Anh nhớ trước kia cô không phải như vậy, trước kia anh với cô ở cạnh nhau đều do cô chủ động đến gần.....Thế nào mà bây giờ, lại biến thành anh là người chủ động rồi!

“Nhàm chán có thể xem VCD.” Anh cho cô một đề nghị rất tốt.

“Trên căn bản tôi đã xem hết tất cả VCD của nhà anh rồi.” Cô bĩu môi, như vậy nên cô mới thấy nhàm chán.

“Vậy cô cũng nên có hứng thú tham gia bữa tiệc mới phải, cô cảm thấy thế nào?”

“Bữa tiệc.....”

Cô cau mày lại, cô cũng chưa từng tham gia, nhưng mà nếu là Vũ Tiệp chắc chắn sẽ thích, “Anh phải đi tham gia bữa tiệc hay sao?”

Thật khó, anh căn bản có thể nói là không bước chân ra khỏi nhà, bây giờ còn tìm cô cùng đi tham gia bữa tiệc?

“Đúng vậy, trước kia tôi cũng hay đi tham gia bữa tiệc, chỉ là bởi vì chân bị như vậy, tôi không muốn cho giới truyền thông phỏng vấn, bị chế giễu, cho nên cũng không ra khỏi cửa.”

“Thật khó cho anh, chẳng qua là chân bị thương mà thôi liền tự bế mình.” Cô khê hừ một tiếng, “Ra ngoài đi dạo cũng không tồi.”

“Nghe cô nói rất miễn cưỡng, nếu như cô không muốn, chúng ta cũng không cần phải đi.”

Tuần trước thư mời được gửi đến, anh một mực không muốn tham gia.

“Đi, tôi cũng không nói là không đi, nơi chưa từng đi nên đi xem một chút cũng không tồi.” Vũ Viên thuận miệng nói.

Nơi chưa từng đi.....Anh nhíu mày.

Anh nhớ trước kia đã mang Vũ Tiệp đi tham gia mấy bữa tiệc rồi mà, thế nhưng cô lại nói chưa từng đi?

Có thể những ngày sau này cô quá nhàn rỗi, cho nên cũng quên nhiều chuyện. Anh nghĩ, cũng không để những chuyện nhỏ nhặt này ở trong lòng, chỉ cảm thấy cô đã quên rồi mà thôi.

“Đây là mục lục một quý trang phục và trang sức theo phong cách mới nhất, cô chọn vài bộ mà cô thích đi! Tạm thời quyết định như vậy, bây giờ chúng ta không có thời gian để đi dạo cửa hàng đâu.”

Anh cầm lên quyển mục lục trang phục và trang sức ở trên bàn mà mấy ngày trước đã đưa đến, “Xem một chút đi, cô thích bộ nào thì cứ lấy.” Anh dặt tay Vũ Viên từ từ đi xuống tầng dưới, ngồi ở trên sofa trong phòng khách.

“Thích thì cứ lấy là được hay sao?”

Dùng phương thức này mua quần áo có phải là có hơi mạo hiểm không? Làm sao cô biết được chọn mua rồi liệu có vừa người hay không?

Chỉ là anh đã nói như vậy, cô cứ làm theo là được rồi.

Cô mở quyển mục lục ra xem, mỗi bộ quần áo đều rất đẹp, đẹp đến nỗi Vũ Viên nói không lên lời, những bộ này so với quần áo Vũ Tiệp mặc trên người còn cao cấp hơn mấy lần, giá lên tới 5, 6 con số.

Bọn họ là người có tiền, chỗ này chính là vùng tiền hay sao?

Cô đảo mắt nhìn, không phải là không thích, trong quyển mục lục này quần áo không giống với đồ mà Vũ Tiệp thường hay mặc rất đẹp, hầu như đều là khí chất cao nhã mà cũng có đủ khiêu gợi, thế nhưng giá tiền thì thật khiến cho người ta phải chặc lưỡi hít hà, tay nắm bút bắt đầu khê run, căn bản cô không có cách nào mà đánh dấu vào được.

“Thế nào?” Thấy nét mặt của cô vừa do dự mà cũng rất yêu thích, vì vậy anh mở miệng hỏi.

“Không có, không có.....Có còn quyển mục lục nào khác không.....”

Có lẽ giá tiền của những thứ khác sẽ thấp hơn một chút. Cô nghĩ.

Từ lúc cô đến ở đây cho tới bây giờ chưa từng tiêu tốn của nhà họ Cù một sợi len, hoa đều là cô để dành được, ở trong suy nghĩ của cô, cô và Cù Bộ Ung không liên quan đến nhau, nhận lấy thứ gì đó của người ta chính là không đúng.

“Cô không thích hay sao?”

Anh thở dài, đối với cá tính của cô anh hiểu rõ, “Quần áo trong quyển mục lục này rất hợp ý cô mới phải, có mấy cửa hàng đưa đến đây, chẳng qua tôi cũng không nhận vì không biết cô sẽ thích cái gì.”

“Như vậy.....Vậy, nếu không tôi chọn một bộ này là được, anh thấy thế nào?”

Tay cô chỉ vào một bộ nhìn có vẻ tiện nghi nhất.

Cù Bộ ung nhìn theo hướng cô chỉ, liền lắc đầu “Không được, nếu không tôi giúp cô chọn.”

Anh cầm điện thoại lên chờ đầu bên kia thông, liền nói tên của mình với đầu bên kia điện thoại, sau đó bắt đầu đọc lên mã số của bộ quần áo.

“AH023, AH052, AH85.....”

Anh đọc rất nhiều mã số của quần áo, ngồi một bên nghe mà Vũ Viên thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hình như anh muốn mua toàn bộ chỗ quần áo đó, thế này không được! Cô không nhịn được giành lại điện thoại.

“Ách.....Tiểu thư, thật ngại quá! Tôi muốn xem thêm một chút nữa, lát nữa chúng tôi sẽ gọi lại cho cô, có được không? Mới vừa rồi tất cả những đồ kia đều hủy hết.”

Khi nhận được câu trả lời của đối phương, cô liền cúp điện thoại, quay lại bắt đầu chỉ trích Cù Bộ Ung một hồi: “Anh có nhiều tiền có phải hay không? Anh có biết anh chọn mua nhiều quần áo như vậy, hết bao nhiêu tiền không?”

“Làm sao tôi biết được chứ?” Anh không sao cả.

“Số tiền đó so với mỗi tháng cô dùng thẻ phụ của tôi cũng không sai biệt lắm.”

“Cái gì?”

Vũ Viên xanh mặt, cô biết Vũ Tiệp dùng thẻ phụ của Cù Bộ Ung đưa cho tiêu hoang phí, nhưng cho tới bây giờ cô cũng không biết số tiền đó nhiều như thế này.

“Tôi.....Ách.....Một tháng tôi dùng của anh nhiều nhất là bao nhiêu tiền?” Cô giọng run hồi.

“Cô quên rồi à?” Anh cười cười, “Cũng đúng, cô chỉ cần ký tên trên tờ hóa đơn là được, hóa đơn được gửi đến chỗ của tôi.”

“Phải.....Đúng vậy! Anh có thể nói cho tôi biết là bao nhiêu tiền hay không?”

“Bảy, tám mươi vạn thôi.”

“Cái gì?”

Vũ Viên hít một hơi thật sâu. Tại sao Vũ Tiệp có thể làm như vậy? Như vậy thật sự rất quá đáng!

“Tôi vừa nói cô nhất định quên rồi, cho nên cô mới có biểu hiện như vậy.”

“Tôi.....Tôi.....Tôi quên rồi.....Ách, vậy chúng ta quay lại xem quyển mục lục trang phục được rồi, chọn hai bộ này đi!”

Cô đánh ký hiệu lên hai tờ mà cô thích nhất.

“Tôi nói cô cũng không phải có cái dạng thưởng thức kia mà thôi, kết hợp với đồ trang sức mà tôi đã chuẩn bị cho cô, thật sự quá hoàn mỹ!”

“Đồ trang sức?”

Vũ Viên nói không ra lời, cô nghĩ cũng không cần biết là trang sức gì, anh đưa cho cô, dĩ nhiên cô đều cảm thấy rất thích, nhưng mang những thứ này, lòng của cô thấy nặng nề mà thôi, thật sự là gánh nặng.

“Lập tức đồ sẽ được mang đến, giá trị tuyệt đối đáng cho cô mong đợi.”

13. Chương 13: Chương 4.3

Cù Bộ Ung nói không sai, đích xác đáng giá cho cô mong đợi!

Lễ phục của cô kết hợp với bộ trang sức bằng kim cương, cô tin tưởng cho dù cô không phải là một cô gái xuất sắc, cũng có thể dễ dàng trở thành một người được chú ý đến.

Đối với những trường hợp như thế này, cô có một chút không thích ứng, việc duy nhất cô có thể làm, chính là nắm thật chặt tay của Cù Bộ Ung, dựa vào bên cạnh anh.

Bên ngoài hội trường vây quanh rất nhiều ký giả, bọn họ chỉ cần đi qua cửa chính của hội trường, nhất định sẽ bị đám người đó vây chặt lại, chụp mấy bức ảnh.

Như thế này so với cuộc sống trước đây của cô, thật sự là quá khác biệt!

Cuộc sống của cô không có “Cảm y ngọc thực”, cũng không có ánh đèn flash, cuộc sống của cô luôn đơn giản mà nghiêm túc qua ngày.

Cô không hiểu bọn họ nói chuyện của thương giới, còn đối với những thứ như xã giao của giới các quý phu nhân, Vũ Viên cũng khó mà dung nhập vào được, có lẽ so với cô, Vũ Tiệp mới thích hợp đi bên cạnh bên người Cù Bộ Ung, cô có một chút buồn khi nghĩ đến điều đó.

“Cô mệt mỏi sao?”

Anh săn sóc hỏi Vũ Viên, anh cứ có cảm giác cô ngày càng ít cười, thỉnh thoảng cũng có cười nhưng cũng không phải là nụ cười vui vẻ, nụ cười vui sướng.

“Không.....Tôi không sao.”

Cô lắc đầu, cô chỉ nhức đầu một chút mà thôi.

“Nếu như cô cảm thấy mệt, chúng ta có thể rời đi trước.”

“Được như vậy sao?”

Cô thật là rất muốn đi rồi, nhưng chỉ sợ như vậy thì thất lễ quá.

“Có cái gì không được đây!” Anh dắt tay Vũ Viên, mới một bước ra khỏi cửa chính của hội trường, liền bị một đám ký giả vây quanh.

Vũ Viên đem thân mình rúc thật chặt vào sau lưng của Cù Bộ Ung, không hy vọng người ta chụp được mặt của mình, nhưng thỉnh thoảng vẫn bị ống kính chụp được hình dáng của cô.

“Cù tiên sinh, theo tạp chí bát quái viết, nửa năm trước anh xảy ra tai nạn xe cộ, thiếu chút nữa bị tàn phế, có phải thật như vậy hay không?” Một ký giả nhìn thấy ánh mắt Cù Bộ Ung dời về phía mình nên lập tức nắm chặt cơ hội hỏi tới.

Cù Bộ Ung cau mày, anh đã sớm biết chuyện mình bị tai nạn xe cộ ở trên những tờ báo nhỏ truyền đi xôn xao, nhưng anh không có tự mình chứng thực.

“Không sai, mấy tháng trước tôi bị tai nạn xe cộ, chỉ là mọi người không thấy có một người đi theo bên cạnh giúp đỡ tôi hay sao?” Nói đến đây, anh còn lộ ra một chút mỉm cười.

“Cù tiên sinh, vậy xin hỏi anh.....” Nếu Cù Bộ Ung trả lời vấn đề của mình, anh ta lại vội vàng đưa ra vấn đề thứ hai.

“Vậy xin hỏi anh, vì sao chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi không cần đến xe lăn, gậy mà có thể đi lại tự nhiên như vậy?”

Anh nắm chặt tay Vũ Viên, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

“Những điều này tất cả đều là công lao của vị hôn thê của tôi, tôi vô cùng cảm tạ cô ấy trong khoảng thời gian này đã hết lòng chăm sóc cho tôi, cô ấy là một cô gái rất tốt.”

Nghe được lời nói của Cù Bộ Ung, dựa vào trong ngực của anh hốc mắt Vũ Viên có một chút ẩm ướt.

Anh cảm kích cô sao?

“Là như vậy có phải không? Vậy ngoại trừ cô ấy ra, Cù tiên sinh, anh cảm kích nhất là ai?”

“Bây giờ tôi chỉ muốn mọi người có thể nhường một đường cho tôi và vị hôn thê của tôi đi, tôi sẽ rất cảm kích mọi người.” Anh cười nói.

Nếu người ta đã nói như vậy, bọn họ vậy ở trước mặt của người khác cũng không nói được gì nữa, mọi người tự động nhường ra một con đường để cho hai người đi ra.

“Cám ơn, nếu như Cù gia phát thiệp mừng, nhất định sẽ không quên mời các vị, đến lúc đó mong rằng các vị vui lòng đến dự.”

“Nhất định, nhất định, dĩ nhiên.....Cù tiên sinh khách khí.” Mọi người vội vàng nói.

Ông chủ lớn nói muốn đưa thiệp mừng mời bọn họ tham gia tiệc cưới, bọn họ quả thực là thụ sủng nhược kinh* (được sủng ái mà kinh ngạc), làm gì có chuyện không đi!

“Này, Bộ Ung phải không?”

“Thế nào? Thế nào mà lại có giọng điệu đó?” Cù Bộ Ung cho là Ủy Kính Thiên giả vờ thần thần bí bí.

“Tớ đang ở trước cửa nhà cậu, Lệnh tiểu thư có ở đây không?” Anh hỏi.

“Nếu ở trước cửa nhà tớ thì lên đây luôn đi!” Anh nhấn nút, khiến cánh cổng chạm trở mở ra.

“Nói chuyện cùng với tớ một chút, Vũ Tiệp đi ra ngoài rồi.”

“Đi ra ngoài thật sao?”

Úy Kính Thiên muốn xác định cô không có ở bên trong nhà Cù Bộ Ung, mới chịu đi vào trong nhà.

Anh biết ở trong lòng Cù Bộ Ung Vũ Tiệp rất quan trọng, bởi vì cô, cậu ấy mới có dũng khí làm vật lý trị liệu, thậm chí còn có thể đi lại.

Tất cả đều là công lao của Vũ Tiệp, cho nên hôm nay đến đây, anh cũng đã do dự rất lâu.

Nhưng mà anh là bạn thân của Cù Bộ Ung, anh cần phải đem tất cả những gì mình nhìn thấy nói cho Cù Bộ Ung biết, tránh cho cậu ấy không hay biết điều gì, cuối cùng lún sâu vào trong, không tự mình rút ra được.

“Đừng nói với tớ là cậu đến tìm cô ấy nhé.” Anh nghĩ cũng biết là không thể nào.

“Không, tớ đến tìm cậu, nếu cô ấy đã đi ra ngoài, vậy thì tớ vào liền.”

Anh đem xe vốn là dừng ở trước nhà Cù Bộ Ung lái xe vào trong nhà, sau đó xuống xe, tự động tiến vào khu nhà cao cấp tìm Cù Bộ Ung.

“Tại sao cậu đến tìm tớ?” Nghe được tiếng mở cửa, Cù Bộ Ung xoay người đối mặt với bạn tốt.

Mặc dù bây giờ anh đi lại vẫn còn một chút cà thọt, nhưng đã hoàn toàn không cần đến xe lăn hay quai trợ lực nữa.

Úy Kính Thiên nhìn bạn tốt.....Anh không thể tin được Bộ Ung hồi phục như cũ nhanh được như vậy.

Bây giờ, anh có chút hối hận khi đi đến đây.

“Tớ.....A! Không có việc gì, tớ nghĩ tớ về trước là được rồi.”

“Kính Thiên, chừng nào thì cậu trở nên thẹn thùng như vậy? Một chút cũng không giống với cậu! Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi! Cậu nói với mình về chuyện của Vũ Tiệp phải không? Cô ấy đi ra ngoài mua thức ăn rồi, còn phải giúp tớ mua thức ăn cho cá nữa, một lát nữa mới có thể trở về.”

“Ừ.....” Úy Kính Thiên gật đầu, “Cậu đối với Lệnh Vũ Tiệp rốt cuộc có ý kiến gì?”

“Ý kiến?” Nghe được câu hỏi của bạn tốt, Cù Bộ Ung cười lắc lắc đầu.

“Cậu cảm thấy tớ đối với vị hôn thê của mình nên có ý kiến gì? Tớ rất cảm kích cô ấy trong khoảng thời gian này đã chăm sóc cho tớ, hơn nữa đối với tớ không xa không rời.....Cậu cũng không phải không biết tớ đã cầu hôn cô ấy rồi?”

Hay ột câu không xa không rời, như này không phải nói rõ cảm thụ trong lòng của Cù Bộ Ung sao? Từ trước đến giờ cậu ấy là người có ân báo ân.

“Ý của cậu là, cậu sẽ tổ chức hôn lễ.” Lời của anh là câu khẳng định.

“Dĩ nhiên! Tớ không có bất kỳ lý do nào hủy bỏ hôn lễ, Vũ Tiệp tốt đến nỗi người khác không phản đối được.” Ánh mắt của anh toát ra vẻ dịu dàng.

“Thật sự tốt làm cho người khác không phản đối sao?” Úy Kính Thiên xuy nói, nếu như cô ấy tốt như vậy, vậy bây giờ anh cũng không xuất hiện ở đây.

“Xem ra cậu vô cùng xem thường Vũ Tiệp, lúc trước cậu không phải như vậy.”

Anh nhớ lần trước Úy Kính Thiên đến, không phải rất có ấn tượng tốt về cô hay sao? Thế nào mới có hai tuần lễ, liền thay đổi hoàn toàn rồi?

“Nếu như đối với cô ấy, cậu có điều gì không vừa ý, cậu cứ nói thẳng ra.”

“Không, Bộ Ung! Tớ nói cho cậu biết một số chuyện mà cậu chẳng hay biết gì.”

“Chẳng hay biết gì?” Ánh mắt của anh trở nên sắc bén, lạnh lùng, “Ý của cậu là gì? Về Vũ Tiệp sao?”

“Nếu như cậu đã quyết định muốn kết hôn với cô ấy, vậy tớ cũng không thể nói gì hơn, tớ chúc phúc cho cậu! Chẳng qua tớ không muốn sau này cậu sẽ hối hận.”

“Nói cho rõ ràng.” Tay của anh vỗ mặt bàn, “Cá tính của tớ chắc cậu hiểu rất rõ ràng.”

“Cái này, cậu thấy sẽ hiểu hết.” Anh đem điện thoại treo bên hông lấy xuống đưa cho Cù Bộ Ung, “Cậu sẽ phải dùng đi!”

Cù Bộ Ung đương nhiên có thể sử dụng loại điện thoại di động này, bởi vì anh cũng có một chiếc giống như vậy.

Anh nhấn ấn phím, ảnh chụp trên điện thoại di động xuất hiện từng bức một, anh quả thật không thể tin được.

Liên tiếp ảnh chụp đều là Vũ Tiệp dựa vào trong ngực một người đàn ông có dáng dấp mặc dù lịch sự, nhưng vẻ mặt rất bỉ ổi, xem ra hai người vừa nói vừa cười, hơn nữa tay của đối phương còn để ở hông của cô.

Nhìn ra được cô không phải bị ép buộc, nhìn vào trong ảnh, hai người phải là đang trong tình yêu cuồng nhiệt của nam nữ.

Đôi tay Cù Bộ Ung nắm chặt, trái tim như bị nhéo đau. Anh rất khó tin vào điều mà anh đã thấy.

“Tớ vô tình gặp được, cậu biết đấy. Nhưng, tớ không hy vọng cậu cưới Lệnh Vũ Tiệp.”

“Đây là cậu chụp khi nào?” Anh hỏi.

Cảm giác bị phản bội đau lan tràn toàn thân của anh, như muốn cắn nuốt linh hồn của anh, coi như là anh tin tưởng cô, nhưng chứng cứ nói cho anh biết, anh xác thực bị lừa gạt, bị phản bội rồi.

Đúng vậy.....Suy nghĩ một chút chính là như thế, cô là vì mình mà trải sẵn một đường lui tốt, cô cũng có quyền lợi cùng những người đàn ông khác lui tới, bởi vì nếu như anh vĩnh viễn không đứng lên được, hạnh phúc của cô không phải bị hủy trong tay của anh rồi sao?

Suy nghĩ một chút Lệnh Vũ Tiệp thực sự rất được!

Mỗi ngày chăm sóc cho anh, xử lý chuyện ăn uống, cuộc sống hàng ngày của anh, cùng anh đi làm vật lý trị liệu, lại vẫn có thể dành ra một chút thời gian riêng tư để gặp những người đàn ông khác.

Được, cô thật sự rất giỏi.....

“Gần tới ngày hôm qua, tớ ăn cơm cùng với người nhà ở bên ngoài thấy được, chẳng qua tớ nghĩ cô ấy cũng không nhìn thấy tớ.”

“Tớ hiểu rõ rồi.” Cù Bộ Ung mặt lạnh gặt đầu, đưa điện thoại di động đưa trả lại cho Ủy Kính Thiên, “Cậu thật sự là bạn bè tốt của tớ!”

“Quá khen! Cậu định làm gì? Đuổi cô ấy sao?”

“Không, tớ không biết.”

Anh lắc đầu, dù sao ở nơi này không phải cô cũng có công hay sao? Cô có quyền được hưởng thụ tất cả.

“Về vật chất, tớ có thể cho, tớ cũng sẽ cho cô ấy.” Anh nói từ cho nghe thật là khá, thẻ phụ của anh cũng để cho cô dùng không phải hay sao?

Một tháng vài chục vạn thậm chí thỉnh thoảng lên đến trăm vạn, anh cũng không thốt một tiếng.

Tốt, thật không ngờ cô hồi báo anh như vậy, rất tốt.

Anh biết mình yêu cô, cho dù cô bất trung đối với anh, anh cũng không thể để cho cô đi, điều duy nhất có thể làm chính là khiến cho cả hai cùng thống khổ, trầm luân mà thôi.

“Bộ Ung, cậu phải suy nghĩ thật kỹ nha, cưới loại phụ nữ như vậy sẽ bất lợi ỉnh đó, cô ta sẽ làm cho cậu phải hổ thẹn, thậm chí nếu như cô ta mang thai, có thể cậu cũng không phải là cha của đứa bé.”

“Tớ hiểu rõ chứ.” Anh không phải ngu ngốc, anh nói những lời này đương nhiên anh đều hiểu, “Nhưng mà bây giờ tớ đây đã không thể nào buông tay được nữa.”

“Đừng hối hận.”

“Tớ hy vọng tớ không biết.” Anh trầm giọng nói, trong đầu rất đau, chỉ có chính anh mới có thể thử nghiệm.

14. Chương 14: Chương 5.1

Bây giờ thời tiết không tệ, có muốn tôi đi ra đình viện phơi nắng cùng với anh hay không?

Trước kia Vũ Viên là loại người bình thường đi làm, cho nên tinh thần ban ngày luôn là rất tốt, so sánh với Vũ Tiệp là loại người “Dạ miêu” (thích hoạt động về ban đêm), buổi tối của cô ấy là hỗn loạn.

Cù Bộ Ung đã có thể đi, tính tình của anh cũng đã tốt hơn, cô thường cùng với anh tán gẫu nói chuyện đông chuyện tây, hai người ở chung rất tốt.

Cô đẩy cửa phòng Cù Bộ Ung ra, mỉm cười đỡ anh.

“Cô làm cái gì vậy?”

Cù Bộ Ung đẩy cô ra, cô đối mặt với anh bằng ánh mắt khó hiểu, mắt của anh sắc bén vô tình, lạnh như băng.

“Ai cho cô đi vào phòng của tôi mà không gõ cửa? Làm sao cô không có lễ phép như vậy?” Anh lạnh lùng nói.

Vũ Viên sợ hết hồn, cô là người rất nhát gan.

“Ách.....Đúng.....Thật xin lỗi.....” Cô không biết vì sao anh đột nhiên trở nên dữ dội như vậy.

“Tôi cho là tôi không cần gõ cửa cũng có thể đi vào.....Trước kia không phải anh.....” Trước kia cô làm như vậy, anh cũng không có nói hung dữ với cô một câu nào.

“Hừ.....Đây là do cô tự cho là.....” Anh hừ lạnh một tiếng.

“Thân phận của cô là gì, cô có nghĩ qua hay không? Cô phải biết rằng, trước kia cô có thể tự nhiên đi lại đó là do tôi không muốn quản cô, chỉ là cô cũng phải ngấm lại xem, cô thân là vị hôn thê của Cù Bộ Ung tôi, lại ăn mặc tùy tiện ra đường đi mua thức ăn, bị người ngoài thấy được, người ta sẽ nghĩ sao?”

“Tôi không biết, không phải tôi vẫn luôn như vậy hay sao?” Cô biện giải ỉn.

“Đây là do cô không có một chút tự giác nào, tôi cũng không phải không có tiền thuê người giúp việc nên mới để cho cô đi làm những việc này, cô là người bình thường, cô có biết lần trước cùng tôi đi tham gia bữa tiệc, người khác nói như thế nào về cô hay không? Nói cô là chim sẻ muốn hóa thành phượng hoàng! Nếu như cô thật sự muốn làm phượng hoàng, cũng đừng làm một chút chuyện khiến cho tôi cảm thấy mất mặt!” Anh khinh bỉ nói.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Viên lã chã chực khóc, anh cảm thấy ghê tởm, làm bộ.....Bây giờ chỉ cần anh nhìn thấy cô, anh sẽ nhớ tới chuyện Ủy Kính Thiên cho anh xem những bức ảnh kia.

Anh đối với cô không tốt sao?

Anh thiếu nợ cô sao?

Thế nhưng cô lại phản bội anh! Quả thật loại đau này so với việc cầm dao đâm vào tim của anh còn đau hơn rất nhiều.

Anh hoàn toàn tin tưởng đối với cô, cho cô toàn bộ tình yêu.

Nhưng cô lại làm cho anh bị thương nặng như vậy!

“Anh.....Anh thật sự nghĩ về tôi như vậy sao? Anh cảm thấy tôi là chim sẻ, có thể trèo với được người vô cùng tôn quý là anh, là do phúc phận tôi đã tu luyện từ kiếp trước hay sao?”

“Không đúng sao? Vậy thì cô cảm thấy tôi nói sai chỗ nào rồi? Hay là cô cảm thấy muốn cô ở cùng một chỗ với người tàn phế tôi đây, đối với cô là một tổn thất lớn?”

“Cho tới bây giờ tôi chưa từng nói như vậy! Tôi cho là anh phải là người hiểu rõ tôi nhất đấy, tôi cho là anh sẽ không nghĩ về tôi như vậy.”

“Hiểu rõ về cô cái gì? Hiểu rõ tâm của cô còn độc hơn cả rắn hay sao? Hiểu rõ cô ở bên cạnh người tàn phế tôi đây, chỉ là đang đánh cược xem tôi có thể đứng lên lại một lần nữa hay không, như vậy sao?”

“Tâm của tôi còn độc hơn rắn?”

“Chẳng lẽ không phải như vậy sao? Người phụ nữ ti tiện!” Anh cả giận nói, khinh thường nhìn cô.

“Tại sao anh lại nói tôi như vậy.....”

Lần đầu tiên trong đời bị nhục nhã lớn như thế, cô vung tay lên, muốn hướng về mặt của Cù Bộ Ung đánh, nhưng tay lại bị anh cầm chặt ở giữa không trung.

“Cù Bộ Ung, anh buông tôi ra!”

Cù Bộ Ung buông Vũ Viên ra, trở tay tát cô một cái.

Cô vuốt lên gò má đỏ lên vì bị đau của mình, không thể tin nhìn anh.

Anh....Thế nhưng anh đưa tay đánh cô....

Nhớ lúc vừa mới đến, bởi vì vết thương ở chân cho nên tính khí của anh trở nên nóng nảy, nhưng nhiều lần anh cũng chỉ ném đồ vật, đối với cô thì tức giận mắng, chưa bao giờ động tay đối với cô, mà bây giờ lại.....

Tay của anh nắm nắm chặt, đối mặt với cặp mắt kinh hãi của cô, anh liền hối hận.

Anh biết mình bị tức giận làm cho đầu óc mê muội rồi, cho nên mới động tay đánh cô.

“Lệnh Vũ Tiệp, tôi nói cho cô biết, tốt nhất cô nên đem những lời nói ngày hôm nay của tôi đều nghe lọt vào tai, nhớ. Nếu như bây giờ cô còn muốn địa vị, ra vào đều được ngồi xe cao cấp, ăn đều là trân hào hải vị, cô tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút cho tôi, đừng tùy tiện quyến rũ người đàn ông khác.”

“Anh nói tôi quyến rũ người đàn ông khác? Anh có chứng cứ gì.....Lấy ra đi!”

“Chứng cứ? Cô một chút cũng không tỉnh lại, cũng không biết xấu hổ như vậy sao? Dám cùng tôi nói tới chứng cứ, thật là tiện.....!”

“Cù Bộ Ung, xin anh chú ý cách dùng từ.” Cô nghiêm nghị nói.

“Thế nào? Cô cảm thấy tôi nói sai chỗ nào sao? Nói tóm lại, nếu như cô thật hy vọng tôi cưới cô, tốt nhất từ bây giờ cô bắt đầu nên học tập làm như thế nào để trở thành một quý phu nhân đoan trang đi! Đừng giả làm bộ dạng đáng thương đó, không thì lúc tôi xé ra mặt nạ giả, tôi mới biết cô bản thủ như thế nào, làm người ta muốn nôn mửa, nếu như có thể, tôi tình nguyện.....” Lời nói của anh dừng lại.

“Bộ Ung.....” Anh tình nguyện như thế nào?

Tại sao đột nhiên cô ở trong lòng của anh lại trở nên là người không chịu nổi như vậy? Ngày hôm qua còn không phải rất tốt hay sao? Thế nào mới qua một buổi tối thôi, anh liền thay đổi rồi!

Cẩn thận suy nghĩ một chút, tối hôm qua anh nhốt mình ở trong phòng, cũng không xuống nhà ăn cơm, cô lại tưởng anh đang cấu kính gì rồi, cho nên mới không lên thúc giục anh, nhưng rất dễ nhận thấy.....Cô nghĩ lầm rồi.

“Tôi tình nguyện không quen biết cô ở trên mạng, coi như có bị thương cũng không cần cô đến chăm sóc, xem như cả đời tôi là người tàn phế, cũng tốt hơn tôi bây giờ.....”

Anh xoay người, hốc mắt bởi vì tức giận cùng thống khổ mà ửng hồng, “Cô, cút ra khỏi phòng của tôi, không có sự cho phép của tôi, cô đừng tùy tiện đi vào, còn có.....Bắt đầu từ bây giờ, chớ tùy tiện đi ra khỏi cửa nhà tôi một bước!”

“Cù Bộ Ung, không phải lúc tuyên bố phạm nhân tử hình, phải đem tội trạng mắc phải tuyên cáo rõ ràng hay sao?” Cô ghen ngào nói.

“Tôi cho là tôi nói đã đủ rõ ràng, xem ra cô mới là người nghe không hiểu! Tặng cô tám chữ đơn giản, tội trạng của cô.....Không biết liêm sỉ, khinh trúc khó vẽ!”

“Được, tôi hiểu rồi, về sau ra vào tôi sẽ nhớ thân phận của tôi, tôi cũng sẽ nhớ không để cho anh.....Thiếu gia của Tập đoàn Cù thị Cù Bộ Ung phải hổ thẹn.” Cô nói nhẹ xong, chậm rãi đi ra khỏi phòng của anh.

“AAAAAA.....” Anh lên tiếng rống giận. “Tại sao lại muốn phản bội tôi? Tại sao? Tôi yêu cô như vậy, mà cô lại làm.....”

15. Chương 15: Chương 5.2

“Cái gì? Không tìm được giáo viên dạy thay, muốn tôi tạm thời giúp anh?”

Nhận được điện thoại của thầy Lâm, Vũ Viên thật sự không muốn đi dạy thay, nhưng nghĩ lại lúc trước ở trường học cũng nhờ anh ta chăm sóc, bình thường cũng có rất nhiều chuyện làm phiền anh ta, vì vậy cũng chỉ có nhắm mắt đồng ý.

Thật ra thì bây giờ có thể không ra khỏi cửa thì tốt nhất cũng đừng đi ra. Đã một tháng nay, thái độ của Cù Bộ Ung đối với cô vẫn không tốt, không những vung tay hất đổ thức ăn ngon mà cô đã khổ tâm nấu, thậm chí còn nói những lời lạnh nhạt với cô, thỉnh thoảng còn châm chọc, phát giận với cô.

Cô không biết nguyên nhân là gì, mỗi khi cô lấy hết dũng khí muốn mở miệng hỏi, anh luôn quăng cho cô một biểu tình “Chính cô biết”.

Cô cũng đã nghĩ tới, có lẽ chân của anh đã lạnh, anh không cần tới cô nữa, cho nên mới dùng đến thái độ này mà đối với cô, cũng có thể anh phát hiện cô là thể thân của Vũ Tiệp.....

Có rất nhiều khả năng để cho cô ngày càng không có lý do gì để ở lại chỗ này, thậm chí Vũ Viên còn bắt đầu suy tính rời đi lúc này thôi, đem Cù Bộ Ung trả lại cho Vũ Tiệp, dù sao hai người bọn họ mới là một đôi.

Nhưng mà riêng suy nghĩ này sao lòng của cô nín chặt lại, thậm chí không có cách nào hô hấp.

Nắm chặt quả đấm nhỏ, giữ lại chiều dài móng tay giống Vũ Tiệp, đâm vào lòng bàn tay cô, hơi đau nhói.....

Cho mình thêm mấy ngày nữa đi! Cô hy vọng để lại cho Vũ Tiệp là một Cù Bộ Ung tốt nhất.

Mặc dù trong lòng cô nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng chỉ có chính cô mới biết, cô chỉ là kiếm cớ ở lại nơi này, thật ra cô không muốn đi.....

“Có thể được hay không? Tôi hiểu rõ mình thường xuyên làm phiền cô dạy thay giúp tôi, nhưng mà thật sự không được, mẹ của tôi vừa mới gọi điện thoại tới, nói lúc bà xuống cầu thang không cẩn thận bị ngã, tôi phải đi bệnh viện xem bà thế nào, làm phiền cô rồi.....Dạy thay một lớp là được rồi.” Thầy Lâm khẩn cầu.

“Nhưng chỗ tôi ở khá xa.....” Cô nói lảm bảm, “Được, được.....Bây giờ tôi ở ngoài nên tới kịp, tôi cúp điện thoại trước đây.”

“Cám ơn cô.”

“Là đồng nghiệp với nhau, anh cảm ơn tôi cái gì?”

Cô vội vàng thay quần áo, sau đó đeo ba lô, hướng tăng một đi xuống.

“Hy vọng Cù Bộ Ung không ở phòng khách.....”

Bình thường vận khí của cô không tốt, nhưng mà lần này Cù Bộ Ung không có ở bên ngoài, vì vậy cô liền vội vã đi ra cửa.

Cô cho là cô lén đi ra khỏi khu nhà cao cấp này, Cù Bộ Ung cũng không biết, nhưng tất cả đều rơi vào đáy mắt của người đứng ở cửa sổ sát đất trên tầng hai quan sát.

Anh cho là chỉ cần hạn chế cô ra vào, cô sẽ không có cách nào đi gặp tình nhân, nhưng....Nghĩ đến, anh thật sự sai lầm rồi.

Chỉ cần cô có cơ hội, không phải vẫn lén đi ra ngoài hay sao?

Anh từng nghĩ tới, chỉ cần cô cùng tình nhân đoạn tuyệt qua lại, anh sẽ tha thứ cho cô, anh có thể xem chuyện này như chưa từng xảy ra, nhưng, cô thật sự làm cho anh thất vọng rồi.

Bước xuống tầng, anh đi vào phòng của Vũ Viên, có lẽ anh nên nghe lời của Ủy Kính Thiên, độc ác một chút đem cô đuổi ra ngoài.

Bằng thân thể bối cảnh của nhà anh, muốn loại phụ nữ như thế nào mà không được?

Đau lòng, bị phản bội, anh là một người đàn ông cao ngạo như vậy tại sao có thể cho phép người yêu đối xử với mình như vậy được!

Anh cầm đồ trang sức để ở trên bàn trang điểm đơn trôn, nghĩ đưa ra quyết định của mình.

Nơi này có lưu lại hơi thở của cô, nếu như anh thật sự đuổi cô, dấu vết những nơi cô từng ở có thể sẽ biến mất sao? Anh hy vọng như thế, nhưng mà.....

Đi qua bàn trang điểm, anh chậm rãi đi đến bên giường, vẻ mặt của anh là thống khổ, nặng nề.

“A.....Rốt cuộc là tôi làm gì có lỗi với cô chứ?”

Anh gào thét, dùng sức đem chăn bông trên giường kéo xuống đất.

Lúc chăn bông rơi xuống trên mặt đất đồng thời cũng kéo theo một chiếc ví da nhỏ cùng rơi xuống.

Anh nhặt lên chiếc ví da đó, vô ý nhìn đồ riêng tư của người khác, nhưng chiếc ví da đã bị mở ra có một bức ảnh làm cho anh nhìn xong liền kinh hãi.

“Đây là.....”

Cù Bộ Ung kinh ngạc đến độ nói không ra lời, chiếc ví da này cô chuyên dùng để chứa một số địa chỉ của một số tiệm sách, phòng cà phê.....Có một thẻ khách quý, nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất, trọng điểm chính là bức ảnh kia.

Trong bức ảnh kia là ảnh của hai người có mặt giống nhau như đúc, nhưng mấy điểm khác nhau chính là kiểu tóc, thái độ, nụ cười.....

Một là tóc dài thẳng, còn lại là tóc ngắn nhuộm đỏ, một người trên mặt là e lệ còn đeo một cặp mắt kính dày cộm nặng nề, còn lại là một người trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp.....

Sinh đôi! Căn bản anh hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có khả năng này, họ lại là sinh đôi!

Vậy.....Rốt cuộc ai là ai?

Anh nóng nảy, rút ra trong ví da tấm thẻ khách quý, nhìn tên phía trên.

Lệnh Vũ Viên.

Một người tên là Lệnh Vũ Viên, một người là Lệnh Vũ Tiệp.

Khó trách.....Anh cảm giác có chút kỳ quái, bao gồm cả cách nói chuyện của hai người bọn họ, hình thức chung đụng của hai người, cứ như vậy, đại khái anh có thể hiểu rõ một chút điều mà mình vẫn nghi ngờ rồi.

Anh nhớ khi anh gặp cô ở trong tòa nhà này, trên người cô có mùi thơm nhàn nhạt, mà không phải là mùi nước hoa gay mũi.....Đây chính là Vũ Viên.

Cùng anh ở dưới một mái hiên, để anh nhớ lại cảm giác lúc ở trên mạng quen Jessica.....Đây cũng chính là Vũ Viên.

Về phần cùng anh hẹn hò qua lại, thậm chí còn là đối tượng đính hôn.....Chính là Vũ Tiệp.

Đúng rồi, anh đã hiểu! Rốt cuộc anh đã hiểu rõ mọi chuyện rồi! Về phần vì sao hai chị em cô ấy làm như vậy, bây giờ anh cũng đã đoán được rồi.

Anh nằm ở trên giường của Vũ Viên, biết mình trách lầm cô.

Úy Kính Thiên không sai, người mà cậu ta nhìn thấy là Vũ Tiệp, mà không phải cô.

Anh nghĩ nghĩ như vậy. Cô bận rộn như vậy, thế nào mà còn có thời gian vô ích để đi gặp người khác ở bên ngoài đây?

Cù Bộ Ung cười lớn, là một nụ cười vui sướng.

Anh nên tin tưởng Vũ Viên mới phải, cô ở bên cạnh anh lâu như vậy, thậm chí chăm sóc anh lâu như vậy rồi, cô cũng sẽ không đi tìm người đàn ông khác mới phải đi!

Cầm chiếc ví da, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn, nếu như không phải hôm nay anh tức đến muốn phát điên, muốn đem tất cả đồ của cô ném ra ngoài, anh cũng sẽ không phát hiện được bí mật lớn như vậy.

“Lệnh Vũ Viên, em thật sự là một cô gái không thành thật.” Anh nhẹ giọng nói.

Anh vốn là không muốn nói điều kiện kia với cô, nhưng bây giờ, anh đổi ý rồi.

16. Chương 16: Chương 5.3

Lấy ra điện thoại di động, anh gọi điện thoại cho Úy Kính Thiên, “Kính Thiên, tớ là Bộ Ung.”

“Thế nào? Nghe tâm tình của cậu thật sự không tệ, tớ cho là cậu nên chôn ở trong chăn mà khóc thật thanh chứ, nhớ đến mùi vị bị phản bội.” Anh chế nhạo nói.

Nghe được giọng nói của Cù Bộ Ung vẫn còn có tinh thần, Úy Kính Thiên yên tâm.

“Vốn là như vậy, trước đó tớ còn phá mấy hồ cá.”

Anh lắc đầu, thật sự có chút vọng động rồi.

“Cá đáng thương, tớ nên thương tiếc vì những con cá kia, hay là nên vì cậu bị thảm mà thương tiếc đây?”

“Vì cá đi! Mấy con cá vô tội đã bị chết đi không biết mấy con. Chỉ là, vì sao tớ đây lại gọi điện thoại cho cậu, tuyệt đối không phải là để cho cậu giúp tớ siêu độ ấy con cá nhỏ vô tội.”

“Vậy thì vì sao?”

“Tớ chỉ muốn nói cho cậu biết, ngày hôm đó người mà cậu nhìn thấy đó chính là Vũ Tiệp không sai, nhưng mà không phải là người đang cùng ở với tớ.”

“Cậu có ý gì vậy? Lời nói của cậu làm cho người khác thấy khó hiểu.”

Nói rất hàm hồ, khiến người nghe cảm thấy không hiểu ra sao cả.

“Được, tớ dùng phương thức đơn giản để nói cho cậu biết, thật ra bọn họ là hai người, là hai chị em sinh đôi.”

“Hai chị em sinh đôi?” Anh (anh ở đây là chỉ Úy Kính Thiên) giương cao giọng nói, thật là khó tin tưởng, “Cậu đã làm rõ người nào là người nào sao?”

“Dĩ nhiên.” Anh lộ ra nụ cười đắc ý, “Tớ đã quyết định cưới cô ấy rồi, làm sao có thể còn không biết ai là ai?”

“Được, vậy tớ cũng muốn biết ai là ai, cậu có thể tốt bụng vì cái người đầu óc bị làm ê muội là tớ đây mà chỉ điểm bên mê được không?” Anh hỏi.

“Được thôi! Ở trên MSN tớ quen biết Jessica, để cho tớ động tâm là Jessica cũng chính là người bây giờ đang chăm sóc cho tớ, mà trước kia cùng với tớ hen hò lại là một người khác, em gái của cô ấy.”

Anh nhớ lần đến nhà cô cầu hôn thì Vũ Tiệp từng nói cô ấy có một người chị gái.

“Thật phức tạp, nghe mà đau hết cả đầu, chuyện phức tạp như vậy mà lại xảy ra trên người cậu, nếu mà xảy ra trên người của tớ, tớ còn không biết chết bao nhiêu tế bào não rồi.”

Đúng vậy, não loạn như vậy, quả thật đầu anh có rất nhiều tế bào não bị lãng trí mà chết.

Chỉ là.....Không sao cả, tất cả những thứ này anh đều tính ở trên người của Vũ Viên, từ từ thu hồi từ trên người cô, xem cô lần sau có dám chơi trò như thế này nữa hay không.

“Cô đã đi đâu vậy?” Cù Bộ Ung nhìn tờ báo, nhìn thấy Vũ Viên đóng cửa lại, liền lên tiếng hỏi.

“Ách.....Ách.....Tôi.....Tôi đi.....”

Cô vắn vắn ngón tay, trong đầu đang tìm một lý do tốt.

Nhưng bất đắc dĩ, từ nhỏ cô đã không biết nói dối người khác, cô là một đứa trẻ thành thực, cũng bị người khác nói là ngu ngốc, là người thành thật quá chính là ngu ngốc

“Cô nhớ lời tôi đã dặn sao? Tôi nói cô đem bộ tây trang của tôi đến tiệm giặt, bữa ăn tối tôi muốn ăn thịt bò, còn có.....”

“Này.....”

Có sao?

Cù Bộ Ung có nói những lời này hay sao?

Trí nhớ của cô tốt như vậy cũng không có ấn tượng gì nha! Chẳng lẽ cô quên hết tất cả rồi chứ?

Thật hồng бет.....Bây giờ tính tình của anh rất không tốt, một lát nữa nói không chừng lại ném đồ vật rồi!

“Cô quên?”

Nhìn trên mặt của cô là biểu tình nghi ngờ, anh thật buồn cười. Trên mặt anh biểu hiện giận dữ là do anh cố làm cho cô thấy, chỉ sợ không cẩn thận làm hồng rồi, “Rốt cuộc cô bận những việc gì?”

“Thật xin lỗi.”

“Đúng rồi, tôi không thấy cô đeo bộ vòng tai kim cương mà lần đầu tiên tôi đưa cho cô?” Anh chỉ muốn chứng thực một lần nữa.

Mặc dù anh biết người trước mắt này không phải là Vũ Tiệp, nhưng mà anh vẫn cần phải xác định lại một lần nữa.

“Sao cô lại không đeo nó?”

“Vòng tai.....” Theo bản năng cô sờ sờ lỗ tai của mình, nhớ lại Vũ Tiệp có xỏ lỗ tai mà cô thì không có, “Tôi để ở trong nhà, bình thường cũng không muốn đeo vòng tai ra ngoài.”

Xác thực, cô không phải là Vũ Tiệp. Bởi vì ban đầu Vũ Tiệp yêu cầu anh đưa là cảnh liên (mình cũng rõ đây là cái gì, ai biết rõ chỉ mình với nhé: thaks)

“Hóa ra là như vậy có phải không? Làm cái gì mà cô vẫn đứng ở đó, cô cho rằng chiều cao của cô có thể làm tăng trưởng không gian hay sao?” Anh giễu cợt.

“Cô đi ra ngoài sớm như vậy, cô quên mình thay thế dì Quý để đi làm việc nhà hay sao? Sàn nhà quét chưa? Lau chưa? Bên ngoài có mấy cây hoa cỏ cô có đi tưới hay không? Còn có hồ cá.....”

“Lúc trước không phải anh nói với tôi bảo tôi chờ làm những việc như vậy nữa, nếu không anh thuê người giúp việc làm cái gì?” Cô không nhịn được cãi lại, cảm thấy anh lại bắt đầu cố tình gây sự.

“Hơn nữa không gian lớn như vậy, một tuần tôi quét một lần, lau một lần, như vậy là đủ rồi chứ?”

“Một tháng cô chỉ cần ăn một bữa cơm hay sao? Có chuyện gì lớn mà làm cho cô mới sáng sớm đã đi ra ngoài?” Anh lại quay lại vấn đề ban đầu.

“Tôi.....Tôi.....” Cô cà lăm.

“Thôi, tôi không so đo chuyện này với cô nữa, ngồi đi! Luôn đứng ở đó làm cái gì? Không phải tôi bảo cô ngồi rồi sao?”

Cô theo lời ngồi ở bên cạnh anh, “Anh không cảm thấy mình giống như đang tra hỏi tội phạm hay sao?”

“Cô có phạm tội sao?” Anh hỏi ngược lại, “Tóc của cô rơi xuống.” Tay của anh giúp cô gảy gảy những sợi tóc rũ xuống, chú ý tới lỗ tai của cô.

Xác thực, bọn họ là hai chị em, có thể nói là giống nhau tới cực điểm rồi, điểm không đồng đồng dạng cần phải đến gần như vậy mới có thể phát hiện, tựa như bây giờ.....Nếu như không động vào tóc của cô, anh cũng không phát hiện cô không xoắn lỗ tai.

Khi bàn tay anh lướt qua mặt của cô, cô liền giống như bị điện giật sợ run cả người.

“Cô có lạnh hay không?”

“Có thể là do nhiệt độ của máy điều hòa không khí tương đối thấp, tôi chỉnh lên ột chút.” Kể từ sau khi anh lại phát giận, thật lâu rồi anh không có tiếp xúc thân mật như vậy với cô.

Cô không ngồi gần bên cạnh anh, anh cũng không thể lấy tay đụng chạm vào mặt của cô, anh luôn giữ một khoảng cách nhất định với cô.

Hôm nay anh tính khí khác thường, chẳng lẽ muốn trở lại tính tình như ngày trước sao? Cô có một chút vui vẻ.

“Cô còn nhớ rõ hai chúng ta từng đánh cuộc không? Tôi có thể nói một điều kiện với cô.” Anh nhắc nhở Vũ Viên, bàn tay đặt ở sau vai của cô, ôm cô vào trong ngực.

Động tác thân mật của anh khiến cho Vũ Viên bị dọa sợ, “Ách.....Đánh cuộc...” Ừ, cô chưa từng quên.

Đánh cược là Cù Bộ Ung có thể đứng lên lại trong vòng một năm hay không? Bây giờ anh thật sự không cần dùng đến quả trứng, vậy là anh có quyền lợi có thể nói lên một yêu cầu với cô.

“Cô nghĩ quýt nợ có phải hay không?”

“Không có, tôi mới không phải loại người như vậy.”

Nói giống như cô là loại người chuyên làm những chuyện như vậy vậy.

“Không có là tốt nhất, bây giờ tôi muốn nói lên yêu cầu của tôi.” Tay của anh nghịch lỗ tai của cô. “Lỗ tai nhỏ.....”

“Làm như vậy tôi sẽ bị nhột đó!”

Cô vung tay đẩy tay của anh ra, đối với cô là loại người rất hay sợ nhột, hành động của anh thuộc loại hành động không có đạo đức, chỉ là cô có thể xác định một chuyện- anh thực sự đổi tính.

“Yêu cầu gì cũng có thể được hay sao?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy *, tôi đã nói rồi chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của tôi, tôi đều cố gắng hoàn thành.”

(* Một lời của người quân tử nói ra, bốn con ngựa cũng không theo kịp.)

“Được, nói thật là dễ nghe.....Chuyện này đương nhiên ở trong phạm vi năng lực của cô, hơn nữa cũng không cần cô cố gắng hết sức.” Chỉ cần nằm hoặc cô muốn ngồi cũng được.

“Tôi muốn cô.”

“Anh muốn tôi.....”

Đây là ý gì? Cô không hiểu, chỉ mở to đôi mắt nhìn Cù Bộ Ung.

“Chính là muốn thân thể của cô, như thế nào? Đây cũng được coi là trong phạm vi năng lực của cô, cô cũng có thể hoàn thành chuyện này chứ? Vậy thì cô có cảm thấy chuyện này khó khăn, cô không làm được?”

“Này.....Xem như là thế đi.” Vũ Viên đỏ mặt, ngập ngừng nói, cô thật khấn trương.

“Có phải cô không muốn.”

Nếu như cô không muốn, vậy anh cũng không miễn cưỡng cô, dù sao cưỡng bách một người con gái không có niềm vui thú gì để có thể nói.

“Cũng không phải không muốn, chỉ là.....”

Khi anh nói ra những lời này, cô cũng không có một chút nào chán ghét, chỉ là khấn trương, sau đó là có một chút vui vẻ.

Cô biết mình không nên có phản ứng như vậy, nhưng mà cô.....Khắc chế không được.

“Ý của cô là cô.....vui vẻ đón nhận.” Anh cố ý xuyên tạc lời nói của cô.

“Tôi nào có nói như vậy đâu!” Cô vỗ vỗ vai của anh, “Anh cũng đừng nói tùy tiện như vậy.”

“Được, chính là tối hôm nay.”

Cô nhìn chân của anh, “Anh.....Chân của anh.....”

“Chân của tôi đã hoàn toàn tốt lắm! Chỉ là nếu như chưa hoàn toàn tốt lắm, cũng không ảnh hưởng đến năng lực của bản thân tôi, cô cảm thấy tôi nói như vậy có đúng hay không?” Anh cười ám muội, “Nói miệng không có bằng chứng, có một số việc phải làm mới biết, haha.....Chính là tối hôm nay, tôi báo trước một tiếng cho cô biết, cô đừng quên nhé.”

17. Chương 17: Chương 6.1

Vũ Viên nằm ở trên giường, đôi tay nắm chặt núm lấy sợi tơ, trong đầu đều là tình cảnh mà cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Một đôi nam nữ ở trên giường hô mưa gọi gió là như thế nào đây? Cù Bộ Ung tốt bụng cho cô một lời khuyên, nói với cô chính là tối hôm nay, để cho cô có một chút thời gian chuẩn bị tâm lý. Chỉ là cô sợ anh cảm thấy cô quá xa lạ.....

Không biết được trước kia anh và Vũ Tiệp có làm chuyện như vậy hay không.....Cô rất muốn hỏi, nhưng chỉ sợ vừa mở miệng hỏi, liền bị lộ thân phận của cô.

Áo ngủ cô đang mặc trên người không biết có bảo thủ quá không?

Nếu như anh và Vũ Tiệp thật sự đã có quan hệ thân mật, Vũ Tiệp là người nhiệt tình, hoạt bát, tuyệt đối sẽ không ăn mặc bảo thủ giống như cô đâu.

Đồng hồ báo thức bình thường không một tiếng động nhưng vào lúc này, âm thanh tí tách tí tách của kim chỉ giây và kim chỉ phút lại trở nên thật là lớn, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, theo cái âm thanh kia, lòng của cô cũng nhảy theo thật nhanh.

Anh cho cô thời gian để chuẩn bị tâm lý, việc này làm cô rất cảm kích, nhưng mà nếu như cho cô có thời gian chuẩn bị tốt, có lẽ không phải chỉ một ngày, hai ngày là được.

Cốc cốc.....Cốc cốc.....

“Cô còn chưa ngủ sao? Tôi biết rõ cô nhất định đang đợi tôi.”

Cù Bộ Ung đi vào trong phòng của Vũ Viên, Vũ Viên nằm ở trên giường nhìn thấy lập tức ngồi dậy, anh cảm thấy tốt cười hỏi.

“Jessica, cô không cần phải khấn trương.”

Jessica?

Bình thường anh không phải gọi cô là Vũ Tiệp sao? Thế nào lại sửa xưng hô? Vắn cho là anh gọi Jessica tương đối thân thiết một chút?

Chỉ là khẩn trương ngẩng đầu lên, cô cũng không có suy nghĩ quá nhiều.

“Cô có muốn uống một chút rượu, ăn một chút gì đó để trợ hứng không?” Anh cố ý nói, “Nếu như cô cần, tôi có thể tìm đầu bếp chính ở nhà hàng đưa đến.”

“Đã muộn như vậy, hơn mười giờ sắp đến mười một giờ rồi, có lẽ người ta đã tan việc.” Cô nói thật.

“Sai rồi! Chẳng qua tôi cho là ‘Có tiền có thể bắt quỷ xay cối’, những lời này là đúng, tôi bỏ ra nhiều tiền, coi như là nửa đêm cũng sẽ có người mang đồ ăn tới.”

“Có thứ có tiền cũng không mua nổi a? Không sợ là quỷ đưa đến?” Cô không nhin được trả lời.

Nhìn đến trên mặt Cù Bộ Ung từ từ mở rộng nụ cười, cô cũng biết anh đang phản ứng suy nghĩ của cô quá ngây thơ.

Không sao! Cô cảm thấy mình không nói sai ở đâu cả!

“Không sao cả, cho dù là quỷ đưa đến, cũng không chỉ có một mình tôi ăn mà thôi, đừng quên tôi vừa mới nói là hai người chúng ta cùng nhau hưởng dụng, haha.....”

Anh ngồi lên trên giường của Vũ Viên, đưa tay vuốt ve mặt của cô, rõ ràng cảm thấy cô run rẩy.

“Cô khẩn trương sao?”

Giọng nói của anh mang theo ngữ điệu mỉa mai, ý đồ vuốt lên trong lòng cô một chút sợ hãi.

“Tôi rất muốn nói không, chẳng qua là tôi thật sự sợ.” Cô thành thực nói, giọng nói cũng có chút run run.

“Tôi cũng vậy rất khẩn trương a! Cô không có cảm giác tim của tôi đang nhảy rất nhanh hay sao?”

Anh nâng tay của cô đặt ở trên ngực của mình, để cho cô cảm giác được lồng ngực của anh đang nhảy loạn.

“Mặc dù tôi không phải là xử nam, nhưng mà tôi cũng rất khẩn trương nha! Tối nay cô sẽ cảm nhận được tôi đây có lồng ngực rộng rãi bền chắc, thân thể mạnh mẽ mà có lực.....”

Anh bày tư thế, “Cô có thấy tôi còn có bắp thịt hay không?”

Cô bị động tác khoa trương, vẻ mặt của anh làm cho tức cười, cô biết là anh dịu dàng, mà ở trước mặt cô giả trang làm anh hề, chỉ là muốn vuốt lên sự khẩn trương của cô mà thôi.

“Trên ti vi tôi thấy bắp thịt của những mãnh nam kia cũng sẽ nhảy lên, sao tôi lại không thấy của anh nhảy lên?” Cô theo cử động của anh, cố ý nói.

“Nhảy?” Anh nhú mày.

“Cô thật là cho tôi ra khỏi cái vấn đề khó khăn này, có lẽ tôi nên nghe lời cô nói, để cho cơ bắp của tôi cũng nhảy giống như những mãnh nam kia, thì ra là cô thích kiểu đó.....Thật nhìn không ra! Tôi cho là cô rất bảo thủ.....”

“Nào có nha! Tôi chỉ là.....Chỉ là đột nhiên nghĩ đến cái này mà thôi.....Tôi cũng không có.....” Mặt của cô đỏ lên.

“Được, được, tôi biết rõ!” Anh gật đầu.

“Tôi biết rõ là cô hy vọng tôi như vậy, tôi đồng ý với cô là tôi sẽ cố gắng, được không? Nếu như sau này đi làm, khi tan việc tôi sẽ nỗ lực đi phòng tập thể thao rèn luyện thân thể, ở trên giường tôi có thể giả trang thành mãnh nam, cô cảm thấy đề nghị này của tôi có tốt không? Có thể làm cho lòng của cô vui vẻ hay không.....”

“Anh biết cách giữ gìn sức khỏe giảm bệnh tật, như thế là tốt lắm.....” Cô không nhin được cười, lắc đầu một cái, “Anh làm sao có thể nói ra những lời như thế? Thật là khó nghĩ Cù Bộ Ung giống như núi băng trước kia cùng với anh bây giờ, là cùng một người.”

“Tôi cũng vậy, rất khó tưởng tượng cô bảo thủ như vậy, cùng với Vũ Tiệp lúc trước cùng lui tới với tôi, là cùng một người.” Anh nói ngụ ý.

Nhưng Vũ Viên lại nghe không ra hàm ý trong lời nói của anh.

“Anh ở đây cười tôi sao?”

Thấy trước mặt của mình từ từ phóng đại mặt của anh, cô nuốt nước miếng một cái.

“Cô nói như vậy thì chính là như thế đi!” Anh gầy gầy tóc của cô, cúi đầu hôn lên Vũ Viên.

“Ừ.....”

Vũ Viên buồn bực, tay nắm chặt cái chân.

“Thả lỏng một chút, nếu không sẽ để cho tôi cảm thấy ta là đại dã lang* (người xấu), làm cho tôi cảm thấy mình có tội.” Anh có cảm giác giống như mình đang làm chuyện xấu, anh đưa tay ra vuốt ve ở trên người cô.

“Nếu như thấy sợ, cô có thể nhắm mắt lại.”

“Ừ.”

Vũ Viên gật đầu nhắm mắt lại, cảm thụ anh đang ở trên người cô thì triển ma pháp.

Đầu lưỡi của anh thâm nhập vào trong miệng của cô, nửa cưỡng bách muốn cùng với cô quấn quýt lẫn nhau, một tay kia cách một lớp quần áo mà dao động ở trên người cô, anh sử dụng bàn tay cảm thụ đường cong lung linh của cô.

Đem áo ngủ của cô tuột đến eo, tay của anh ở trên ngực cô không ngừng xoa lấy, ngón cái ở trên nụ hoa của cô nhẹ nhàng trêu chọc một cách linh hoạt, môi chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Tay của anh nắm bộ ngực của cô, môi hôn lướt qua thân thể của cô, đầu lưỡi ở trên rốn của cô quét nhẹ, dẫn đến cô run khẽ.

“Aa.....Ừ ừ.....”

Tay của anh ở trên bụng cô bắt đầu di chuyển, làm cho cô vô cùng khó chịu.

“Jessica.....”

Đầu lưỡi của anh ở lỗ tai cô khẽ liếm lấy, như muốn lăng trì các giác quan của cô.

Tay của anh xâm nhập theo viền tơ vào trong quần lót của Vũ Viên, ở bên trong con đường u tối của cô chuẩn bị không ngừng dò tìm.

“A.....Không.....”

Cô biết anh dùng ngón tay ép nhẹ trên tiểu hạch của cô, cũng không ngừng trêu chọc ở chỗ tư mật của cô, anh làm cho cô như muốn điên cuồng.

“Nơi đó.....”

“Như thế nào?” Anh đem quần lót của cô kéo xuống, để cho hai chân cô cong lên mở rộng ra.

Cánh hoa của phái nữ hoàn toàn rộng mở trước mắt anh, Vũ Viên thử nghĩ muốn khép lại hai chân, nhưng lại bị anh nắm chặt mất cả chân.

“Không nên nhìn, không nên nhìn.....” Thật là xấu hổ! Cô cảm thấy thật sự rất xấu hổ! Tại sao anh có thể dùng ánh mắt lửa nóng của mình nhìn chăm chú vào chỗ đó của cô như vậy?

“Tôi.....Tôi.....Không nên nhìn.....”

“Vì sao không muốn tôi xem?”

Anh cười, ngón tay càn rỡ đang không ngừng trêu chọc ở u cốc, nhìn cô bị anh làm cho bắt đầu lay động thân thể, “Thật là đẹp, hy vọng tôi đi chết trong cơ thể em sao?”

“Tôi.....Tôi không biết.....” Cô liều mạng lắc đầu, “Tôi...Nơi đó.....Không nên như vậy.” Lời nói của cô có chút không mạch lạc.

“A.....A.....Ta.....Ta.....” Thân thể cô cong lên.

Nhìn cô bắt đầu nhẹ giọng khóc sù sùi, Cù Bộ Ung cho thêm cô một cái hôn, sau đó thoát hết quần áo trên người, một mạch mà có lực chạy nước rút, rất nhanh đi vào trong cơ thể cô.

“A.....” Vũ Viên kêu đau một tiếng, “Đau.....” Cô nhú chặt lông mày, cảm giác nhói nhói làm cho cô chảy nước mắt.

“Kiên nhẫn một chút.”

Theo cô kêu đau, hạ thân của cô kẹp chặt lấy nóng bỏng của anh, Cù Bộ Ung cũng nhú chặt lông mày, mồ hôi nhỏ giọt chảy xuống.

“Vũ Viên, anh yêu em.....” Anh thổi hơi nhẹ vào bên tai của cô.

Vũ Viên, anh gọi cô là Vũ Viên sao? Có phải cô nghe nhầm? Vũ Viên kinh ngạc mở mắt ra.

Không, là cô nghe nhầm đi, anh không thể nào biết cô là Vũ Viên mà không phải là Vũ Tiệp được.....

Nhưng anh không cho cô có thời gian suy nghĩ nhiều, sau khi cảm giác cô buông lỏng thân thể, anh liền dùng sức ở trong cơ thể cô bắt đầu đâm chọc vào.

“Ừ.....A a a.....Ừ.....Không cần.....A.....Tôi.....” Một chút đau nhói hơn nữa một cảm giác khoái cảm khó nói nên lời, cơ hồ muốn đem cô phá hủy.

Sau một hồi mạnh mà có lực chạy nước rút, anh để mình ở trong cơ thể của cô bắn ra tất cả dục vọng.

Phù *lau mồ hôi* xong rồi, may quá, mất mấy lít máu rồi.

18. Chương 18: Chương 6.2

Ha ha.....

Vũ Tiệp thật sự không nghĩ tới mình lại may mắn đến như vậy, không mất bao nhiêu thời gian Cù Bộ Ung đã có thể đi làm lại rồi.

Ở trên báo chí cô thấy tin tức này, liền lập tức quyết định phải thay đổi trở về với thân phận của cô.

Thấy qua tám ảnh trên tờ báo kia, cô biết Vũ Viên thay thế cô trải qua cuộc sống có nhiều hạnh phúc, thật mỹ mãn, nhìn trên người chị ấy đeo đồ trang sức đắt tiền cùng với Cù Bộ Ung sánh vai nhau cùng đi dự tiệc thì biết.

Cô cũng biết! Cô cũng biết người đàn ông ưu tú như Cù Bộ Ung là không dễ dàng bỏ qua được!

Suy nghĩ một chút, bây giờ cô đang lui tới với Ba Ngọc Hiền, người này cũng không tệ nha! Mặc dù cá tính có hơi xấu, nhưng mà đáng đáp hảo hoa phong nhã, đối với cô tốt vô cùng, cũng tặng cho cô không ít đồ.

Nhưng cũng không thể so sánh với Cù Bộ Ung được!

Hắn ta mà đứng chung với Cù Bộ Ung, lập tức bị lùn đi 3, 4 phân, hơn nữa thân thể nhà hắn ta cũng không trong sạch như nhà Cù Bộ Ung, trọng điểm là hắn ta không giàu có như Cù Bộ Ung.

Đem tất cả điều kiện của hai người liệt kê ra để so sánh, ai ưu ai kém, đều nhìn ra rất rõ ràng rồi.

Không sai, vào lúc này cô muốn bỏ Ba Ngọc Hiền, hơn nữa trở lại bên cạnh Cù Bộ Ung, lúc này mộng đẹp làm thiếu phụ nhân có thể thành rồi.

“Vũ Tiệp, những lời anh vừa mới nói, em cảm thấy như thế nào? Em bảo anh mua nhà, anh đã mua rồi, đồng thời cũng mua một chiếc xe em thích để cho em không phải đi bộ nữa, em có thể gật đầu đồng ý gả cho anh chưa?”

Ngoài miệng Ba Ngọc Hiền là nụ cười lịch sự, nhưng ánh mắt luôn không an phận chuyển trên người Vũ Tiệp.

“Ách.....Cái này.....”

A, thật không hay!

Trước đó vài ngày lúc Ba Ngọc Hiền cầu hôn cô, cô nói với hắn ta chuẩn bị tốt nhà cửa, xe cho xong mà thôi.

“Thế nào? Em còn vấn đề gì nữa? Chúng ta.....” Tay của Ba Ngọc Hiền sờ lên tay của Vũ Tiệp làm cho cô nổi cả da gà.

“Đừng đụng vào tôi!”

Cô vội vã đánh rơi tay của Ba Ngọc Hiền, từ trên ghế salon đứng lên.

Cô vốn là không thích Ba Ngọc Hiền rồi, nhất là cặp mắt gian như kẻ trộm kia, mặc dù những điều kiện kia là cô nói, nhưng mà bây giờ cô không muốn gả cho hắn.....

Cùng so sánh với Cù Bộ Ung, hắn ta là thứ gì?

Ánh mắt của Vũ Tiệp trở nên chán ghét, “Không muốn! Tôi mới không muốn gả cho anh! Xe với nhà cửa là do anh tự nguyện mua cho tôi đấy chứ, tôi không có ép anh.”

Vừa nghe Vũ Tiệp nói xong những lời kia, sắc mặt của Ba Ngọc Hiền trở nên xanh mét.

“Cô.....Cô trêu chọc tôi có đúng không, hả? Tôi tốn nhiều tiền trên người cô như vậy, cô lại dám trêu chọc tôi?”

“Trêu chọc anh thì như thế nào?” Cô gầy gầy tóc của mình, “Anh cũng không cầm gương mà soi mặt mình đi, nhìn có giống con heo hay không? Tôi với anh lui tới bốn tháng, trong thời gian này cũng được lợi cho anh, muốn tôi lấy anh.....Đó là chuyện không thể nào!”

Thật là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!

“Vũ Tiệp.....”

“Tôi đã nói xong với anh!” Cô cầm chiếc túi màu trắng của mình lên.

“Anh đã đưa cho tôi chiếc túi xách này, cùng lắm chỉ hơn bốn vạn mà thôi, bây giờ tôi muốn đi làm thiếu phụ nhân rồi, sau này sau lưng tôi có bao nhiêu tài phú đi theo anh biết chứ? Là đàn ông, thì đừng đứng chặn đường trước mặt tôi.”

Không sai, cô chỉ muốn gặp người tốt hơn, muốn bỏ rơi cũ, lời nói khó nghe luôn rất dễ dàng bật thốt lên.

“Thế nào? Muốn quỳ xuống cầu tôi đúng không? Cũng không nhìn một chút mình lớn lên trông như thế nào!”

“Cô.....” Ba Ngọc Hiền tức giận vô cùng, nhưng ngược lại lộ ra nụ cười hung ác.

“Cô cho rằng mình đang đứng trên địa bàn của ai? Nơi này là chỗ của tôi, cô cho rằng cô có thể nói đến là đến, nói đi là đi à? Vũ Tiệp, cô quá ngây thơ rồi.”

“Anh.....Anh muốn làm cái gì?”

Tâm Vũ Tiệp cả kinh, nhìn thấy trong mắt của Ba Ngọc Hiền là cổ dâm dục không che dấu chút nào, tay của cô nắm chặt quần áo.

“Tôi cảnh cáo anh đấy! Nếu như anh dám làm gì với tôi.....”

“Tôi chính là dám làm gì với cô đấy!” Ba Ngọc Hiền liền cười lớn, “Bây giờ tôi liền muốn cô.”

Hắn cúi bả vể ngoài lịch sự mà hắn ngụy trang. “Để cho tôi tốn nhiều tiền như vậy, còn không cho tôi đựng vào, bây giờ nghĩ muốn rời đi.....Cô cho tôi là kẻ ngốc à?”

“Anh.....” Vũ Tiệp sợ mà hướng cửa lớn đi.

“Được thôi, cô không muốn gả cho tôi, như vậy cũng không sao, bây giờ tôi cũng không muốn cưới cô nữa rồi, tôi chỉ muốn chơi cô mà thôi, chơi đến khi tôi thấy thích, tôi lại đưa cô về.”

“Không.....”

Ba Ngọc Hiền liền nắm lấy mái tóc ngắn của Vũ Tiệp, đem cô đẩy ngã trên ghế salon.

“Dám gạt tôi? Dám chơi tôi? Cô cũng không đi nghe ngóng xem tôi là hạng người gì!”

“Đừng tới đây.....Đừng tới đây.....”

Hắn dễ dàng ngăn lại tay của Vũ Tiệp, thân thể cũng đặt lên cô.

“Cái người ghê tởm này, cút cho tôi! Cút ngay!”

“Tôi cũng không tin cô có thể làm như thế nào mà giả bộ cao quý, giả thực nữ, phụ nữ cũng không sai biệt lắm, chờ tới lúc tôi chơi đủ cô rồi, sẽ đem cô cột phía dưới cho người của tôi chơi, một người vui không bằng mọi người cùng vui đi! Nói không chừng còn có thể đem một mặt dâm đăng này của cô chụp lại làm kỷ niệm rồi đấy!”

Ánh mắt của Vũ Tiệp càng thêm hoảng sợ, nghe được lời nói dâm uế của hắn làm cho cô như muốn chết đi.

“Vây.....Vây.....Đừng như vậy, những gì anh đưa cho tôi, tôi đem tất cả trả lại hết cho anh, tôi không muốn rồi.....Anh không nên như vậy.....Không nên tới.....”

“Ha ha, những thứ đó tôi đã cho cô rồi, bây giờ tôi chỉ muốn cô, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, tôi cũng rất muốn cô rồi, bây giờ.....Ha ha.....”

Ba Ngọc Hiền không thương hoa tiếc ngọc một chút nào, một tay tháo sợi tơ áo phong cách mới lưu hành gần đây đang mặc trên người cô.

“Giả bộ cao quý a! Nhanh lên một chút! Ha ha ha.....” Ba Ngọc Hiền hết sức biến thái nói.

19. Chương 19: Chương 6.3

“Không cần.....Không cần.....Không cần.....” Vũ Tiệp liều mạng lắc đầu, chân cũng không ngừng đá, dùng sức một chút, cô đập nặng xuống chỗ sinh mạng của Ba Ngọc Hiền.

Hắn gào lên một tiếng, tay ôm hạ thân của mình, quỳ trên mặt đất. Hành động vừa rồi của cô chỉ càng chọc giận hắn thêm!

Thừa dịp hắn buông lỏng tay, từ trên ghế salon Vũ Tiệp bò dậy.

Nhưng động tác của Ba Ngọc Hiền lại nhanh hơn, kéo cô lại, cho cô một cái tát, làm cho cô choáng váng hoa mắt.

“A.....”

“Con đàn bà xấu xa đáng chết! Tôi còn muốn đối xử với cô dịu dàng một chút, cô lại dám làm như vậy.....Được, cô thích chơi như vậy đúng hay không? Tôi có thể thành toàn cho cô!”

Tay của hắn nắm lấy tóc của Vũ Tiệp, liền đem cô kéo vào trong phòng ngủ, ngay sau đó khóa cửa phòng lại.

“Không cần.....Thật xin lỗi.....Thật xin lỗi.....” Cô khóc lóc cầu xin hắn.

“Lại dám coi tôi là đồ ngốc để đùa giỡn, chưa từng có người phụ nữ nào dám đối với tôi như vậy!”

Hắn lấy dây thừng được giấu kỹ trong ngăn kéo ra, cột hai tay sức trời gà không chặt của Vũ Tiệp vào đầu giường, hơn nữa còn đem quần áo trên người cô kéo xuống.

Ba Ngọc Hiền nhìn chăm chăm vào Vũ Tiệp đã lộ ra tron vẹn, “Quá đẹp! Thật sự là quá đẹp! Da của cô trắng giống như tuyết, là người phụ nữ đầu tiên đẹp nhất mà tôi đã chạm qua, cực phẩm.”

“Không cần.”

Vũ Tiệp kẹp chặt hai chân, thử giấy hai chân.

“Càng lúc tôi càng muốn giúp cô chụp hình kỷ niệm rồi, cô cảm thấy sau khi tôi chụp xong, đem nó đăng trên website ọi người xem thì thế nào?”

Ba Ngọc Hiền liền lấy ra máy chụp hình, bấm nút chụp.

“Đến đây đến đây nha! Người đẹp, xoay mặt tới đây! Tôi muốn chụp rõ mặt của cô một chút, làm ọi người biết cô là ai nha!”

Hắn giữ mặt của Vũ Tiệp, chụp lại vài bức hình.

“Cô cảm thấy tôi chụp mấy bức toàn thân như thế nào? Nơi này, nơi này, còn có nơi này.....” Hắn không ngừng lấy góc độ để chụp hình.

“A.....Tôi quên mất còn có nơi này! Dem chân mở ra một chút như vậy tôi mới có thể chụp được chứ?”

“Không cần! Tôi cầu xin anh, tôi không muốn phải.....”

Vũ Tiệp khóc đến cực kỳ đáng thương, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô bị khuất nhục cùng sợ hãi lớn như vậy, “Không cần, bỏ qua cho tôi đi!”

“Bỏ qua cô!? Hừ, tôi cũng không phải có bệnh, nhưng mà thật vất vả tôi mới đem con dê béo như cô tới tay được đấy!”

Hắn dấm vụn bung chân của Vũ Tiệp ra, hơn nữa đè xuống nút chụp hình.

“Tốt lắm, trò chơi mới bắt đầu mà thôi, cô đừng khóc, khóc như vậy thì chơi làm gì còn trò vui thú gì nữa chứ?” Hắn lại lấy ra công cụ.

“Anh.....Anh.....Anh muốn làm cái gì?”

“Đừng như vậy, quen rồi, cô cũng sẽ yêu thích nó nha!” Hắn cầm lên đồ cắm vào bên trong chỗ kín của Vũ Tiệp, cô lập tức hét thảm một tiếng.

“Cái này còn có thể thu vào vuốt ve ở trong nha! Đến lúc đó cô sẽ sướng chết.”

Theo động tác của hắn, chỗ kín của cô đau nhức không dứt, mà môi lưỡi ghê tởm của hắn không ngừng di chuyển ở trên người cô.

“Tuyệt! Ha ha.....”

Hắn rút công cụ ra, cầm lên điện thoại di động đợi đầu bên kia có người nhận.

“Lão đại, có chuyện gì vậy? Có phải có chuyện gì tốt nên mới tìm đến bọn em phải không?” Bên đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói.

“Dĩ nhiên! Dầu gì bọn mày cũng gọi tao một tiếng lão đại, có chuyện tốt, tao đương nhiên tìm bọn mày rồi, chỗ của tao có một cô em xinh đẹp, chính là cái người mà chúng mày nhìn thấy lần trước đó, cùng đến chơi đi!”

“Lần trước.....Không phải là bạn gái mới của lão đại sao? Thế nào? Cô ta đặc tội với anh à? Anh cứ nhiên lại để cho bọn em cùng chơi đùa!”

Bên đầu kia điện thoại truyền ra tiếng cười.

“Cô ta lại dám coi tao như đồ ngốc mà đùa giỡn, bọn mày không cảm thấy cô ta làm như vậy là quá phận à? Phải giáo huấn một chút bọn mày thấy có phải hay không?”

“Dĩ nhiên là được.”

Có chuyện tốt, chuyện đùa, dĩ nhiên có một cửa cho hấn rồi, đây là do bọn hấn thần phục Ba Ngọc Hiền mới có được.

“Mau đến đây! Chậm thì không còn cái gì đâu.”

Hấn kết thúc cuộc trò chuyện, nhìn về phía Vũ Tiệp đang khóc, “Đừng khóc thành ra như vậy nha, tôi tìm rất nhiều người đến cùng chơi đùa với chúng ta, cùng vui với chúng ta.....”

Hấn kéo quần xuống, đè ở trên người Vũ Tiệp, hung hăng tiến vào trong cơ thể Vũ Tiệp.

Tay của hấn vô tình vỗ ở trên người của cô, ngoài miệng là nụ cười giống như đang hưởng thụ tình yêu biển thái.

“Ô.....Ô ô.....Không cần.....Không cần.....”

Ở một phen kéo ra đưa vào phía dưới, cô giống như con cá rách bị ném ở trên giường, mà Ba Ngọc Hiền lại còn mở cửa phòng ra.

Ngay lúc hấn ở nhà đợi đã lâu thì đám anh em của hấn sau khi nhận được điện thoại liền chạy đến.

“Lão đại, người ở bên trong à? Người đẹp ở nơi nào? Chúng ta thật sự có thể chơi sao?”

Bốn người đàn ông diện mạo bỉ ổi vọt vào trong phòng, liếc nhìn Vũ Tiệp cả người trần truồng bị trói ở trên giường, nước miếng cũng mau mau nhỏ xuống.

“Không phải ở nơi này sao? Cho mọi người chơi như thế nào thì tùy! Coi như cho nó một bài học, đừng cho rằng tao là loại người dễ bị khi dễ.”

“Được, được.....Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

Bốn tên đàn em kia không ngừng xoa xoa tay, ngoài miệng lộ ra nụ cười tà.

20. Chương 20: Chương 7.1

T“Jessica, em cảm thấy cái này như thế nào?”

Tay Cù Bộ Ung ôm bả vai của Vũ Viên, lấy ra một xấp văn kiện, “Đây là do anh thức trắng đêm làm, em cảm thấy anh làm cái này như thế nào?”

Vốn là anh còn đang suy nghĩ, tại sao từ sau khi anh bị thương Vũ Tiệp đến chăm sóc cho anh, cử chỉ hành động của cô, cùng lúc trước tưởng như là hai người.

Cô cho anh cảm giác ngược lại, giống như lúc trước ở trên MSN, cũng sẽ cùng anh đàm luận về cổ phiếu một chút, cái gì về kỳ hóa* (hàng bán giao sau), lúc trước anh còn tưởng rằng cô không thích lúc hai người ở chung nói về mấy thứ này, thì ra họ căn bản là hai người nha!

Nếu không phải là do không cẩn thận nhìn thấy tấm hình trong ví da của cô, anh cũng không biết các cô là hai người, hơn nữa còn yêu lắm người.

Theo suy đoán của anh, anh đại khái có thể suy đoán ra chuyện đổi là như thế nào rồi.

Cùng anh nói chuyện ở trên MSN, là Jessica, cái này không sai, sau đó cùng anh lui tới hẹn hò, không biết được là chị còn lại là em, lúc trước anh đưa cho cô nghiên cứu giúp mấy loại cổ phiếu, thật ra tất cả là do Vũ Viên ở phía sau xử lý, mà lúc anh bị thương, người đến chăm sóc cho anh cũng là Vũ Viên.

Thật là phức tạp! Anh không hiểu vì sao bọn họ muốn chơi loại trò chơi này, nhưng mà anh vốn thích người nói chuyện cùng với anh ở trên mạng cũng là người đang ở bên cạnh chăm sóc cho anh, Jessica.

Anh cùng với cô ở chung hết sức phù hợp, cô có thể nói chuyện phiếm với anh, tán gẫu, nói chuyện về sách, cũng có thể phân tích cổ phiếu cùng nhau.

Cô cũng có thể tranh luận, thảo luận với anh một đề tài nào đó, khi phát hiện mình miệng vụng nói không được với anh, cô sẽ nỗ lực lật tìm sách để chứng thực, nếu thực sự chứng minh được là cô sai, cô cũng sẽ khiêm tốn tiếp nhận những phê bình, chỉ giáo của anh.

Mà trước cùng lui tới qua lại với người kia, thích anh đưa đến công ty bách hóa mua sắm, cà thẻ mua hàng hiệu điên cuồng.....

Không sai, nếu như nhìn kỹ, có thể phân biệt được sự khác nhau giữa hai người, người cùng anh lui tới trước kia xinh đẹp giống như đóa hoa hồng, mà còn lại là Jessica giống như đóa bách hợp, một dạng yên tĩnh.

Anh còn chưa nói cho cô biết rằng anh đã khám phá ra thân phận của cô, biết chuyện hai cô là chị em sinh đôi, bởi vì anh không muốn hù dọa cô, làm cho cô chạy mất.

“Thứ gì?”

Cô buông quyển tập thơ Lý Hạ trong tay xuống, nhận lấy một xấp tài liệu từ trong tay Cù Bộ Ung.

“Xem một chút đi, cái này là anh thức đêm làm đó.”

“Tối hôm qua anh không ngủ là do làm những thứ này?”

Vũ Viên nhìn chữ viết phía trên, khẽ cười.

“Anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Em còn tưởng rằng chuyện quan trọng của công ty còn rất nhiều, em cho là anh còn phải xử lý công việc gấp đôi, không thể nghĩ đến anh đang làm những thứ vô dụng này.”

Anh đưa cho cô một xấp giấy, anh phân tích mấy loại cổ phiếu đang có trong tay, giá tiền mua vào, còn có tương lai.....Như thế nào.

“Cái gì gọi là đồ vô dụng? Anh không muốn thua em.”

“Em cũng không thắng anh được bao nhiêu, là chính anh suy nghĩ nhiều quá.” Đầu của cô tựa vào trên ngực Cù Bộ Ung, “Chơi cổ phiếu, đừng quá nặng về tư tưởng được mất.”

“Ở phương diện này em mạnh hơn anh nhiều, mặc dù mỗi lần chỉ mua 1- 2 loại cổ phiếu, nhưng mà đều kiếm được tiền.” Chính là như vậy anh mới cảm thấy rất khó chịu.

“Mỗi lần mua anh cũng đập vào đó cả trăm vạn, chỉ là chung quy lại thua thiệt tiền hay sao?” Cô nhẹ nhún mày.

“Em cười anh?”

Anh nhìn thấy một tia ranh mãnh ánh lên trong mắt của cô, giọng nói của cô ấy rất bình thường nhưng cô có một đôi mắt rất linh động.

“Sao dám! Công tử nói quá lời, tin tưởng công tử sẽ không cùng tiểu nữ so đo những thứ này, lòng của ngài rộng rãi.....”

“Nha.....Cái này.....Bị em đoán sai rồi, anh chính là người có lòng dạ hẹp hòi, anh chính là muốn cùng em so đo những thứ này.” Anh cố ý nói.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc nhìn anh, “Anh không nên cùng em so đo mấy thứ này nha! Anh là quân tử.....” Cô cường điệu.

“Nếu như hai chữ quân tử này phải hạn chế hành động, vậy anh tình nguyện làm tiểu nhân.” Anh lắc đầu nói, hơn nữa đem Vũ Viên đề ở trên ghế salon.

“Này! Buông em ra đi! Đừng ở chỗ này chơi nữa.....Trên tay em còn có thành quả mà anh đã thức cả đêm để làm! Chờ một chút áp hử.....” Cô vỗ bả vai của Cù Bộ Ung, khẽ cười, “Mau dậy đi.”

“Không cần.” Cù Bộ Ung giống như đứa bé tựa vào người cô ăn vạ, “Anh muốn nằm ở trên người em, không muốn đứng lên.”

“Không cần ăn cơm, ngủ sao?” Cô bất đắc dĩ nói, chung đụng với Cù Bộ Ung càng lâu, cô càng thêm yêu anh.

Trong lòng cô có một nỗi sợ hãi, cô không hy vọng mình quá mức thích anh, muốn đè nén tình yêu đối với anh, nhưng là phần tình cảm không nên có, lại theo thời gian dài chung đụng mà ngày càng sâu đậm, thậm chí cô đã không có cách nào mà khắc chế mình.

Có lúc Vũ Viên suy nghĩ, nếu quả thật có một ngày, lúc Vũ Tiệp muốn đổi về thân phận của cô, cô nên xử lý như thế nào?

Có phải hay không ích kỷ một chút mà nói “Không”, đem Cù Bộ Ung chiếm làm của riêng mình?

Đúng rồi.....Vào lúc này cô thật muốn làm như vậy, có lẽ cô cũng có thể làm như vậy.

Chỉ có Cù Bộ Ung, cô ích kỷ nghĩ phải có anh, phải có người đàn ông thương yêu của cô, cô không muốn lùi bước.

Có lẽ, cá tính của Vũ Tiệp là tốt, tối thiểu em ấy nghĩ muốn cái gì luôn cố gắng đi tranh thủ, mà cô lại giống như là kẻ vô dụng luôn muốn lùi bước.

Quyết định! Cô cũng muốn tranh lấy hạnh phúc của mình, nhưng.....

Nếu như Cù Bộ Ung biết họ thật ra là hai người khác nhau thì như thế nào?

Anh có thể sẽ giận các cô đùa giỡn anh hay không? Càng sâu, anh có lẽ yêu, thích cũng không phải là người lúc ban đầu cùng anh nói chuyện ở trên MSN, Jessica, mà là bên trong tấm hình của Vũ Tiệp.....

21. Chương 21: Chương 7.2

Đôi khi Vũ Viên suy nghĩ nếu quả thật có một ngày như thế, lúc Vũ Tiệp muốn đổi lại thân phận với cô, cô nên làm thế nào?

Có phải cô nên ích kỷ nói một chữ “Không” rồi chiếm lấy Cù Bộ Ung?

Đúng vậy. Lúc này cô thật muốn làm như vậy, có lẽ cô cũng có thể thật sự làm như vậy.

Chỉ có Cù Bộ Ung, cô ích kỷ nghĩ rằng mình phải có anh, phải có được người đàn ông mà mình yêu thương, cô không muốn nhượng bộ.

Có lẽ. tính tình của Vũ Tiệp khá tốt , tối thiểu cô muốn cái gì thì luôn cố gắng tranh thủ, mà cô lại luôn lùi bước giống như kẻ bất tài vậy.

Quyết định! Cô cũng muốn tranh lấy hạnh phúc của mình, nhưng.

Nếu như Cù Bộ Ung biết hai người họ thật ra là hai người khác nhau thì làm sao đây?

Anh có thể tức giận hai cô đùa bỡn anh hay không? Càng lâu, có lẽ anh sẽ yêu, sẽ thích, người ban đầu nói chuyện cùng anh trên MNS là Jessica, nhưng trong tấm hình lại là Vũ Tiệp.

Nếu như người anh thích là Vũ Tiệp, vậy thì cô cô nên làm như thế nào đây? Cô không thể trở thành người xấu chiếm lấy hạnh phúc mà Vũ Tiệp có khả năng hưởng thụ.

Cô không ngừng lâm vào đường cùng sâu thẳm, càng vào sâu chỉ càng mờ mịt không thấy đường mà đi.

Càng nghĩ Vũ Viên càng hiểu rõ mong muốn của bản thân, nhưng lại sợ hành động ích kỷ của mình sẽ hại Vũ Tiệp, hơn nữa thương thế của Cù Bộ Ung đã gần như hồi phục rồi.

Tính toán thời gian, Vũ Tiệp cũng sẽ gọi điện thoại thông báo cho cô, cô sẽ cùng Vũ Tiệp trao đổi lại thân phận.

Cùng với sự hồi phục của anh, nỗi sợ hãi trong lòng Vũ Viên càng thêm sâu sắc.

“Đương nhiên là phải ăn cơm cũng phải ngủ nữa, ăn cơm em phải đút cho anh ăn, ngủ sẽ nằm ngủ ở trên người em, em cảm thấy cái ý nghĩ này được không?”

“Vô cùng không ổn.” Cô vỗ vỗ tay của anh, “Vay tay chân anh dài như vậy để làm cái gì? Bây giờ thì nhanh đi rửa tay, em cũng đã nấu xong thức ăn rồi.”

“Hừ.” Cù Bộ Ung ‘hừ’ một tiếng, “Có lúc anh cảm thấy em thực giống giáo viên, nói thật, có phải em là giáo viên hay không? Nếu không sao anh luôn cảm giác mình giống như học sinh bị em kêu phát biểu nhỉ?”

Anh vô tình lại làm cho Vũ Viên cả kinh trong lòng.

“Sao có thể như vậy? Anh nghĩ nhiều quá rồi! Em dạy anh anh không vui sao? Hơn nữa nghiêm chỉnh mà nói, em cũng vậy không có dạy học như ý của anh, anh đừng hiểu lầm!”

“Đương nhiên là anh biết, em quá căng thẳng rồi.”

Nhìn toàn bộ phản ứng của cô, Cù Bộ Ung chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng không khỏi nghĩ: có lẽ cô thật sự là giáo viên!

”Lúc còn nhỏ anh là một học sinh hư, còn bắt nạt cô giáo mới, anh nhớ cô giáo kia chỉ là tới thực tập, lại bị anh – một học sinh cá biệt chỉnh đến khóc chạy về phòng làm việc.

Nghe đến đó, Vũ Viên nhú mày.

“Dạy học là một công việc rất khổ cực, rất cao quý, Khổng Tử có răn rằng có dạy bảo mới nên người, mà truyền thống ấy đã được lưu giữ và phát huy mấy ngàn năm rồi. Dạy học ngoài ý nghĩa là một nghề nghiệp, một công việc, còn gánh vác trách nhiệm giáo dục thế hệ tương lai, đây.”

Thấy Cù Bộ Ung càng cười càng lớn, cô cũng biết mình bị chỉnh.

“Anh. Anh bắt nạt em!” Cô liên tục đấm lên bờ ngực rắn chắc của anh.

“Bắt nạt? Ừm hừm! Nhẹ một chút. Anh là chồng em đó! Nếu như em đánh anh bị thương, nửa đời sau của em có thể phải làm quả phụ đó.”

Anh bắt được tay của cô, “Không phải anh bắt nạt em, chỉ cảm thấy sao em phải làm quá lên vậy?.”

“Đây không phải là làm quá! Đây là tranh luận mà! Anh biết không bây giờ giáo viên có bao nhiêu khó khăn. Hậu quả của việc cha mẹ quá cưng chiều là chỉ cần các em xảy ra chuyện, tất cả trách nhiệm đều đổ lên đầu giáo viên, nói rằng giáo viên dạy không tốt. Lỗi không phải do gia đình hay bản thân các em, mà tất cả đều là do giáo viên sao?.” Cô tức giận nói.

“Cũng có chút đồng cảm.” Cù Bộ Ung gật đầu một cái, “Chỉ là coi như vậy, em cũng không cần tức giận đến vậy chứ?”

“A” ——chuyện này. chuyện này.”

Tay chân cô có chút luống cuống. Cù Bộ Ung nói không sai, phản ứng của cô thật sự là hơi quá.

“A. Anh có ngửi thấy mùi thơm của thức ăn truyền tới không? Ăn cơm, ăn cơm, một lát nữa thức ăn nguội sẽ không ngon.”

“Có, anh ngửi thấy mùi thơm rồi.”

Anh phối hợp với cô đổi đề tài, mặc dù anh rất thích nhìn biểu tình bối rối của cô, nhưng thỉnh thoảng cũng nên có lòng tốt, tha cho cô.

“Anh cũng đói bụng rồi.”

“Đói bụng rồi sao? Đói bụng mà anh vẫn chưa chịu dậy. Mau dậy đi nào! Đừng dè ép em, em đi nấu cơm cho anh ăn.”

Nhưng mặc cho cô đẩy thế nào, dân chạy nạn đói khát kia vẫn không chịu đứng dậy khỏi người cô.

“Này, Bộ Ung! Rốt cuộc anh muốn thế nào? Không phải anh nói là đói bụng sao?”

“Ừ đói! Cho nên anh muốn em giải quyết chỗ này của anh trước. anh đang nói là nhu cầu sinh lý, anh nghĩ sau khi chảy thật nhiều mồ hôi nhất định sẽ đói hơn, anh có thể dọn sạch sẽ tất cả cơm em nấu.”

Cù Bộ Ung vừa dứt lời, liền hôn lên môi Vũ Viên, tay đồng thời ở trên người cô cũng bắt đầu dao động.

“Ôi. Đừng như vậy mà! Em muốn ăn cơm á. Ừ. Ừ.” Vũ Viên ban đầu còn từ chối sau đó từ từ đáp lại anh.

Tay cô vòng lại ôm lấy cổ Cù Bộ Ung, cái lưỡi hồng cũng cùng anh quẩn quít chơi đùa.

“A, ừm. Bộ Ung.”

Tay Cù Bộ Ung bắt đầu cởi quần áo của Vũ Viên, “Ăn món khai vị tuyệt vời này trước, lát nữa anh sẽ ăn được nhiều cơm hơn.” Anh cười hì hì nói.

“Nói vậy, anh đừng ở đây nói lung tung.”

“Anh nói thật đấy.”

Sự ngọt ngào của cô làm cho người khác say lòng, môi của anh rơi vào bờ vai trần trụi của cô, để lại mấy dấu vết hồng hồng mờ ám, tay cũng không dừng ở trên người cô vuốt ve, hưởng thụ những tiếng thở gấp cùng rên rỉ bật ra từ trong miệng Vũ Viên.

“A. Ừm.”

Quần áo của cô bị cởi ra, áo ngực cũng bị ngón tay thon dài của anh giải khai.

Nhìn hai bầu ngực mềm mịn no đủ của cô, anh không nhịn được mà gấp gáp ngậm lấy một bên, tay cũng xoa nắn bên còn lại, tạo ra bao khoái cảm dồn dập.

“A, Bộ Ung. Bộ Ung.”

Cô cảm nhận được môi lưỡi của anh ở trên ngực mình nhai cắn, mà ngón tay thì ở bên còn lại phóng dăng đùa bỡn.

“Nhô ra rồi, em cũng thích anh làm như vậy đi.”

Cô rất nhạy cảm, mỗi lần anh đụng chạm luôn khiến cho toàn thân cô cơ hồ co rút lại.

“Không. Đừng như vậy. A a.”

“Được rồi, đừng như vậy, đừng thế mà.”

Tay Cù Bộ Ung càng ngày càng dời xuống dưới, đem quần lót của cô kéo xuống một chút, tay cũng thâm nhập vào trong nơi tư mật của cô, “Nơi này a.”

Đầu ngón tay của anh cách lớp quần mỏng manh mà nhẹ nhàng chà sát.

“A. Bộ Ung. Bộ Ung.”

Toàn thân cô căng lên khấn trương, muốn kẹp chặt hai chân của mình, nhưng lại không thể ra sức.

“A. Nơi đó. Nơi đó.”

Cô bắt đầu thở khê yêu kiều, hai chân vốn ép chặt cũng chậm rãi mở ra.

Kéo quần lót của cô xuống, Cù Bộ Ung đem hai chân Vũ Viên kéo ra, anh nhìn giải đất ngọt ngào, thần bí của cô đến mê mẩn.

“Bộ Ung, đừng như vậy. Đừng hành hạ em nữa.” Ngón tay anh trêu chọc để cho toàn thân cô tựa như có lửa, hơn nữa giống như có thứ gì đó muốn chảy ra từ trong cơ thể của cô.

“Em. A a. Ô ô.” Vũ Viên bắt đầu nhẹ giọng khóc sụt sùi.

“Không cần, không cần.”

Tay Cù Bộ Ung đẩy ra một bên cánh hoa của cô, anh khê liếm lấy, nếm hương vị tuyệt vời của cô, đem tất cả vẻ đẹp của cô mà thưởng thức.

“Chỗ này phải không? Chỉ cần anh trêu chọc chỗ này, toàn thân em sẽ run rẩy, đúng không?”

Anh ác liệt dùng ngón tay trở trêu chọc tiểu hạch của cô, khiến Vũ Viên thở gấp hơn, “Còn chỗ này?” Tay của anh lại dời đến hoa tâm của cô, “Em cũng mong muốn anh chạm vào nơi đó đúng không?”

“Không cần. Không cần.”

Một tay anh ở phía trên tiểu huyệt của cô không ngừng xoa nhẹ, một ngón tay dài của bàn tay còn lại chậm rãi tiến vào chiếm lấy hoa tâm của Vũ Viên.

“A. Không được. Em. Em không được.”

Cô thật khó chịu!

“Đừng như vậy nữa, em. em.” Vũ viên bắt đầu giãy dựa thân thể. “Nơi đó. Ô ô ô.” Khoái cảm khiến cho cô không nhận được mà rơi lệ.

“Em thật ướt rồi này.”

Ngón tay ướt át cho anh biết cô đã vì anh mà chuẩn bị xong.

“Muốn anh sao?”

“Đúng, đúng,.” Cô điên cuồng gật đầu, “Bộ Ung, em.... nơi đó. Ô ô ô.” Nếu như anh không lập tức lấp đầy cô.... cô muốn điên cuồng mất thôi....

“Vậy anh sẽ đáp ứng mong muốn của em!”

Cù Bộ Ung cởi xuống toàn bộ quần áo, rồi ép lên thân thể mảnh mai của Vũ Viên, hơn nữa còn ôm chặt lấy cô.

“Ôm anh.”

Vũ Viên ôm chặt Cù Bộ Ung, đồng thời cũng cảm nhận được phái nam hùng dũng của anh đang gắng gượng, đang vận sức chống đỡ chờ phát động, chờ cô hoàn toàn sẵn sàng.

Cong người uốn thân, anh tiến sâu vào trong cơ thể cô, hơn nữa còn bắt đầu không ngừng dong ruỗi những nhịp mất hồn.

Theo nhịp Cù Bộ Ung kéo ra đưa vào, Vũ Viên không ngừng rên rỉ, “A. Không. Không. Nơi đó. Ô ô.” Hai mắt cô nhắm nghiền, chân mày còn lại nhú lên, “Ô ô. Nơi đó.”

Một luồng sóng cuốn lấy cô mang đến khoái cảm vô bờ, cơ hồ khiến cô như hòa tan mà mất đi lý trí.

Cù Bộ Ung đem hai chân cô kéo lên cao hơn, để cho chân cô gác trên đầu vai của mình, tay còn lại càng giữ chặt thêm vòng hông tinh tế của cô, dùng sức đem nam căn nóng bỏng chôn sâu trong hoa huyết nóng ẩm của cô.

“Không cần, không cần, dừng lại. Cầu xin anh dừng lại.”

Toàn thân cô bắt đầu co rút, cùng anh hoan ái, mỗi lần đều đem cô đẩy lên dục vọng cao nhất, khiến cô chìm đắm trong cảm giác phiêu bồng.

Sau một hồi kịch liệt kéo ra đưa vào, Cù Bộ Ung bắn ra tất cả dục vọng trong cơ thể cô, còn Vũ Viên thì một mỗi hai mắt nhắm nghiền.

“Thế nào? Ăn cơm thôi!” Anh giễu cợt nói nói, “Tiểu Lại quý, hưởng thụ rồi cũng phải lấp đầy bụng của mình chứ?”

Anh vỗ vỗ cái mông trần trụi của cô, rồi đặt một nụ hôn lên trán Vũ Viên.

“Đúng vậy a, em là Tiểu Lại quý. em bây giờ ngay cả cử động cũng thật sự không muốn.”

Cô chỉ muốn nằm mãi như thế này, nếu anh tốt bụng có thể cầm cái chăn cho cô, để cô nghỉ ngơi ở chỗ này cho khỏe thì thật tốt.

“Dậy ăn cơm nào.” Mới vừa là ai nói muốn ăn cơm nhỉ? “Không phải em đói sao?”

Nhưng, người đói hử nên là anh đi! Trải qua một phen kịch liệt vận động, anh thật sự cần bổ sung một chút thức ăn cho thể lực vừa tiêu hao.

“Em dĩ nhiên đói bụng, chỉ là em thật sự không muốn cử động thôi.”

Toàn thân cô đau nhức như thể xương cốt vừa bị sắp xếp lại vậy.

“Anh dứt cho em ăn nhé?”

“Nằm như vậy thật không ổn !” Cù Bộ Ung lộ ra nụ cười tà, anh ái muội nhìn lại ánh mắt trừng của Vũ Viên, “Em toàn thân quấy rầy cứ tiếp tục nằm ở đây, chờ anh đi ăn một bữa cơm, nghỉ ngơi dưỡng sức, chúng ta lần nữa trở lại đại chiến 300 hiệp, em cảm thấy như thế nào?”

Vũ Viên nghe được lời nói của Cù Bộ Ung, lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên, cầm quần áo tùy tiện mặc vào.

Bệnh thần kinh mới tiếp tục cùng với anh đại chiến 300 hiệp đấy! Chờ anh ăn xơi xong ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.

“Em đi tắm rửa trước.” Cô xông vào trong phòng tắm.

“Chờ anh, anh tắm cùng em, sẽ tuyệt lắm đấy.”

22. Chương 22: Chương 7.3

Linh. Linh Linh. Linh Linh.

Chuông điện thoại dồn dập đánh thức giấc ngủ của Cù Bộ Ung, nhìn Vũ Viên nhắm mắt ngủ say, anh đưa tay giúp cô nhận điện thoại di động.

Từ khi Vũ Viên đến chăm sóc anh, hai người đã sớm đã có nhận thức chung, cô không hỏi đến chuyện riêng của anh, anh cũng sẽ không can thiệp chuyện riêng tư của cô, kể cả điện thoại.

Nhưng Cù Bộ Ung nghĩ rằng tối nay là tình huống đặc biệt, bởi vì anh không hy vọng chuông điện thoại di động khiến cô tỉnh giấc, cho nên anh mới tự động giúp cô nghe điện thoại.

“A lô.”

“Vũ Viên có ở đây không?” Ba Lệnh dùng thanh âm dồn dập hỏi.

Vừa nghe giọng anh cũng biết là ba của Vũ Viên gọi tới, anh lộ ra nụ cười tủm tỉm. Quả nhiên cô là Vũ Viên.

“Ba sao?”

“Ách. Ừ. Đúng vậy.... Đúng vậy. Bộ Ung phải không? Ba là hỏi Vũ Tiệp có ở đó hay không? Ba có chút chuyện muốn tìm nó.” Ba Lệnh biết mình nói sai, vì vậy vội vàng đổi lời.

“Con bé. Ở đó chứ?” Ba Lệnh chần chờ hỏi.

“Đã trễ thế này, cô ấy đọc quyển sách sau đó đã ngủ mất rồi.”

Khi anh phát hiện, quyển sách kia còn đắp trên mặt của cô, anh liền đem nó gấp lại, đặt ở trên tủ đầu giường.

“Ách. Vậy à, vậy. Bộ Ung. Làm phiền con kêu con bé dậy được không?” Ba Lệnh ấp úng.

“Có chuyện rất quan trọng sao? Ngày mai con sẽ nói lại với cô ấy?” Anh không đành lòng đem Vũ Viên đánh thức.

“Ách, được rồi! Bảo con bé nhất định phải gọi điện thoại cho ba, ba cúp máy trước.” Ba Lệnh ngắt máy, mà Cù Bộ Ung cũng cắt đứt trò chuyện.

— — — — —
“Anh phải đi làm à?”

Mấy ngày trước, Cù Bộ Ung có nói với cô, hôm nay anh sẽ tới công ty một chuyến. Lúc còn ở bệnh viện hay dưỡng bệnh ở nhà, anh luôn dùng điện thoại, máy tính cùng chat webcam để điều khiển mọi sự vụ trong công ty, nhưng bây giờ chân tay của anh đã khôi phục gần như bình thường, nên phải tự mình đến công ty một chuyến.

“Không nhớ xa anh sao?”

Miệng Cù Bộ Ung treo lên một nụ cười dịu dàng, nếu không có Vũ Viên, có lẽ cả đời này anh phải ngồi xe lăn rồi.

“Không phải” Vũ Viên khẽ cười, “Anh đến công ty, một mình em ở nhà còn cảm thấy thanh nhàn hơn nhiều, không có ai nói suốt ngày ở bên tai em.”

“Chê anh nói nhiều?” Anh nhú mày giả vờ giận.

“Em biết chọc giận anh sẽ có hậu quả gì không? Lại còn.” Lời của anh nói đến một nửa, cười đến tà tà, “Em đang cố ý muốn chọc giận anh đấy, em biết chọc giận anh thì phải nằm ở trên giường mười ngày nửa tháng không xuống giường được không?”

“Nào có?” Mặt Vũ Viên của đỏ rực một mảnh, “Em không có.”

“Được, được rồi.” Cù Bộ Ung vỗ vỗ vai của cô, “Anh biết em không phải ý đó, em nên bình tĩnh một chút, không cần tức giận như thế có được không?”

“Hừ.” Cô mặc bộ áo ngủ đứng dậy đeo caravat đặt ở trên giường giúp anh.

“Tốt nhất mỗi ngày anh ở công ty làm việc mười mấy giờ mới về nhà, đỡ phải nói nhiều như vậy.”

Thật ra thì cô cũng nói mạnh miệng vậy thôi, lúc cô mới tới, Cù Bộ Ung luôn yên lặng, luôn tức giận, còn có thể ném đồ vật để trút giận, như bây giờ, cô ngược lại rất thích.

Chẳng những cả người anh sáng sủa rất nhiều, trên mặt cũng cười nhiều hơn, cùng anh nói chuyện phiếm rất hòa hợp và vui vẻ.

“Sẽ nhớ anh chứ?”

“Em không biết! Đỡ phải một ngày nhìn thấy anh hai mươi bốn giờ.” Cô nhăn nhó cái mũi nhỏ, “Ừm, anh mang tất cả mọi thứ theo sao?” Cô lấy cặp tài liệu đưa cho anh.

“Con người là quan trọng nhất, anh nắm được những công việc mà mình đảm nhiệm là được rồi, những thứ khác có mang không cũng không quan trọng. Nếu như em cảm thấy mệt mỏi, thì nằm xuống ngủ tiếp đi.”

“Em biết rồi, em sẽ trở lại giường đi ngủ.”

“Con heo lười, cẩn thận trở nên mập.”

Tay Cù Bộ Ung hạ xuống véo nhẹ gương mặt của cô một cái rồi hướng cửa phòng đi tới, sau khi đi mấy bước, giống như vừa nghĩ tới chuyện gì liền quay đầu nhìn Vũ Viên.

“Jes—si—ca, ba em tối hôm qua có gọi điện thoại tìm em, chỉ là khi đó khuya lắm rồi, cho nên anh không gọi em.”

” Ba em gọi điện thoại?”

Lòng cô cả kinh, người nhà rất ít khi liên lạc với cô, trừ phi là cô chủ động gọi về nhà.

“Ừm. là điện thoại cho em, anh sợ đánh thức em, cho nên liền nhận giúp, xin lỗi.” Anh trước nói xin lỗi.

“Ba em có nói là chuyện gì hay không?”

Vốn là Vũ Viên còn định đợi Cù Bộ Ung đi làm thì nằm xuống giường ngủ bù nhưng bây giờ cơn buồn ngủ của cô đã hoàn toàn biến mất, cô chỉ muốn biết ba tìm cô rồi cuộc có chuyện gì.

“Không có, hình như là có việc gấp.”

Nỗi lo lắng hiện lên trên gương mặt cô khiến Cù Bộ Ung có chút lo lắng theo, “Nếu có gì không ổn vậy anh đưa em về nhà, hôm nay không tới công ty cũng không sao.”

“Không, không. em có thể tự về mà! ” cô xua tay một cái, lắc đầu một cái.

“Hôm nay là ngày rất quan trọng; anh đến công ty đi, anh quên anh còn hẹn tất cả nhân vật đầu ngành đi họp sao? Không tới là không tốt đâu. Được rồi, anh đi đi! Em không có việc gì đâu!”

Cô đem Cù Bộ Ung đẩy tới cửa phòng, “Có lẽ ba em chỉ là gọi điện thoại tới hỏi xem em có muốn về giúp mẹ em tổ chức sinh nhật không mà thôi! Anh lo cái chuyện nhỏ nhặt ấy làm gì?”

“Được rồi, vậy anh đến công ty đây, em nhớ nấu một bữa ăn ngon chờ anh tan việc nhé.” Anh hôn lên mặt Vũ Viên rồi mới đi ra khỏi gian phòng.

“Không biết là có chuyện gì?”

Cửa phòng đóng kỹ, cô nhìn qua cửa sổ xác định xe của anh đã chạy ra khỏi cửa sau, Vũ Viên mới dám gọi điện thoại di động về nhà.

“Uy.” Điện thoại trong nhà vang mấy tiếng ba cô liền nghe gấp.

“Ba, con nghe Bộ Ung nói ba tìm con sao?”

“Con rồi cuộc bây giờ mới gọi về à!” Giọng ba Lệnh cực kỳ tức giận.

“Làm sao thế ạ?”

“Trong điện thoại nói không tiện, con bây giờ lập tức trở về nhà một chuyến cho ba.”

“Nhưng mà con.”

“Thế nào? Có phải mày sống những ngày tốt đẹp rồi nên chỉ nhớ rõ mình hưởng lạc, quên mất em mày thế nào sao?”

Nghe được giọng điệu khó chịu của Ba Lệnh, lòng của Vũ Viên lạnh hơn phân nửa.

“Con. Con không có ý đó, nếu không con lập tức quay về, mọi người đều ở nhà chứ?”

“Có chuyện lớn xảy ra với Vũ Tiệp rồi, chúng ta không ở nhà thì còn có thể đi đâu chứ? Nhanh lên một chút quay về nhà.”

Sau khi ngắt điện thoại di động, Vũ Viên lập tức vào phòng tắm tắm dội, đánh răng, rửa mặt sau đó cầm túi xách liền ra khỏi nhà.

23. Chương 23: Chương 8.1

“Những ngày sống thoải mái hạnh phúc, cô đã quên mình chỉ là kẻ thế thân chứ không phải là Vũ Tiệp”.

Hơn nữa cô còn không chủ động nói với Vũ Tiệp rằng thương thế của Cù Bộ Ung đã tốt lên, anh đã không cần ngồi xe lăn nữa, chẳng lẽ cô muốn độc chiếm anh rồi?

“Tôi sao lại sinh ra đứa con gái ích kỷ như vậy chứ? Mày sao không nghĩ tới Vũ Tiệp hả?”

Vũ Viên vừa mở cửa nhà, mẹ cô đã xông tới trước mặt mắng cô một trận.

Từ trước tới nay ba mẹ chưa từng vui vẻ với cô. Vũ Viên cảm thấy mình bị mắng thật oan ức nhưng như trước đây, cô đem tất cả đau khổ nhin xuống.

“ Có việc gì gấp ba mẹ tìm con ạ? Trong điện thoại ba nói Vũ Tiệp gặp chuyện?”

“Vũ Tiệp đã xảy ra chuyện, con có biết chuyện của nó rất nghiêm trọng không?”

Nói tới đây, hốc mắt mẹ cô đã đỏ lên, tay bà nắm chặt tay Vũ Viên, sức lực lớn đến mức làm đau cả tay cô.

Vũ Viên nhẹ chau hàng lông mày, cổ nhin đau đớn ở tay, “Thế nào?” Cô run giọng hỏi.

“Vũ Tiệp đã trêu chọc vào người của hắc đạo, bị người ta cho ... cho...” Mẹ cô khóc không thành tiếng.

“ Bị người ta cho thế nào?” Vũ Viên một lòng hồi hộp, lo sợ, “Mẹ, mẹ đừng khóc, mẹ mau nói đi, Vũ Tiệp thế nào?”

Tầm mắt Vũ Viên nhìn về phía ba cô, “Ba, ba nói rõ xem Vũ Tiệp thế nào?”

“Vũ Tiệp ... bị người cường bạo rồi ... thậm chí ...”

“Cường bạo?” Vũ Viên lạnh cả người, “ Em ấy... tại sao có thể như vậy? Thậm chí còn thế nào?”

“ Bọn hắc đạo còn gọi rất nhiều tay chân đến ... thay nhau cường bạo Vũ Tiệp ... cuối cùng đem nó vứt đến nơi vắng vẻ, may nhờ có người đi đường phát hiện, nhưng khi tìm được nó, toàn thân nó toàn là vết thương, đưa đến bệnh viện kiểm tra, hạ thể nó còn bị xé rách, bị thương nghiêm trọng...”

“Em ấy bây giờ đang ở phòng nào?”

Ngay lúc này, cô chỉ muốn nhìn thấy một Vũ Tiệp giống như trước đây, cho dù nó có kiêu căng cỡ nào, ích kỉ đến đâu thì vẫn là em gái của cô, họ còn là chị em tốt nữa.

“ Con bé từ bệnh viện về đã hơn 2 tuần rồi, nó vẫn tự giam mình ở trong phòng, hỏi cái gì nó cũng không nói, chỉ muốn gặp con mà thôi.”

“Vậy con vào với em sẽ tốt thôi”. Cô đem túi xách đặt xuống ghế salon rồi lập tức đi đến phòng Vũ Tiệp.

— — — — — ***** — — — — —

Vũ Tiệp khuôn mặt không trang điểm ngồi ở trên giường, cả người mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, nước mắt chảy dài trên hai má, phẳng phất như vô hồn.

“Vũ Tiệp!”

Nghe tiếng Vũ Viên, Vũ Tiệp quay đầu nhìn cô.

“Chị...” Vũ Tiệp ôm cô gào khóc.

“ Chị... hu hu... bọn chúng ... bọn chúng... thay nhau cường bạo em ... bọn chúng...” Vũ Tiệp rất hoảng sợ.

“Đừng khóc, đừng khóc!” Vũ Viên cũng khóc theo, cô ôm chặt em gái, nhìn Vũ Tiệp như vậy cô cảm thấy thật đau lòng!

“Quên những chuyện đó đi... quên hết những kí ức không vui...” Cô hiện tại chỉ có thể nói những lời an ủi Vũ Tiệp như vậy mà thôi!

“Không, không!” Vũ Tiệp gần như hét lên, “Em căn bản không thể quên được, em chỉ cần nhắm mắt là trong đầu lại hiện lên cảnh tượng ghê tởm ấy! Em không thể quên được...”

“Đừng sợ, đừng sợ... Chị ở đây, em đừng sợ...” Cô cảm nhận rõ ràng Vũ Tiệp đang run rẩy toàn thân.

“Chị, em tại sao phải nhận những điều này? Đây không phải là những gì em đáng phải chịu... chị nói cho em biết đi, nói cho em biết đi... Em rốt cuộc đã làm sai điều gì?...”

Vũ Tiệp nhìn Vũ Viên, hai mắt của cô chứa đầy hận ý.

“Những điều ấy không phải thứ em nên nhận! Em rốt cuộc làm sai chỗ nào chứ? Cái đồ tạp chủng!” Vũ Tiệp lặp lại những lời này.

“ Vũ Tiệp...”

“Chị, chị bây giờ rất hạnh phúc có đúng không? Hạnh phúc của chị vốn là của em đúng không?”

Lời nói của Vũ Tiệp nhanh chóng chuyển đến Vũ Viên — hai mắt đắm lệ âm thầm quan sát cô, “Chị trở nên thật xinh đẹp, em cũng không nhận ra chị nữa.”

Trên mặt cô rạng rỡ hạnh phúc, không nghĩ cũng biết Cù Bộ Ung thương yêu cô cỡ nào.

“Chị? Chị không có!” Vũ Viên sờ sờ mặt của mình, cô vẫn như trước kia không phải sao?

“Từ khi còn nhỏ em luôn ghen tỵ vì chị học giỏi, cho nên em muốn đoạt lấy tất cả của chị, bởi vì bất kể ở phương diện nào chị cũng tốt hơn em.”

“Vũ Tiệp, em đang nói gì vậy?”

“Em từ nhỏ đã ghen tỵ với chị, cho nên em càng không ngừng nhắc nhở mình phải có cố gắng để có được hạnh phúc, chị, chị phải biết, những gì chị đang có, tất cả đều là của em, chị biết không? Cù Bộ Ung là của em!” Vũ Tiệp gào thét lên.

Vũ Viên bị phản ứng gần như điên cuồng của Vũ Tiệp làm cho hoảng sợ.

“Vũ Tiệp, em tỉnh táo một chút! Ban đầu là do em.”

Là Vũ Tiệp bắt cô giả trang thành mình đến chăm sóc Cù Bộ Ung, sao giờ lại biến thành như vậy chứ?

“Bây giờ em muốn. Chị biết không, chỉ vì em muốn trở về bên Cù Bộ Ung nên nói chia tay cùng tên khốn kiếp đó, vì thế mà bị hấn đối xử như vậy đấy. Chị chẳng lẽ không chịu đem Cù Bộ Ung trả lại cho em? Chị đã chiếm hạnh phúc của em lâu như vậy, cũng nên trả lại cho em rồi”. Vũ Tiệp đưa ra yêu cầu quá đáng.

“Trả lại cho em.” Vũ Viên lặp lại lời của Vũ Tiệp, giọng của cô có chút run rẩy.

Cô đã từng nghĩ nếu Vũ Tiệp đòi thay đổi thì cô phải làm thế nào nhưng cô không ngờ điều ấy lại xảy ra trong tình huống này.

Hạnh phúc này là của Vũ Tiệp, không phải của cô. Dù là chị em song sinh cũng không thể cùng hưởng...

Trước đây cô chưa từng suy nghĩ đến tính huống bất ngờ này, ngay cả một tiếng “Không” cũng ứ nghẹn trong cổ, cô không thể nói ra.

Điều này chẳng phải cô đã biết từ trước sao?

Cô vẫn chỉ là cô! Cô chỉ còn nước. hai tay dâng trả Cù Bộ Ung thôi!

Có lẽ người anh yêu cũng không phải là cô.

Mọi sự dối trá rồi một ngày nào đó cũng sẽ bại lộ, vậy thì nên chấm dứt ở đây đi!

Cô thật sự mệt mỏi, bao nhiêu chuyện như vậy cô không cách nào tiếp tục nữa. Thôi, dừng lại thôi.

Thời gian cùng chung sống với anh, chỉ cần người anh yêu lúc ấy là cô chứ không phải Vũ Tiệp thì cô đã thỏa mãn rồi.

Cô đã có tất cả hạnh phúc mà cô muốn, còn Vũ Tiệp lại chẳng có gì cả... vậy nên trả lại cho cô (Vũ Tiệp) thôi.

Cũng không phải cô đem Cù Bộ Ung tặng lại cho Vũ Tiệp mà anh vốn không thuộc về cô, cô chỉ trả lại anh mà thôi.

“Thế nào? Không từ bỏ được đúng không? Chị! Theo em thấy, chị đã thích Cù Bộ Ung rồi, chị bây giờ đang ham muốn hạnh phúc không thuộc về chị? Chị nên nhớ, tất cả đều là của em, là của em.”

Đủ rồi, đủ rồi.

Vũ Viên không muốn nghe tiếp nữa, từng lời nói của Vũ Tiệp khiến cô thấy mình là một người phụ nữ không chấp nhận nổi, cô trở thành kẻ chiếm đoạt hạnh phúc của em gái...

“Đủ rồi, Vũ Tiệp! Em đừng nói nữa, những thứ này chị trả lại cho em!”

Cô từ trong túi xách lấy ra chìa khóa nhà của Cù Bộ Ung, “Địa chỉ, số điện thoại đều ở đây, tất cả đều cho em... chuyện của em về sau chị không quan tâm nữa. Chị hi vọng chuyện này đến đây chấm dứt, mọi người cũng đừng liên lạc với chị nữa.

“Cám ơn nhiều.”

Vũ Tiệp không ngờ Vũ Viên lại dứt khoát như vậy, chuyện này với cô thật tốt. “Chị cần lấy thứ gì ở đó không?”

“Không cần, chị cũng không có đồ đạc gì ở đó. Mà chị cũng muốn ra ngoài sống. Như vậy đi.”

Ngồi tắc xi đến trước cửa nhà Cù Bộ Ung, Vũ Tiệp mới biết trước đây mình đã quyết định ngu ngốc cỡ nào.

Ôi! Chỗ anh ở quả thực là khu nhà cao cấp!

Cầm chìa khóa mở cửa, bên trong lại càng thêm xa hoa!

Vũ Viên đã thật sự là thay thế cô trải qua cuộc sống của một thiếu phu nhân, may mà cô đòi đổi lại thân phận, nếu không cô cũng không biết Vũ Viên đã trải qua cuộc sống xa hoa bậc này.

Cô đi thăm hết phòng khách, sau đó rất tự nhiên mà đi lên lầu, nhìn thấy phòng nào cô đều mở ra xem.

Căn nhà rộng ước chừng 100 mét vuông, mỗi một tầng đều có 1~2 gian phòng mà thôi, không cần nghĩ cũng biết khu nhà cao cấp này đứng đầu ở Đài Bắc, là tắc đất tắc vàng, người bình thường sao có thể mua được.

Mà bây giờ, tất cả sẽ là của cô!

Vốn là của Vũ Viên, nhưng hiện tại là của cô, không. Phải nói ngay từ đầu đã là của cô, cô chỉ là cho Vũ Viên mượn mà thôi.

Cô đi vào một gian phòng, nhìn bài trí mà thầm đoán người sử dụng, bên trong có một bàn trang điểm đơn giản. Là phòng mà Vũ viên đang dùng!

Thấy trên bàn đặt một hộp nữ trang, cô tò mò mở ra.

Bên trong chứa những thứ mà cô nhìn cũng thấy sáng mắt, có dây chuyền ngọc trai, bộ trang sức ngọc lục bảo, kim cương, Hồng Bảo Thạch, dây chuyền lam bảo thạch, đều là những thứ mà nàng chưa từng thấy.

Vũ Tiệp không nhận được mà cầm từng món trang sức lên ướm thử.

Trời ạ! Đồ tốt như vậy. Khi cô cùng Cù Bộ Ung qua lại cũng chưa thấy anh tặng những thứ tốt như vậy cho cô.

Hừ! Vũ Viên coi như là có chút lương tâm, không đem những thứ này đi.

Thật tốt! Đây chính là cuộc sống mà cô muốn.

Cô không nhận được mà nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu mong đợi Cù Bộ Ung trở về.

24. Chương 24: Chương 8.2

Khóe môi Cù Bộ Ung nhếch lên nụ cười thân nhiên. Mới xa nhau một ngày thôi. tính toán chi li thì vẫn chưa tới mười giờ, nhưng hiện tại trong đầu anh đều là bóng dáng của Vũ Viên, chưa tới năm giờ chiều, anh đã cầm cặp tài liệu tan ca sớm.

“Jessica.” Nhìn bóng lưng giống nhau Cù Bộ Ung mở miệng gọi.

“Bộ Ung, anh về rồi à?”

Ngồi ở trên ghế sa lon Vũ Tiệp hưng phấn đứng lên, ngắm nhìn một thân tây trang trắng thơm của Cù Bộ Ung.

Anh có thể nói là hoàn toàn phục hồi như cũ! Anh đi không có gì khác biệt so với người bình thường rồi, thậm chí so với trước kia anh càng thêm tỏa sáng hơn.

Cô lại một lần nữa thấy may mắn khi đổi lại thân phận, nếu không không biết Vũ Viên sẽ độc chiếm may mắn này bao lâu nữa.

Cô nhào tới, nâng đôi tay siết vòng qua cổ anh.

Khi mùi nước hoa gay mũi xông tới, Cù Bộ Ung trong nháy mắt đã ngây ngẩn cả người.

Tay anh kéo cô ra, nhìn vào gương mặt giống hệt nhau kia.

“Cô.”

“Bộ Ung, ai nha. Anh làm sao thế? Sao anh lại kéo người ta như vậy?” Cô nũng nịu nói. Trước kia anh không đối xử với cô như vậy, sao bây giờ lại giống như biến thành người khác rồi?

Không phải! Cô không phải là Jessica! Mặc dù là cùng khuôn mặt, cùng kiểu tóc, cùng cách ăn mặc, nhưng đó không phải cô!

Jessica sẽ không dễ dàng biểu hiện ra sự nhiệt tình của cô, cô luôn rất xấu hổ, hơn nữa trên người cô cũng sẽ không có mùi nước hoa nồng như vậy, anh có thể xác định người trước mặt anh. không phải cô!

“Cô ấy đâu? Cô ấy đâu?”. Cặp mắt anh cơ hồ muốn bốc lửa.

“Ưm hừm! Anh kéo tay em làm cho em đau quá a! Buông em ra á.” Vũ Tiệp vỗ tay Cù Bộ Ung, “Anh nói ai à nha?”

“Jessica!” Anh nóng nảy hỏi.

“Em là Jessica! Em đang ở đây không phải sao?”

” Cô không phải!” Anh lạnh lùng nói, “Cô không phải là cô ấy, Dù hình dáng giống nhau, cô cũng không phải là cô ấy!”

“Ai chứ? Bộ Ung, Anh bị tai nạn xe, bị đụng hỏng đầu rồi sao? Anh rốt cuộc đang nói người nào chứ?”

Cô giả bộ, biết rõ người Cù Bộ Ung nói là Vũ Viên, nhưng cô vẫn làm ra vẻ không hiểu, “Vẫn là em luôn ở cạnh anh mà!”

“Cô nói láo.”

Thế nào? Cô coi hấn như con nít ba tuổi ranh sao? Còn muốn lừa hấn!

Hấn ghét nhất người dám lừa hấn, mà cô lại nhiều lần đem hấn ra đùa dỡn.

“Cái gì nói láo chứ, em không có!” Thần sắc Vũ Tiệp có chút không được tự nhiên, “Em vốn chính là em, em là Vũ Tiệp.”

“Tốt, rất tốt, nếu như cô nói cô là Vũ Tiệp, vậy tôi phải cùng cô thảo luận một chút về chị gái song sinh của cô. Vũ Viên.”

Vũ Tiệp nghe được lời của Cù Bộ Ung, mặt nửa xanh nửa trắng.

“Cô ta nói cho anh chúng em là hai người, có đúng không?” Cô hầm hừ. Tại sao có thể như vậy? Vũ Viên tại sao có thể làm sai ước định của bọn họ!

“Cô cũng thừa nhận các cô là hai người đúng không? Cô ấy đâu? Tại sao lại muốn đổi trở lại rồi hả? Cô không phải là chê tôi tàn phế hay sao?”

“Không phải! Anh vốn là của em, là cô ta độc chiếm tất cả của em!” Vũ Tiệp hầm hừ.

“Cùng em qua lại, người trong lòng anh là em. Không phải Vũ Viên, nếu là của em, đổi trở lại vốn là quyền lợi của em rồi.”

“Cô sai rồi, người tôi thích là người ở lên mạng dùng tên giả Jessica, không phải cô!” Hấn đánh giọng nói.

“Không phải! ?” Cô lớn tiếng kêu lên.

“Làm sao có thể không phải! ? Người anh yêu chính là em, tấm hình kia chính là em! Đó là hình của em. . . . Không phải Vũ Viên, cho nên những thứ này tất cả đều là của em.”

Nghe được lời nói của Vũ Tiệp Cù Bộ Ung lắc đầu một cái, “Tôi thích chính là người có thể cùng tôi nói chuyện trên trời dưới đất, không giống cô một con người nông cạn, chỉ biết đi dạo phố, mua hàng hiệu.”

“Không sao cả, dù sao em và cô ta cũng giống nhau, chúng em là sinh đôi a!” Vũ Tiệp cường bách mình hé nụ cười, không để cho Cù Bộ Ung xoay người rời đi.

“Cùng cô qua lại, trong lòng tôi sớm đã nghi ngờ, mà nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, càng làm cho tôi xác định các cô căn bản là hai người bất đồng, ngay từ đầu tôi yêu chính là Vũ Viên mà không phải cô!” Cho nên hấn mới có nhiều nghi ngờ như vậy.

“Bây giờ anh nói những lời này là có ý gì?” Lòng của cô lạnh đi phân nửa, “Vũ Viên có gì tốt? cô ta trông vừa cứng nhắc lại mang dáng vẻ già dặn, cô ta sao có thể so với em chứ!”

“Cô ấy là chị gái của cô, sao cô có thể nói cô ấy như vậy?” Cù Bộ Ung tức giận quát.

“Hơn nữa khi cô nói cô ấy như vậy, cô cũng đã bại bởi cô ấy.”

“Không phải, Vũ Viên có thể làm, em cũng vậy. . . . Cù Bộ Ung người cùng anh đính hôn là em.” Đã đến tình trạng này rồi, cô càng muốn bắt được Cù Bộ Ung.

“Vậy thì sao? Cô đã đọc chiếm những thứ này không phải sao? Người tôi biết đầu tiên là Jessica!” Hấn cường điệu. “Người tôi yêu là cô ấy”.

“Được lắm!” Cô cười, “Đừng nói toàn những lời hay ho như thế, nếu sớm cảm thấy em không giống người anh biết trên mạng, vì sao còn phải cùng em đính hôn, kết hôn chứ? Không phải là tham luyện sắc đẹp của em sao?”

“Tôi chỉ là nghi ngờ, thời điểm tôi xảy ra tai nạn, tôi tự giận mình. . . .” Ánh mắt của hấn nhất thời trở nên thâm thúy rất nhiều.

“Chẳng qua hiện tại tôi thật cảm kích trận tai nạn xe cộ kia, để cho tôi gặp được Jessica chân chính, để cho tôi cùng với cô ấy thật sự gặp gỡ, nếu không phải là cô cưỡng bách trao đổi thân phận, thì thật lâu về sau hoặc tới cuối cô rồi mới có thể phát hiện chân tướng của sự thật, mà khi đó. . . . Cũng đã không còn kịp rồi.”

” Cù Bộ Ung, anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Từ hôn đi! Cô không phải là người tôi yêu, tôi yêu Vũ Viên.”

Hấn đem cánh tay đang ôm chặt của Vũ Tiệp đẩy ra.

“Không, không, em không đồng ý từ hôn, em tuyệt đối không đồng ý từ hôn. . . . em cái gì cũng không có, em hiện tại chỉ có anh mà thôi, người anh yêu là em. . . . Gương mặt của em, thân thể của em. . . . Anh yêu em mới đúng! Đàn ông mà, ai chẳng yêu thân thể phụ nữ chứ?”

Vũ Tiệp phóng thẳng kéo tay Cù Bộ Ung ở trên người của cô vuốt ve.

”Dù sao em và cô ta đều có khuôn mặt giống nhau, nếu như anh quả thật thích Vũ Viên cũng không sao, khi ở trên giường anh cứ đem em trở thành cô ta cũng được!

Hai người đã phát sinh quan hệ rồi chứ? Em mới xem qua phòng ở của hai người, hai người lúc trước như thế nào em không quan tâm, nhưng em có thể bảo đảm, em nhất định có thể làm tốt hơn Vũ Viên. . . .”

Nhìn thấy Cù Bộ Ung không chút cử động, Vũ Tiệp cởi toàn bộ quần áo đứng trước mặt Cù Bộ Ung.

“Em đẹp chứ? A. . . . Anh cũng muốn em đi?”

Trước đây cùng Cù Bộ Ung qua lại, cô và anh cũng chưa có tiếp xúc da thịt, trước mặt cô Cù Bộ Ung biểu hiện như một vị thánh nhân.

“Đừng nói dối, anh muốn chứ?”

“Cô. Thật làm người ta cảm thấy ghê tởm.” Cù Bộ Ung nói, “Tôi thấy Vũ Viên có người em gái như cô thật là không đáng.” Hắn nháy y phục trên mặt đất, nhét vào tay Vũ Tiệp.

“Vũ Viên đâu? Tôi muốn gặp cô ấy!”

Vũ Tiệp bị dả kích quá lớn, cả người ngồi sững trên mặt đất.

“Anh chỉ yêu Vũ Viên sao? Chúng tôi gần như là cùng một người a!” Cô kêu gào .

“Không phải, cô là cô, cô ấy là cô ấy, cho dù là song sinh, cũng là hai người bất đồng, tôi yêu là sự tinh khiết, yên tĩnh như Bách Hợp của Vũ Viên, mà cô. Quá nhiều dục vọng, hơn nữa cũng không thích hợp với tôi.”

Vũ Tiệp gào khóc, “Tốt. được lắm, các người ai cũng đều như vậy.” Ha ha ha. Ô ô ô.” Cô không biết là đang cười hay là đang khóc nữa.

“Có bản lãnh. anh. Anh tự đi tìm đi. Chị ta đã dọn ra khỏi nhà rồi. Đi tìm đi a. Toàn bộ các người đều phản bội ta. Các người cướp đi hạnh phúc của ta.”

“Hạnh phúc là phải dựa vào chính mình tạo ra, không phải là người khác mang lại cho cô!” Cù Bộ Ung để mặc Vũ Tiệp đang khóc lóc, cầm chìa khóa xe liền ra cửa.

“Hạnh phúc là dựa vào chính mình tạo ra.” Vũ Tiệp lẩm bẩm, “Không đúng, không đúng. Đây là của tôi! Là của tôi!”

25. Chương 25: Chương 9

Vũ Ái định ở nhờ nhà đồng nghiệp, nhưng lại không biết mình sẽ ở bên ngoài ở bao lâu, vì vậy cô liền thuê một phòng để ở.

Đang từ cuộc sống xa hoa giờ chuyển thành cuộc sống đơn giản, bình thản, mới đầu cô có chút không quen, cô cứ có cảm giác Cù Bộ Ung vẫn ở bên cạnh cô. Nhưng rồi thời gian trôi qua, cô cũng dần quen với việc thiếu vắng anh.

Đã từng ở nhà lớn, cô cảm thấy phòng của cô thật nhỏ, không giống như có người ở, một gian phòng hơn hai chục mét vuông mà thôi, tất cả mọi thứ đều phải nhét vào trong.

Không giống nhà Cù Bộ Ung,... thư phòng là thư phòng, có phòng thay đồ riêng, phòng khách, phòng ngủ tất cả đều rất rộng.

Mỗi tháng cô phải bỏ ra 8000 tệ tiền thuê lại thêm phí quản lý là 500 nữa, với cô đó là gánh nặng không nhỏ, nhưng cô thật sự không muốn ở nhà nữa, gặp người nhà, gặp Vũ Tiệp cô sẽ nhớ đến Cù Bộ Ung.

Cho nên, phương pháp duy nhất chính là ở phải xa, thậm chí không liên lạc với họ.

Từ khi Vũ Tiệp yêu cầu đổi lại thân phận, đến bây giờ cũng ba tháng rồi, hai người họ chắc là cũng đã trải qua cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn rồi. Cô luôn nghĩ như vậy.

“Lệnh giáo sư, may mà cô nghỉ giữ chức không nhận lương, nếu không tôi còn sợ.” Lâm lão sư xấu hổ nói.

“Tôi vốn cũng muốn chuyển công tác đến trường khác, cũng muốn học lên cao, nhưng mà... cứ từ từ vậy!”

Cô mỉm cười, đeo lại đôi mắt kính cồng kềnh của cô, chỉ khác biệt là mái tóc của cô đã ngắn như tóc Vũ Tiệp rồi, cô định nhuộm lại màu đen nhưng sợ hỏng tóc nên thôi.

“Về sau khi tan việc cô cứ đi cùng xe với tôi là được, dù sao cũng thuận đường”.

Vũ Viên cười khổ. Khi nào thì thuận đường chứ?

Cô rõ ràng đã cự tuyệt Lâm lão sư tốt tính này, nhưng Lâm lão sư lại nói cô không yêu hắn cũng không miễn cưỡng, coi như bạn bè là được, hi vọng cô đối đãi với hắn như một người bạn.

Cô chưa bao giờ phiền toái bạn bè của cô mỗi ngày chờ cô tan việc, nhưng bởi vì hắn kiên trì, cho nên cô cũng chỉ có thể tiếp nhận.

“Đến nhà tôi rồi!” Cô chỉ vào khu phòng cao ốc đơn sơ phía trước, “Lâm lão sư, chính là chỗ này.

“Ách. Tôi biết rồi, tôi biết rồi.” Lâm lão chuyển tay lái một cái, liền đem xe dừng ở ven đường “Dừng ở đây được không?”

“Được rồi, tôi đi thẳng tới là được, cảm ơn anh! Ngày mai tôi tự đi xe là được rồi, luôn phiền anh như vậy, thật sự không biết phải nói sao.” Vũ Viên áy náy nói rồi xuống xe đóng cửa xe lại.

“Lái xe cẩn thận một chút, bye bye.”

“Sao lại nói vậy? Lệnh giáo sư, sao cô lại khách khí như vậy, tôi đã nói là thuận đường rồi mà. Hẹn gặp lại.”

Nhìn Lâm lão sư lái xe rời đi, lúc này Vũ Viên mới vượt qua đường, đi vào đại sảnh bên trong.

Cô đi qua phòng bảo vệ, giống như mọi ngày muốn quẹt thẻ đi thang máy lên lầu, lại bị nhân viên quản lý gọi lại.

“Lệnh Lão sư, chờ một chút, chờ một chút.” Lão Vương – nhân viên quản lý gọi cô bằng giọng quê nồng hậu.

“Chuyện gì vậy, bác Vương?”

“Có một người thanh niên mặc tây trang, dáng dấp rất tuấn tú tới tìm cháu, bác bảo anh ta đến đại sảnh ngồi trước rồi.”

“Người thanh niên?”

Vũ Viên nhăn mày lại, không biết người thanh niên dáng dấp rất tuấn tú mà lão Vương nói là ai.

“Bác Vương, bác nói anh ta đang ở đại sảnh đúng không?”

“Ừ! Hay là bác dẫn cháu qua đó gặp anh ta?”

Lão Vương đối với Vũ Viên có ấn tượng rất tốt, bởi vì Vũ Viên thường nấu chút thức ăn mang đến phòng bảo vệ cho ông.

“Không cần, không cần, cháu tự mình đi là được.”

Cô đi tới đại sảnh, liền nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc đang cầm điện thoại di động nói chuyện, hốc mắt cô trong nháy mắt đỏ lên, không chút suy nghĩ cô liền xoay người, co cẳng chạy.

Cô đương nhiên biết anh là ai, không phải là cô luôn tương tư, mộng tưởng đến Cù Bộ Ung sao?

Cô không dám nhận điện thoại anh gọi tới, thậm chí không dám có bất kỳ tiếp xúc gì với anh, vì cô không muốn có lỗi với Vũ Tiệp, nhưng bây giờ anh lại tới đây.

Cô cũng không dám nghĩ vì sao anh lại xuất hiện ở nơi này, có lẽ cô có thể đơn giản mà nghĩ rằng anh đến là vì Vũ Tiệp, nhưng, cô lại không dám gặp anh.

Tiếng bước chân khiến Cù Bộ Ung ngắt điện thoại di động, anh quay đầu, vừa lúc thấy Vũ Viên, anh lập tức sải mấy bước, trước khi thang máy đóng cửa đã đi vào trong thang máy rồi.

Có lẽ, anh còn không nhận ra cô đi! Phản ứng của cô quá mức kịch liệt! Có lẽ anh không biết gì đâu.
. Cô lấy tâm tình đà điệu mà nghĩ.

Cô cúi đầu thật thấp nhìn giày của mình, cô căn bản cũng không dám nhìn Cù Bộ Ung.

“Ah. Tiên sinh, anh đến lầu mấy?” Tay của cô run rẩy nhấn tầng 12.

“Em đi đến lầu mấy? Em đến lầu nào anh liền đến lầu đó, em cảm thấy cái quyết định này có được không? Jessica? ”

“Hả?”

26. Chương 26: Chương 10

Vũ Viên cho là mình nghe lầm.

Cô ngẩn người, miệng há thật lớn, không nói được nên lời.

Anh. Anh vừa gọi cô là gì?

Anh gọi cô là Jessica sao?

Chẳng lẽ anh đã biết? Không. Không thể nào a! Dáng dấp của cô và Vũ Tiệp giống nhau như vậy, người khác sao có thể nhận ra .

“Nói không nên lời sao?” Tiếng thang máy kêu lên, Cù Bộ Ung dắt Vũ Viên còn đang dờ dẫm ra khỏi thang máy, “Em ở đây?”

“Ách. Em. Em ở đây.” Cô nâng mắt kính lên, “Anh. . . . Anh. . . .”

“Anh có thể cùng em vào trong ngôi không? Anh đã chờ ở đại sảnh rất lâu rồi.”

Sau khi Vũ Viên mở cửa, Cù Bộ Ung rất tự nhiên đi theo Vũ Viên vào nhà; mặc dù Vũ Viên rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không ngăn cản được Cù Bộ Ung.

“Có gì để uống hay không?” Anh hoàn toàn không cảm thấy chỗ ở của Vũ Viên nhỏ, ngược lại rất tự tại tại ngôi xuống chiếc ghế mây.

“Ách. Có. Có.” Vũ Viên gật đầu, đi về phía tủ lạnh, “Nước trái cây được không?”

Cô rót một ly nước trái cây rồi đi đến trước mặt Cù Bộ Ung.

“Cám ơn.” Anh vươn tay, nhận lấy cái ly Vũ Viên đưa tới, “Jessica, em định đứng trước mặt anh bao lâu? Bây giờ em có muốn cùng anh nói chuyện không?”

“Em. Ách.”

Cô ấp úng. Người không đứng là cô, là cô lừa Cù Bộ Ung.

“Nói không nên lời sao?” Anh vỗ chân của mình, “Vậy em cảm thấy anh tới tìm em là vì chuyện gì? Đến đây để đưa thiệp mời của anh cùng Vũ Tiệp sao?”

Em không cảm thấy chị em em chơi ảo thuật quá mức rồi sao? Em xem anh là con khỉ mà đùa bỡn, còn coi anh như lễ phẩm tống qua tống lại vậy sao?”

Mặc dù giọng của anh trầm ấm, nhưng từng lời anh nói ra đều thể hiện sự tức giận trong lòng anh, lời của anh như một cây roi dài quất vào tâm tư yếu ớt của Vũ Viên.

“Không, em không có, em không có.” Cô lắc đầu, “Em không phải cố ý lừa gạt anh, em.”

“Em đừng nói nữa, anh biết em không thương anh, bởi vì anh là người tàn phế.”

“Em không có mà!”

Cô kích động nắm chặt tay thành quả đấm nhỏ. Tại sao anh có thể dùng từ tàn phế để nói về chính mình! ?

Trong lòng anh, anh căn bản không phải là tàn phế!

“Sao anh có thể nói mình như vậy, phụ lòng em mỗi ngày cùng anh tập vật lý trị liệu sao?”

“Đừng tỏ ra cao thượng như vậy! Nếu không phải em cảm thấy anh là kẻ tàn phế, vì sao lại rời bỏ anh, hơn nữa còn chơi cái loại xiếc buồn cười thế này.” Cù Bộ Ung trầm giọng nói.

“Bởi vì. Bởi vì Vũ Tiệp yêu anh, em. em.”

Cô cũng là có nỗi khổ tâm! Nếu Vũ Tiệp không gặp phải chuyện kia, cô sẽ không nhường Cù Bộ Ung, đây là lần đầu tiên trong đời cô muốn bảo vệ quyền lợi của mình; nhưng khi nhìn thấy Vũ Tiệp như vậy, cô đã không thể nói “Không”, cũng không cưỡng cầu nữa.

“Lời của em không phải giống anh vừa nói sao, chính là em không yêu anh.” Anh tìm ra sơ hở trong lời nói của cô.

“Em nói em không có mà!” Vũ Viên quát lên.

“Nếu không phải là em thật sự thích anh, yêu anh, em sẽ nhận lấy những khổ sở này sao? Anh có biết không, có hiểu hay không? Người cùng anh quen biết trên MSN là em!”

“Phải, anh biết!” Cù Bộ Ung nắm tay Vũ Viên.

“Còn em thì sao? anh biết rõ người anh yêu là ai, vậy còn em? Đối với em anh là gì chứ? Em có thể dễ dàng chấp tay nhường anh cho người ta như một vật phẩm vậy sao?”

“Không phải! Em chưa bao giờ nghĩ như vậy”. Cô không nhịn được rơi nước mắt, “Bởi vì người cùng anh qua lại trước đây là Vũ Tiệp, không phải em. Vậy thì em làm sao có thể tin tưởng người anh yêu là em!” Cô nói ra sợ hãi trong nội tâm của mình.

Đúng vậy! Chính vì không tin tưởng vào tình yêu của mình cô mới có thể lùi bước như vậy, thậm chí lui đến tận góc âm u này, không muốn để người ta biết được sự tồn tại của cô.

“Được.” Anh gạt đầu một cái. “Vậy anh đổi cách hỏi, em nghĩ anh không biết các em là hai người sao?”

“Hả?” Cô sửng sốt, “Anh. Anh.”

Do Vũ Tiệp ép nên đầu tóc, ăn mặc của cô đều thay đổi, các cô giống nhau đến mức bố mẹ nuôi các cô bao nhiêu năm cũng không nhận ra, sao anh lại nhận ra chứ?

“Tính cách của hai người khác xa nhau, anh đã sớm hoài nghi, cho đến một lần xem ví da của em anh mới càng thêm xác định chuyện này.”

“Ví da?”

Vũ Viên nghe được lời nói của Cù Bộ Ung, lập tức mở ví da ra, bên trong đúng là có ảnh cô cùng Vũ Tiệp chụp chung.

“Anh. Lúc nào thì mở ví của em.” Cô run giọng hỏi.

“Không phải mở! Anh không có cái hứng thú đi dòm chuyện riêng tư của người khác, chỉ là một lần anh giận điên lên, kéo rơi chăn bông của em xuống đất mới phát hiện ví da cũng cùng rơi xuống, anh thuận tay cầm lên xem thôi.”

“Vậy người anh yêu là.”

”Em còn không hiểu rõ sao? Jessica trên mạng làm anh khuynh tâm, vì cho rằng Vũ Tiệp là em, cho nên anh mới có thể cùng với cô ta ở chung một chỗ, nhưng sau khi qua lại, anh bắt đầu hoài nghi chính mình.

Có phải anh yêu Jessica không, hay chỉ là thích nhân vật ảo trên mạng mà thôi? Trên thực tế Jessica chỉ là một cô gái như vậy.”

“Sau đó thì sao? Nếu anh cảm thấy có vấn đề, vì sao còn đến nhà em để cầu hôn Vũ Tiệp?” Cô nói ra nghi vấn của mình.

“Cái này a.” Cù Bộ Ung cười cười, “Đây là do anh nghĩ mình đối với Jessica trên thực tế yêu cầu quá cao, hơn nữa khi anh hoài nghi đã thử yêu cầu cô ta đánh giá báo cáo thị trường chứng khoán, cô ta cũng đều có thể giúp anh xử lý tốt, khi đó anh dĩ nhiên không biết đó là do em làm.”

“Cho nên anh liền quyết định cưới Vũ Tiệp?”

“Đây coi như hiểu là hai thế giới hai tính cách đi! Thật ra thì, anh thật sự cũng không phải yêu Vũ Tiệp, mà là yêu người đang nói chuyện trên MSN cùng anh, người có thể nói chuyện trên trời dưới đất, mở miệng ngậm miệng đều là giáo điều cùng cổ phiêu, thánh kinh.”

Anh trừng phạt mà siết chặt gương mặt mềm mại của Vũ Viên.

“Em thật sự hại anh lắm rồi, cho đến khi anh chân chính gặp được em. Không, phải là nói, sau khi anh gặp tai nạn, em tới chăm sóc anh, cái cảm giác khi chung sống đó giống cảm giác khi ở trên mạng, anh đã biết ngay là em rồi!”

“Anh. Bộ Ung, anh không cảm thấy em khô khan, nhàm chán lại là cô gái cổ hủ sao?”

“Sao lại như vậy chứ?” Anh cười lắc lắc đầu, “Em có điểm nào khô khan lại nhàm chán? Em có thể nói cho anh biết không, hơn nữa anh nhớ khi em ở trên giường rất nhiệt tình, anh thích em như vậy.”

Vũ Viên nghe được rất cảm động, tay của cô che miệng mình, dựa vào ngực Cù Bộ Ung mà nhẹ giọng sụt sùi khóc.

“Thật ra thì anh cũng nói với Vũ Tiệp, anh không thể nào yêu cô ấy, đến bây giờ anh vô cùng cảm kích trận kia tai nạn xe kia, nếu như không có trận tai nạn đó, Anh có khi đã cưới Vũ Tiệp mất rồi! ”

“Anh yêu em thật sao?”

Cô thật là khó tin tưởng, nguyên tưởng rằng người anh yêu là Vũ Tiệp .

“Anh yêu em có phải hay không?”

“Dĩ nhiên!” Nói đến đây sắc mặt Cù Bộ Ung mới tốt dần lên, “Ngược lại em. em thật đúng là độc ác!”

“Anh không được giận em nữa, đàn ông phải có tấm lòng rộng rãi một chút.”

“Ngược lại em. Rồi khỏi anh mấy tháng có vẻ rất nhàn nhã! Anh còn đang nghĩ xem em có về tìm anh không, kết quả chớp mắt một cái, liền ba tháng trôi qua. Hơn nữa nhìn báo cáo điều tra, em tựa hồ quả thật rất tốt, thậm chí còn vui đến quên cả trời đất, anh nghĩ anh không tới tìm em, em có thể lại thật sự quên mất người tàn phế như anh rồi.”

“Nào có! Làm sao anh lại nói như vậy chứ!”

“Không có sao? Vậy người đàn ông lái xe đưa em về là ai? Đồng nghiệp?”

Khi anh nhìn thấy cảnh đưa đón kia hai mắt đã muốn bốc hỏa, nhất là cái tên “tài xế” đó lại có tình ý với Vũ Viên nhà anh. Nếu không phải là còn có một chút lý trí, anh thật muốn trừng phạt Vũ Viên một phen.

Để một mình anh chịu đựng tưởng nhớ thống khổ, còn cô ở nơi xa sung sướng, cô không cảm thấy mình thật là quá đáng sao?

“Đúng vậy, thời gian này cũng phiền phức anh ấy đưa đón em, thật là xấu hổ.” Cô cúi đầu.

“Không sao, về sau em sẽ không phiền hấn ta nữa, hấn cũng sẽ không có cơ hội đưa em về nhà.”

Anh khí phách nói.

“Ý anh là gì?”

“Ý gì? Đạo lý đơn giản như vậy em còn không hiểu sao? Em sẽ rời chỗ này quay lại nhà anh, như vậy sẽ tốt hơn! Hay là vẫn không nỡ bỏ tình nhân cũ!” Anh đẩy bụng ghen tức.

“Dọn về.”

Hai mắt Vũ Viên mở to.

“Không, không. Em không muốn, em không muốn.”

Cô lắc đầu mà cự tuyệt .

“Em!”

Đối với sự cố chấp của cô Cù Bộ Ung thật là tức giận, “Em thông minh một chút, tốt nhất ngoan ngoãn theo ý của anh mà làm, nếu không đừng trách anh hung hăng đánh cái mông nhỏ của em.”

“Đừng. Đừng như vậy!”

Vũ Viên làm nũng nói, “Cái mông của em vô tội a! Em cũng không phải muốn tiếp tục sống ở đây một mình, nhưng mà em đã nộp cả một năm tiền thuê nhà, còn cả hai tháng tiền thế chân, nếu như không thuê nữa, những tiền kia.”

“Anh trả cho em!”

“Không cần.”

“Cho dù không cần em cũng nên làm như anh nói đi, nếu không.” Khóe miệng của anh bật ra nụ cười lạnh.

“Đừng trách anh mạnh bạo.”

“Mạnh bạo là sao? Anh có ý gì.” Cô không hiểu, những lời này của Cù Bộ Ung thật sự là rất thâm ảo, cô nghe không hiểu.

Chẳng lẽ anh định dùng bạo lực đối với cô sao?

Không thể nào đâu!

Những ngày đầu khi Cù Bộ Ung bị thương, anh rất nóng tính, nhưng anh chưa bao giờ dùng vũ lực với cô, hiện tại lại càng không thể.

“Mặc dù có những chuyện chỉ có thể hiểu ý không thể nói thẳng ra, nói ra sẽ không còn mỹ cảm rồi, nhưng để không làm khó em, anh đặc biệt giải thích cho em nghe.”

Anh hắng giọng, bộ dáng này thật sự là chọc cho Vũ Viên cười chết, toàn thân căng thẳng của cô thời khắc này cũng được buông lỏng.

“Anh với em liền nhốt mình trong căn phòng nhỏ này không ngừng làm việc tiêu hồn kia... Cho đến khi em gật đầu đồng ý cùng anh về mới thôi.”

“Anh thật sự rất hài hước.” Cô không hề tin những lời Cù Bộ Ung nói là thật.

“Anh rất nghiêm túc, hay em muốn thử tư vị nằm ở trên giường như thế nào? ”

Vũ Viên sợ hãi nhảy từ trên đùi anh xuống, “Đừng đùa, đừng đùa, em. em đầu hàng, em đi dọn dẹp hành lý.”

“Rất tốt, như vậy mới ngoan!”

Lúc này anh mới chân chính lộ ra nụ cười thỏa mãn, “Chỉ là, hành lý của em không dọn cũng được.”

“Sao có thể như vậy chứ?” Cô bắt đầu dọn sách trên bàn, “Những thứ này cũng rất quan trọng.”

“Vũ Viên, nếu không, chúng ta làm lần thứ nhất ở đây, sau đó anh dẫn em đi dùng bữa tối, quay về anh sẽ giúp em thu dọn đồ đạc, em thấy đề nghị của anh có được không?”

Lúc gặp lại cô, toàn thân anh đã vì cô mà trở nên cuồng nhiệt, anh đã sớm muốn đè cô xuống giường mà yêu thương, “dạy dỗ” cô, xóa đi cái ý nghĩ muốn chạy trốn trong cô, xem cô sau này còn dám hay không!

“Không được, không được.”

Mặt cô đỏ ửng, “Đề nghị này trăm lần không được, hơn nữa không gian nơi này lại nhỏ như vậy. ”

Cô cố tìm lấy một lí do rách nát để chống đỡ.

“Không gian không phải là vấn đề, ngồi trong xe cũng có thể làm rồi, phòng nhỏ là cái gì!” Anh buông lời ám muội, “Huống chi nơi này còn có giường a.”

“Không được đâu, đây là giường đơn, thật không thích hợp.” Cô đẩy anh đang muốn lấn lên thân thể cô ra.

“Dù là giường đơn cũng đủ để dùng rồi.”

“Không được, không được.”

Cô lắc đầu, “Ổ chỗ này không được đâu.”

“Chẳng lẽ em lại yêu cầu động tác có độ khó cao sao? Ừm. Rất có tính kích thích, chỉ cần em nói ra, anh đều nguyện ý phối hợp.”

Anh cố ý xuyên tạc ý của cô.

“Anh thật đáng ghét! Ý em không phải vậy, anh để cho em thu dọn đồ đạc đi! Em. Em.”

“Như thế nào?”

“Em nhớ giường ở nhà anh nằm rất thoải mái, chúng ta trở về nhà anh tốt hơn, cái giường cũ này nằm sẽ đau lưng.”

“Tất nhiên... lúc ấy muốn làm gì cũng được, ha ha.”

— ————Toàn văn hoàn—— ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-hai-mat-cua-tong-giam-doc>